

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ

มกราคม 2554

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ประกาสสินวรพันธุ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ

มกราคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ

มกราคม 2554

ประภา สินวรินทร์. (2554). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุณิสร์.

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้ค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติ ความสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. พนักงานบริษัทเอกชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท ระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 5 ปี ส่วนใหญ่เลือกเรียนต่อระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยรัฐบาล จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยรัฐบาล และมีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ระหว่าง 2.50-2.99

พนักงานบริษัทเอกชนมีระดับของแรงจูงใจของคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาอยู่ในระดับมาก คือ ด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา ด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านสถานที่ตั้ง ด้านอัตราค่าเล่าเรียน ด้านระยะเวลาที่ศึกษา ด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า ด้านชื่อเสียงของผู้สอน ตามลำดับ แรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิตโดยรวมและด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าโดยรวมอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ระดับความคิดเห็นค่านิยมปลายทางในการศึกษาต่อระดับบัณฑิต โดยรวมอยู่ในระดับดี แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท อยู่ในระดับมีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่าเท่ากับ 69.29 %

2. ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านหลักสูตรที่เปิดสอน มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ คุณสมบัติสถาบันการศึกษา

ด้านชื่อเสียงของผู้สอน มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของ พนักงานบริษัทเอกชน ในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

FACTORS AFFECTING TENDENCY TO STUDY IN GRADUATE LEVEL
OF PRIVATE COMPANY EMPLOYEES IN BANGKOK METROPOLITAN AREA

AN ABSTRACT
BY
PRAPHA SINWORAPHAN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Business Administration Degree in Management
at Srinakharinwirot University

January 2011

Prapha Sinworaphan. (2011). *Factors affecting tendency to study in graduate level of Private company employees in Bangkok metropolitan area* Master Project, M.B.A. (Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor: Associate Professor Dr. Nak Gulid.

The purpose of this research is to study Factors affecting tendency of Private company employees to study in graduate level in Bangkok metropolitan area. Sample size in this research is 400 private company employees. Questionnaire is an instrument in data collection. Statistics for data analysis are percentage, mean, standard deviation, independent t-test, one-way analysis of variance. Pair differences are analyzed by using least significant difference and Pearson product moment correlation coefficient is employed for correlation analysis.

The findings are as follows:

1. The majority of employees at private companies who fill out the questionnaire were female, aging less than 30 years old, having monthly income lower than or equal 30,000 Baht per month, working on operation level, having duration of work lower than five years, graduated from Public University, GPA is in between 2.50-2.99 and most of them choose to continue study in graduate level in Public University.

Private company's employees have motivated on the aspect of education curriculum is in the highest level, followed by the high level on the ease of travel to study, institution's reputation, university's location, the education fees, the study period, the required subjects of entrance exams, the reputation of teachers aspects, respectively. Motivation of need for existence and need for growth is in the high level while motivation of relatedness is in the moderate level. Terminal values for studying in graduate level are the high level. The opportunity to study in graduate level is in high tendency to study. However, the confidence to be enrolled is 69.29%.

2. The difference of personality factor including gender, monthly income, working positions, working experience and graduated GPA affect differently to the tendency to study in graduate level at statistically significant level 0.05.

3. The characteristic of the university in term of institution's reputation, education curriculum have rather low positively related to the level of opportunities to study in graduate level of private company employees with statistical significance at levels of 0.01 and the reputation of teachers has rather low positively related to the level of opportunities to study in graduate level of private company employees with statistical significance at levels of 0.05.

4. Terminal values has rather low positively relate to the level of opportunities to study in graduate level of private company employees with statistical significance at level of 0.05.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
ของพนักงานบริษัทเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ของ ประภา สนิวรพันธ์ ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
จัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏช์ กุลิสร์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ สุพาดา สิริกุดตา)

คณะกรรมการสอบ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏช์ กุลิสร์)

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ สุพาดา สิริกุดตา)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ศิริวรรณ เสรีรัตน์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

คณบดีคณะสังคมศาสตร์

วันที่ 12 เดือน มกราคม พ.ศ. 2554

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากความกรุณา และความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากอาจารย์ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุศลศรี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่ดีในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นดำเนินการจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ สุพาดา สิริกุตตา และรองศาสตราจารย์ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ และบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย พร้อมทั้งให้ความเมตตา ช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่โครงการบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตทุกท่านที่ช่วยประสานงานและอำนวยความสะดวกต่างๆ

ขอขอบพระคุณ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจ จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกท่านที่ให้มีมิตรภาพ ความช่วยเหลือ ประสบการณ์ และความทรงจำที่ดีต่างๆ ในการเรียนและทำกิจกรรมร่วมกันมา

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบิดา มารดา ผู้ให้ความรัก ความเมตตาและสนับสนุนให้ได้รับการศึกษาเป็นอย่างดีมาโดยตลอด รวมทั้งพระคุณของครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นพื้นฐานตลอดจนครอบครัวของผู้วิจัยเองที่สนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย อันก่อให้เกิดผลสำเร็จในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้

ประกาศ สนิทพรพันธุ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์.....	8
แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ.....	13
แนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยม.....	15
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค.....	18
แนวคิดเกี่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท.....	28
ประวัติการเปิดปริญญาโทของสถาบันต่างๆ.....	34
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
3 วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย	45
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	45
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 การนำเสนอผลการวิจัย.....	58
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา.....	59
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน.....	68
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	106
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย.....	106
สรุปผลการวิจัยค้นคว้า.....	109
อภิปรายผลการศึกษางานวิจัย.....	115
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	120
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	122
บรรณานุกรม.....	123
ภาคผนวก.....	127
ภาคผนวก ก	128
ภาคผนวก ข	133
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	136

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการสำรวจค่านิยมของ Rokeach โดยแบ่งเป็นค่านิยมปลายทางและค่านิยมที่ใช้เป็นเครื่องมือ (Terminal and instrumental values in Rokeach value survey).....	18
2 แสดง 7 คำถาม (6Ws และ 1H) เพื่อหาคำตอบ 7 ประการเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคร.....	20
3 แสดงจำนวน ความถี่ และค่าร้อยละ ของข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	59
4 แสดงจำนวน ความถี่ และค่าร้อยละ ของข้อมูลรายได้ต่อเดือนและระดับตำแหน่ง ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	62
5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	63
6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการในการดำรงชีวิต ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	64
7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการความสัมพันธ์ ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	65
8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	66
9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมปลายทางของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	67
10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	68
11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	68
12 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามเพศ.....	69

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน จำแนกตามอายุ.....	71
14 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	73
15 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามระดับตำแหน่ง.....	75
16 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน.....	77
17 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน.....	78
18 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน.....	79
19 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน.....	79
20 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน.....	80
21 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท.....	82
22 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี.....	84
23 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี.....	86
24 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี.....	86

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี.....	87
26 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี.....	88
27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน.....	90
28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิต กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน.....	93
29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน.....	96
30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน.....	98
31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทาง กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน.....	101
32 แสดงการสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	104

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงโมเดลอย่างง่ายของการตัดสินใจของผู้บริโภค.....	24
2 แสดงรูปแบบพฤติกรรมผู้ซื้อ (ผู้บริโภค)	25

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

บริษัทเอกชนเป็นแหล่งรองรับตลาดแรงงานหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการแข่งขันของแรงงานในยุคปัจจุบัน ซึ่งวุฒิการศึกษาก็เป็นหลักเกณฑ์หนึ่งที่ใช้พิจารณาในการเข้าทำงานของบริษัทเอกชน โดยบริษัท นาโน เซิร์ซ จำกัด เล็งเห็นว่าระดับการศึกษาดูเหมือนว่าจะมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับกระบวนการทำงานจึงทำการวิจัยในหัวข้อ “เมื่อระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีไม่เพียงพอแล้วสำหรับการทำงาน” โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่คาดว่าจะมีพฤติกรรมในการตัดสินใจเลือกเรียนหรือศึกษาต่อในระดับปริญญาโท จำนวน 200 ตัวอย่าง เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องจบการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วเท่านั้น จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 49.5 และเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50.5 ซึ่งได้มีการแบ่งสัดส่วนอายุของกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 ส่วนคือ ช่วงอายุ 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.5 ช่วงอายุ 26-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.0 และ ช่วงอายุมากกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.5 สำหรับช่วงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง มี 2 ช่วงคือ ช่วงรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 61.0 และ ช่วงรายได้มากกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.0 โดยส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชนถึงร้อยละ 98.0 ซึ่งมีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 60.5 และ สถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 39.5 การทำงานในองค์กรมีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนหรือเลือกทำงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ทำงานอยู่ในองค์กรระดับกลาง (50-100 คน) คิดเป็นร้อยละ 35.0 และ ทำงานในองค์กรขนาดเล็ก (ไม่เกิน 50 คน) คิดเป็นร้อยละ 34.0 ตามลำดับ

สำหรับการสอบถามผู้บริโภคนั้นเฉพาะผู้ที่มีแนวโน้มในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท โดยส่วนใหญ่ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี จะเป็นการจบการศึกษาจากสถาบันการศึกษาของเอกชน คิดเป็นร้อยละ 53.0 และ จบการศึกษาจากสถาบันการศึกษาภาครัฐ คิดเป็นร้อยละ 47.0 ตามลำดับ สิ่งสำคัญประการหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าจะต้องมีการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทนั้นประกอบด้วยเหตุผลหลายประการ เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างต้องการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือสูงกว่าการศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งเหตุผลหลักที่กลุ่มตัวอย่างต้องการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท คือ การปรับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าที่การงาน คิดเป็นร้อยละ 17.0 และ ต้องการเพิ่มพูนความรู้ คิดเป็นร้อยละ 14.5 ตามลำดับ เหตุผลที่มีความต้องการในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ได้แก่ การปรับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าที่การงานคิดเป็นร้อยละ 17.0 ต้องการเพิ่มพูนความรู้คิดเป็นร้อยละ 14.5 ความรู้เฉพาะปริญญาตรีไม่เพียงพอในการทำงานคิดเป็นร้อยละ 12.5 การมีหน้าที่ในสังคมคิดเป็นร้อยละ 12.0 การขอปรับเงินเดือนที่เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 11.5 อายากรู้จักคนเพิ่มเติมคิดเป็นร้อยละ 10.0 คนรอบข้างแนะนำให้เรียนคิดเป็นร้อยละ 9.5 หน้าที่การงานต้องการความรู้เฉพาะทางคิดเป็นร้อยละ 9.0 เป็นแฟนและกระแสคิดเป็นร้อยละ 4.0 เมื่อการตัดสินใจที่จะ

ทำการศึกษาต่อแล้วนั้น จะต้องมีการพิจารณาเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ในเบื้องต้นนั้นสิ่งที่กลุ่มตัวอย่าง จะต้องทำการพิจารณาคือ การจะต้องพิจารณาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ต้องการเรียนก่อน คิดเป็นร้อยละ 56.5 และ จะพิจารณาถึงมหาวิทยาลัยที่เลือกสำหรับข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการเลือกสถานที่ เรียนหรือศึกษาต่อระดับปริญญาโท พบว่าประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ ระยะเวลาที่ศึกษา คิดเป็นร้อยละ 12.5 และ วิชาที่ต้องใช้ในการสอบ คิดเป็นร้อยละ 10 (ข้อมูลโดย บริษัท นาโน เซิร์ช จำกัด)

จากผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นประเด็นให้ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงแนวโน้มและความต้องการ พัฒนาศักยภาพในตนเองของบุคลากรภายในองค์กร เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามปัจเจกบุคคลที่ตน ต้องการ โดยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงาน บริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นแหล่งที่มีการแข่งขันด้านตลาดแรงงานสูง ส่งผลให้ พนักงานมีความต้องการพัฒนาศักยภาพและนำไปสู่การบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ผลการวิจัยที่ได้ศึกษาในครั้งนี้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับฝ่ายทรัพยากรบุคคลของ องค์กรเอกชนในการพิจารณารับบุคลากรเข้าทำงานในองค์กร สร้างแนวทางการประเมินผลส่วน บุคคลทั้งเรื่องเงินเดือน ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและอื่น ๆ ที่สอดคล้องแนวคิดของพนักงาน บริษัทเอกชน ในปัจจุบันซึ่งจะก่อเกิดประโยชน์ทั้งต่อบริษัทและตัวพนักงานแต่ละบุคคล

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน
2. เพื่อศึกษาคุณสมบัติสถาบันการศึกษาที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับ ปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน
3. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษา ต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในเรื่องแรงจูงใจด้านความต้องการในการ ดำรงชีวิต แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโต ก้าวหน้า
4. เพื่อศึกษาค่านิยมปลายทางที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

ความสำคัญของการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อใน ระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับฝ่ายทรัพยากรบุคคลขององค์กร

เอกชนในการพิจารณารับสมัครบุคลากรเข้าทำงานในองค์กร สร้างแนวทางการประเมินผลส่วนบุคคลทั้งเรื่องเงินเดือน ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและอื่น ๆ ที่สอดคล้องแนวคิดของพนักงานบริษัทเอกชน ในปัจจุบันซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อบริษัทและตัวพนักงานแต่ละบุคคล อีกทั้งยังนำผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจศึกษาวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครที่ต้องการจะศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครที่ต้องการจะศึกษาต่อในระดับปริญญาโท โดยการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถทราบจำนวนประชากรที่แท้จริง ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวอย่างโดยใช้การคำนวณจากสูตรที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546: 74) และได้กำหนดค่าความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกิน 5% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 385 คน และสำรองไว้ 15 ตัวอย่าง รวมจำนวนแบบสอบถามที่จะเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 400 คน โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีที่มาจากการสุ่มแบบมีขั้นตอนดังนี้

1. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลากเพื่อสุ่มเลือกเขตปกครองเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10% จากเขตการปกครองในกรุงเทพมหานครทั้งหมด 50 เขต ได้ออกมา 5 เขต ได้แก่ สี่ลม สาทร ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ
2. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) คำนวณจากขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 400 คน โดยเลือกตัวอย่างจากประชากรในเขตพญาไท สี่ลม สาทร ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขตละ 80 คน
3. การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) อาคารสำนักงานบริษัทเอกชนในเขตพญาไท สี่ลม สาทร ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ
4. การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) โดยเลือกเก็บเฉพาะผู้ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ จนครบจำนวน 400 ตัวอย่าง

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

1.1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1.1 เพศ

ชาย

หญิง

1.1.2 อายุ

ต่ำกว่า 30 ปี

ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป

1.1.3 รายได้ต่อเดือน

น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท

10,001 – 30,000 บาท

มากกว่า 30,000 บาท

1.1.4 ระดับตำแหน่ง

ผู้ปฏิบัติการ

ผู้บริหารตอนต้น

ผู้บริหารระดับกลาง

ผู้บริหารระดับสูง

1.1.5 ประสบการณ์การทำงาน

ต่ำกว่า 5 ปี

5 – 10 ปี

ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

1.1.6 สถาบันการศึกษาที่ต้องการเลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากที่สุด

มหาวิทยาลัยรัฐบาล

มหาวิทยาลัยเอกชน

1.1.7 สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยรัฐบาล

มหาวิทยาลัยเอกชน

1.1.8 สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

1.1.9 เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

2.00 – 2.49

2.50 – 2.59

3.00 – 3.49

3.50 – 4.00

1.2 คุณสมบัติสถาบันการศึกษา

1.3 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา

1.3.1 แรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิต

1.3.2 แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์

1.3.3 แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า

1.4 ค่านิยมปลายทาง

ตัวแปรตาม(Dependent Variables)

2.1 แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้ความหมายของคำหรือข้อความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดความหมายของคำหรือข้อความที่ใช้ ดังนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา หมายถึง ลักษณะของสถาบันที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง สภาพอารมณ์ของบุคคลต่อสิ่งเร้า แล้วปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรม เพื่อมุ่งไปสู่จุดหมาย ประกอบด้วย

3.1 แรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิต หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการด้านร่างกายและความต้องการความปลอดภัย

3.2 แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการด้านสังคม บวกด้วยความต้องการความปลอดภัยและความต้องการการยกย่อง

3.3 แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการความยกย่องและความต้องการประสบความสำเร็จ

4. ค่านิยมปลายทาง หมายถึง ความปรารถนาขั้นสูงสุดของชีวิต หรือเป้าหมาย ที่บุคคลต้องการจะประสบความสำเร็จระหว่างช่วงเวลาชีวิต ประกอบด้วย ท่านมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา ท่านต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม หากท่านศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้

ท่านทัดเทียมกับผู้อื่น เมื่อท่านจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวท่านได้ ท่านจะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ฐานะทางการเงิน/เงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา

5. แนวโน้มการศึกษาต่อ หมายถึง แนวโน้มที่กลุ่มตัวอย่างจะทำการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

กรอบความคิดในการศึกษาวิจัย (Conceptual Framework)

สมมติฐานในการวิจัย

1. พนักงานเอกชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

4. ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลโดยอาศัยแนวทฤษฎีผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อใช้ประกอบในการวิจัยครั้งนี้ โดยนำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์
2. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ
3. แนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยม
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค
5. แนวคิดเกี่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
6. ประวัติการเปิดปริญญาโทของสถาบันต่าง ๆ
7. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์

วิลเฟรด สุตันไชยนนท์ (2547) ได้กล่าวว่าประชากรศาสตร์หมายถึงศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับขนาดหรือจำนวนของคน ที่มีอยู่ในแต่ละสังคม ภูมิภาค และระดับโลก นอกจากนี้ยังศึกษาเกี่ยวกับการกระจายตัว ของประชากร และองค์ประกอบต่างๆของประชากร

วิลเฟรด สุตันไชยนนท์ (2547) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของประชากรศาสตร์ หมายถึงลักษณะต่างๆ ของคนหรือประชากร ทั้งทางด้านชีววิทยาและสังคม สามารถแบ่งออกได้เป็น

องค์ประกอบที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ

องค์ประกอบที่หามาได้จากสังคม เช่น การศึกษา อาชีพ รายได้

เฮาเซอร์และดันแคน (Philip H. Hauser and Otis Dudley Duncan) ได้ให้ไว้ว่าประชากรศาสตร์เป็นการศึกษาถึงขนาด (Size) การกระจาย (Distribution) และองค์ประกอบของประชากร (Composition) ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงและองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว นั้น องค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงทางประชากรได้แก่ การเกิด การตาย การย้ายถิ่น และการเปลี่ยนแปลงฐานะทางสังคม (นิพนธ์ เทพวัลย์. 2523: 1)

นิพนธ์ เทพวัลย์ (2523: 1-3) ตามความหมายนี้จะเห็นว่า ประชากรศาสตร์มีขอบเขตการศึกษาใน 4 ประเด็นคือ

1. การศึกษาเกี่ยวกับขนาดของประชากร คำว่า ขนาด หมายถึงจำนวนหน่วยในการนับประชากร เช่น จำนวน – คน ซึ่งในประเด็นนี้จะเป็นการศึกษาให้ทราบว่า ณ พื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดมีขนาดประชากรเท่าใด ใหญ่หรือเล็กกว่าในอดีต และจะมีขนาดเท่าใดในอนาคต

2. การศึกษาเกี่ยวกับการกระจายของประชากร คำว่า การกระจาย หมายถึงการจัดกลุ่มของประชากรในพื้นที่หนึ่ง ๆ จะเป็นในลักษณะทางภูมิศาสตร์หรือเขตที่อยู่อาศัยก็ได้ในเวลา

กำหนด ฉะนั้น ในประเด็นนี้จึงศึกษาว่าประชากรกระจายออกไปตามลักษณะภูมิศาสตร์หรือเขตที่อยู่อาศัยอย่างไร เช่น ภูมิภาค จังหวัด ชนบท ในเมือง อะไรเป็นสาเหตุของการกระจายดังกล่าว และมีการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างที่เกิดขึ้นจากการกระจายของประชากรดังกล่าวนั้น

3. การศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบประชากร ในประเด็นนี้เป็นการศึกษาถึงคุณลักษณะต่าง ๆ ของประชากรที่รวมกลุ่มกัน ณ พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง เช่น เพศ อายุ สัญชาติ สถานภาพการสมรส รายได้ อาชีพ เป็นต้น

4. การศึกษาองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงทางประชากร คำว่า การเปลี่ยนแปลงทางประชากร หมายถึง การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของจำนวนประชากรทั้งหมด หรือของประชากรในโครงสร้าง (Structure) บางส่วน การเปลี่ยนแปลงทางประชากรทั้งหมดได้แก่ การเกิด การตาย และการย้ายถิ่น ส่วนโครงสร้างนั้นเป็นการกระจายของประชากรตามเพศและอายุ ฉะนั้นในประเด็นนี้จึงเป็นการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การเกิด การตาย และการย้ายถิ่น ซึ่งจะมีผลให้ประชากร ณ พื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดมีการเปลี่ยนแปลงไป

คนที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ต่างกัน จะมีลักษณะทางจิตวิทยาต่างกัน (ปรเม เสดะเวทิน. 2533: 112) โดยวิเคราะห์จากปัจจัย ดังนี้

1. เพศ ความแตกต่างทางเพศ ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารต่างกัน คือเพศหญิงมีแนวโน้ม มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสารนั้นด้วย

นอกจากนี้เพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคม กำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน

2. อายุ เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดและพฤติกรรม คนที่อายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่อายุมาก ในขณะที่คนที่อายุมากมักจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยม ยึดถือการปฏิบัติ ระมัดระวัง มองโลกในแง่ร้ายกว่าคนที่อายุน้อย เนื่องมาจากผ่านประสบการณ์ชีวิตที่ต่างกันลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกัน คนที่มีอายุมากมักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารหนัก ๆ มากกว่าความบันเทิง

3. การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะเป็นผู้มีความกว้างขวางและเข้าใจสารได้ดี แต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ ในขณะที่คนมีการศึกษาน้อยมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ หากผู้มีการศึกษาสูงมีเวลาว่างพอก็จะใช้สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ แต่หากมีเวลาจำกัดก็มักจะแสวงหาข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าประเภทอื่น

4. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้ และสถานภาพทางสังคมของบุคคล มีอิทธิพล อย่างสำคัญต่อปฏิภพการสื่อสารที่มีต่อผู้ส่งสาร เพราะแต่ละคนมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ทัศนคติ ค่านิยมและเป้าหมายที่ต่างกัน

ทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์

ทฤษฎีประชากร (Population theory) สามารถสรุปทฤษฎีทางประชากรได้ดังนี้ (ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์, จารุณี นะวิโรจน์และสุรีย์ กาญจนวงศ์, มปป. 2521)

1. **ทฤษฎีประชากร** ในทางประชากรศาสตร์มีทฤษฎีที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงประชากรอยู่หลายทฤษฎีด้วยกัน โดยเฉพาะทฤษฎีในระยะแรก ๆ นั้น นักปรัชญาและนักเศรษฐศาสตร์เป็นผู้ตั้งขึ้น โดยอาศัยจากการเปลี่ยนแปลงประชากรของประเทศต่าง ๆ ในยุโรปเป็นพื้นฐานแล้วนำมารวมเข้ากับแนวคิดทางด้านสังคมและเศรษฐกิจเพื่อช่วยอธิบายถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้จำนวนประชากรเปลี่ยนแปลงทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านี้ได้แสดงถึงความแตกต่างของแนวความคิดของผู้ตั้งทฤษฎี รวมทั้งข้อดีและข้อจำกัดต่าง ๆ เพราะทฤษฎีแต่ละทฤษฎีอาศัยข้อมูลพื้นฐานและแนวความคิดอยู่ในวงจำกัดในช่วงระยะเวลาที่ผู้ตั้งทฤษฎีนั้น ๆ ยังมีชีวิตอยู่ ฉะนั้นบางทฤษฎีจึงเป็นจริงสำหรับการเปลี่ยนแปลงประชากรของประเทศนั้น และบางทฤษฎีก็อธิบายคลุมเครือทฤษฎีประชากรที่เกิดขึ้นในระยะหลัง คือ ศตวรรษที่ 20 มีทั้งทฤษฎีที่สนับสนุนและโต้แย้งทฤษฎีเก่า ๆ โดยใช้ข้อเท็จจริงและใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์มาอธิบาย บรรดาทฤษฎีประชากรต่าง ๆ ที่ควรทราบพอจะสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

2. **ลัทธิพาณิชย์นิยม (Mercantilism)** เป็นลัทธิที่เกิดขึ้นในสมัยศตวรรษที่ 17 และ 18 โดยพิจารณาประชากรในแง่ประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและการทหารรวมทั้งเน้นประโยชน์ที่ได้จากการมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น เป็นการเพิ่มบุคคลที่อยู่ในวัยแรงงาน ซึ่งจะทำให้ค่าจ้างแรงงานถูก พวกนี้จึงส่งเสริมให้มีการสมรสและถ้ามีประชากรเพิ่มมากขึ้นไปก็จะแก้ปัญหา นั้นด้วยการส่งประชากรออกไปอยู่ยังประเทศอาณานิคม ลัทธินี้ไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพประชากร

3. **ทฤษฎีทางประชากรของมัลธัส** มัลธัสผู้ตั้งทฤษฎีนี้ เป็นนักเศรษฐศาสตร์และนักบวชชาวอังกฤษ มัลธัสอาศัยข้อมูลจากการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ และข้อมูลการเพิ่มประชากรของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นพื้นฐานประกอบแนวความคิดในการตั้งทฤษฎีนี้ จากแนวความคิดของมัลธัสที่พิมพ์ไว้ในหนังสือ Principle of Population ตั้งแต่ครั้งแรกและครั้งสุดท้าย พอจะสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

- 1) อาหารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์
- 2) ความรู้สึกในเพศตรงข้ามเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้
- 3) ประชากรขึ้นอยู่กับเครื่องยังชีพ และประชากรจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อเครื่องยังชีพเพิ่มมากขึ้น ยกเว้นจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาควบคุม มัลธัสเสนอว่าสิ่งที่จะควบคุมได้แก่ข้อห้ามทางศีลธรรม ความเสื่อมและความยากแค้น

- 4) การเพิ่มประชากร ไม่ได้สมดุลกับการเพิ่มของอาหารและเครื่องยังชีพกล่าวคือ การเพิ่มประชากร จะเพิ่มทวีในอัตราเรขาคณิต ส่วนการเพิ่มของอาหารและเครื่องยังชีพจะเพิ่มเป็นสองเท่าในทุก ๆ ช่วงระยะเวลา 25 ปี

ตัวอย่างทฤษฎีจุดอ่อนที่สำคัญของทฤษฎีของมัลธัส

- 1) การคำนวณของมัลธัสอาจผิดพลาดได้และมัลธัสไม่ได้นำข้อมูลย้ายถิ่นมาพิจารณา
- 2) การคำนวณเกี่ยวกับการเพิ่มของอาหาร และเครื่องยังชีพนั้นมัลธัสไม่ได้คำนึงถึงความเจริญก้าวหน้าของด้านวิชาการ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งสามารถเพิ่มผลผลิตได้
- 3) ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจและการเพิ่มประชากรที่มัลธัสนำมา เป็นพื้นฐานนั้นเป็นของสหรัฐอเมริกา ฉะนั้นจึงไม่อาจจะนำมาเป็นรูปแบบของประเทศต่าง ๆ ได้ทุกประเทศ
- 4) มัลธัสไม่ได้คำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องการวางแผนครอบครัวซึ่งได้มีขึ้นในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามแม้ว่าทฤษฎีนี้จะมีจุดอ่อนอยู่หลายประการ แต่ก็เป็นที่ยอมรับว่าเป็นทฤษฎีบุกเบิกที่นำให้นักวิชาการอื่น ๆ หันมาสนใจในเรื่องประชากรมากขึ้น และเป็นทฤษฎีแม่บทที่ก่อให้เกิดทฤษฎีประชากรอื่น ๆ ติดตามมาอีกหลายทฤษฎี

4. ทฤษฎีทางด้านวัฒนธรรม (Cultural Population Theories) เป็นทฤษฎีที่อาศัยวัฒนธรรมและสังคมเป็นมูลฐานในการอธิบายการจำกัดอัตราการเกิดกล่าวคือการจำกัดอัตราการเกิดขึ้นอยู่กับความคิดทางด้านจิตใจมากกว่าทางด้านเศรษฐศาสตร์ เช่น Dumont ได้สรุปแนวความคิดของเขาว่า “บุคคลที่ต้องการจะเลื่อนฐานะทางสังคม หรือต้องการหาชื่อเสียง เกียรติยศ ควรอยู่เป็นโสด ไม่ควรแต่งงาน” Brentano กล่าวว่า การเกิดจะลดหรือเพิ่มขึ้นอยู่จิตใจเป็นสำคัญ บุคคลชั้นสูงมีบุตรน้อยกว่าพวกกรรมกร เพราะมีวิธีพักผ่อนหย่อนใจได้มากกว่า Sternberg ให้เหตุผลว่าชนชั้นสูงมีบุตรน้อยเพราะต้องการสร้างความเจริญมั่งคั่งให้กับครอบครัวและสังคม

จุดอ่อนของทฤษฎีทางด้านวัฒนธรรม คือคำว่า “วัฒนธรรม” มีความหมายกว้างขวางมากยากที่จะหาขอบเขตแน่นอน

5. ทฤษฎีทางด้านชีววิทยา (Biological Population Theories) กลุ่มนี้มีความคิดเห็นขัดแย้งกับมัลธัส เช่นเดียวกับกลุ่มทฤษฎีทางด้านวัฒนธรรม นักทฤษฎีกลุ่มนี้มีอยู่หลายท่านด้วยกัน เช่น

Sadler ได้ตั้งกฎเกี่ยวกับประชากรไว้ 2 ข้อ ในหนังสือ The Law of Population คือ

- 1) ภาวะเจริญพันธุ์ผันแปรเป็นปฏิภาคกลับกับความหนาแน่นของประชากร
- 2) อัตราตาย และอัตราเกิดจะผันแปรตามกัน กล่าวคือถ้าพื้นที่ใดมีอัตราตายสูงก็จะมีอัตราเกิดสูง และถ้าที่ใดมีอัตราเกิดต่ำก็จะมีอัตราตายต่ำ

Doubleday (อ้างถึงในชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, จารุณี นะโวโรจน์ และสุรีย์ กาญจนวงศ์, มปป. 2521) ได้ทำการทดลองกับพืช แล้วนำข้อมูลมาสรุปแนวความคิดไว้ว่า “คนรวยจะมีบุตรน้อยเพราะมีความเป็นอยู่ที่สมบูรณ์มั่งคั่ง ส่วนคนจนมีบุตรมากเพราะมีความเป็นอยู่ที่ขาดแคลน”

Castro (อ้างถึงในชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, จารุณี นะโวโรจน์และสุรีย์ กาญจนวงศ์, มปป. 2521) ได้ทำการทดลองอาหารประเภทโปรตีนกับม้าและหมูเขาพบว่า ถ้าให้อาหารแก่สัตว์จนอิ่มแล้วจะเป็นหมัน แต่ปล่อยให้หอดอยากพอสมควร อัตราการแพร่พันธุ์จะสูงขึ้น ขณะเดียวกัน

Spencer (อ้างถึงในชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์, จารุณี นะวีโรจน์และสุรีย์ กาญจนวงศ์, มปป. 2521) ได้ตั้งกฎเกี่ยวกับประชากรสรุปได้ว่า อัตราการเพิ่มทวีของมนุษย์ย่อมเป็นไปตามกฎแห่งการดำรงรักษาเผ่าพันธุ์ของตน

1) **ทฤษฎีประชากรทางด้านคณิตศาสตร์** Quetelet ได้พยายามใช้ความรู้ทางด้านคณิตศาสตร์มาคำนวณหาอัตราเพิ่มประชากร ต่อมา verhulst ได้เสนอว่า เส้นกราฟรูปโค้งกลับเหมือนตัว S เขี้ยว (Logistic Curve) สามารถนำมาใช้ประมาณการเพิ่มประชากรได้ กล่าวคือในช่วงแรกประชากรจะเพิ่มอย่างช้า ๆ หลังจากนั้นก็จะเพิ่มอย่างรวดเร็วจนกระทั่งถึงจุดหนึ่งอัตราเพิ่มประชากรจะลดลงจนเข้าสู่ระดับคงที่ ในเวลาต่อมา Pearl และ Reed ได้ทำการทดลองสัตว์ เช่น แมลงวันกินผลไม้ เห็ดรา ใก้ฟ้า และสรุปว่า เมื่อมีภาวะเศรษฐกิจดีขึ้น อัตราเพิ่มประชากรจะสูงขึ้น ต่อมาอัตราเพิ่มนี้จะลดลง จนในที่สุดก็เข้าสู่สภาพคงที่ จนกว่าจะระบบเศรษฐกิจใหม่ ซึ่งเอื้ออำนวยให้มนุษย์สามารถเพิ่มปริมาณอาหารและเครื่องยังชีพขึ้นกว่าเดิม ข้อสรุปนี้ Taylor ได้นำไปใช้ศึกษากับประเทศฝรั่งเศส อังกฤษ และจีน ผลปรากฏว่าสอดคล้องกับข้อเสนอดังกล่าว

2) **ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงประชากร** เป็นทฤษฎีที่ Thonpson และ Notestein สร้างขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์เกี่ยวกับการเกิดและการตาย ของประเทศทางยุโรปในช่วงระยะสามศตวรรษก่อน

ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงประชากร ตั้งอยู่บนรากฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงประชากรตามธรรมชาติเท่าที่เป็นไปตามธรรมชาติเท่าที่เป็นไปได้ทั้งหมดมีอยู่ 4 ลักษณะ คือ

- 1) อัตราเกิดสูง อัตราตายสูง (เรียกว่า High Potential Growth)
- 2) อัตราเกิดสูง อัตราตายต่ำ (เรียกว่า Transitional Growth)
- 3) อัตราเกิดต่ำ อัตราตายต่ำ (เรียกว่า Incipient Decline)
- 4) อัตราเกิดต่ำ อัตราตายสูง (อัตราเพิ่มประชากรจะติดลบ)

การเปลี่ยนแปลงประชากร ที่เป็นไปตามลักษณะของ 3 ลักษณะแรกรวมเรียกว่า “ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงประชากร” ส่วนการเปลี่ยนแปลงประชากรในลักษณะที่สี่นี้ในสมัยก่อนหาตัวอย่างยากแต่ปัจจุบันนี้เริ่มเกิดปรากฏการณ์นี้แล้วเพราะผู้สูงอายุจะมีอายุยืนมากขึ้นและเมื่อมีการตายก็จะมีอัตราการตายสูง แต่ตายเพราะถึงวัยอันควร ในขณะที่มีอัตราการเกิดของทารกที่ค่อย ๆ ต่ำลงเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นภาวะการตายที่สูง มิใช่เกิดมาจากการด้อยพัฒนาอีกต่อไป

โดยสรุปจะเห็นได้ว่าบรรดาทฤษฎีทางประชากรต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้นอาศัยข้อมูล และตั้งอยู่บนฐานที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นการเปลี่ยนแปลงประชากรของประเทศต่าง ๆ จะมีลักษณะต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภาวะและเหตุการณ์ของแต่ละยุคแต่ละสมัย เช่น สมัยก่อนไม่มีการกำหนดนโยบายประชากรแต่ปัจจุบันมีนโยบายประชากร ตลอดจนในปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งมนุษย์นำมาใช้ประโยชน์ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะสร้างทฤษฎีที่ตายตัวแน่นอน มาอธิบายการเปลี่ยนแปลงประชากรของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

2. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

McClelland (1962) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงสภาพอารมณ์ของบุคคลต่อสิ่งเร้า แล้วปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรม เพื่อมุ่งไปสู่จุดหมาย การเกิดอารมณ์ ฟุ้งพ้อใจ หรือไม่ฟุ้งพ้อใจก็จะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในชีวิตของบุคคลนั้น

Berelson และ Steiner (1964) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ คือ สถานการณ์ภายในซึ่งช่วยกระตุ้น ซึ่งก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวอันนำไปสู่พฤติกรรม ที่ทำให้บรรลุเป้าหมาย

Vroom (1964) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการในการเลือก ซึ่งคนหรืออินทรีย์ที่ต่ำกว่าคน เลือกแบบการกระทำโดยสมัครใจ

Steers และ Porter (1983) กล่าวว่า แรงจูงใจนั้นมีลักษณะเฉพาะ 3 ประการ คือ

1. แรงจูงใจ คือ สิ่งที่เป็นพลังกระตุ้นให้แต่ละบุคคลกระทำพฤติกรรม
2. แรงจูงใจ คือ สิ่งชี้ทิศทางหรือแนวทางให้บุคคลกระทำพฤติกรรม เพื่อจะได้บรรลุเป้าหมายของแต่ละบุคคล
3. แรงจูงใจ คือ สิ่งที่ช่วยสนับสนุน และรักษาพฤติกรรมนั้น ๆ ให้คงอยู่

ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของ Maslow (Maslow's Theory of Motivation)

Maslow (1970) ได้นำประสบการณ์ที่ได้ จากการเป็นนักจิตวิทยาและผู้ให้คำปรึกษา มาเป็นแนวทางในการนำเสนอทฤษฎี ที่อธิบายพฤติกรรมความต้องการของมนุษย์ว่าเป็นไปตามลำดับขั้น 5 ลำดับขั้น เขาได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ไว้ 3 ประการคือ

1. มนุษย์เป็นสัตว์สังคมอย่างหนึ่งที่มีความต้องการอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการใดได้รับการสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเข้ามาแทนที่กระบวนการนี้ไม่มีที่สิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป ความต้องการลำดับต่อไปที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม
3. ความต้องการของมนุษย์จะมีลักษณะเป็นลำดับตามความสำคัญ เมื่อความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการขั้นสูงถัดไปก็จะเกิดขึ้นตามมา และมนุษย์ก็จะแสวงหาสิ่งที่จะตอบสนองความต้องการไปเรื่อย ๆ

Maslow ได้สรุปลักษณะของการจูงใจไว้ ว่าความต้องการจะเป็นไปตามลำดับของความ ต้องการอย่างมีระเบียบ ลำดับขั้นความต้องการ (Hierarchy of Needs) ตามทฤษฎีนี้มี 5 ระดับ คือ

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานเพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น
2. ความต้องการด้านความปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการที่อยู่ระดับสูงขึ้น เมื่อความต้องการทางด้านร่างกายได้ รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการทางด้านความปลอดภัยก็เข้ามามีบทบาทในพฤติกรรมของมนุษย์ มีความปรารถนาที่จะได้รับความคุ้มครอง เพื่อให้ปลอดภัย

จากอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ความเจ็บป่วย และความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจ รวมถึงต้องการความมั่นคงในหน้าที่การงาน

3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social Needs) เป็นความต้องการที่จะอยู่ร่วมกัน ได้รับการยอมรับจากสังคมและมีความรู้สึกว่าตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมอยู่เสมอ ต้องการความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องในสังคม (Esteem Needs) เป็นความต้องการระดับสูงเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองในเรื่องความรู้ความสามารถ มีความต้องการให้ผู้อื่นยกย่องสรรเสริญ ต้องการอยากเด่นในสังคม ต้องการมีชื่อเสียงเกียรติยศ และความต้องการด้านสถานภาพ มีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั้งหลาย การมีตำแหน่งสูงในองค์กร หรือการที่สามารถใกล้ชิดกับบุคคลสำคัญ ๆ ซึ่งทำให้ฐานะของตนเด่นขึ้น

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูงสุด ความต้องการที่อยากจะทำให้เกิดความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างตามความนึกคิดของตน เมื่อบุคคลได้มีการพิจารณาถึงบทบาทในชีวิตของตนว่าจะเป็นอย่างไรมาก่อน บุคคลผู้นั้นจะพยายามผลักดันชีวิตของเขาให้เป็นไปในทางที่ดีที่สุดตามที่เขาคาดหมายไว้

ทฤษฎีแรงจูงใจของ Alderfer (Alderfer's Existence-Relatedness-Growth Theory) หรือ ทฤษฎี E.R.G. (ERG ย่อมาจาก Existence-Relatedness-Growththeory)

Alderfer เป็นเจ้าของทฤษฎี ซึ่งเน้นการทำให้เกิดความพอใจความต้องการของมนุษย์ แต่ไม่คำนึงถึงขั้นความต้องการว่าความต้องการใดจะเกิดขึ้นก่อนหรือหลัง และความต้องการหลายๆ อย่างอาจเกิดขึ้นพร้อมกันก็ได้ ความต้องการตามทฤษฎี ERG มีน้อยกว่าความต้องการตามลำดับขั้นของ Maslow

Alderfer ได้แบ่งความต้องการของบุคคลออกเป็น 3 ประการ ดังนี้

1. ความต้องการมีชีวิตอยู่ (Existence needs) เป็นความต้องการของบุคคลที่ต้องการตอบสนองเพื่อให้มีชีวิต เป็นความต้องการได้รับการตอบสนองทางกาย กล่าวคือ ต้องการอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ต่างๆ ยารักษาโรค ผู้บริหารจึงควรตอบสนองความต้องการด้วยการให้ค่าตอบแทนเป็นเงินค่าจ้าง เงินพิเศษ รวมถึงความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยจากการทำงาน ได้รับความยุติธรรม มีการทำสัญญาว่าจ้างการทำงาน เป็นต้น

2. ความต้องการมีสัมพันธภาพ (Relatedness needs) เป็นความต้องการของบุคคลที่จะมีมิตรไมตรี มีความสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่แวดล้อมในการทำงานผู้บริหารควรส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันตลอดจนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลภายนอกด้วย เช่น การจัดกิจกรรมที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำและผู้ตาม เกิดสถานภาพที่ยอมรับทางสังคม

3. ความต้องการความก้าวหน้า (Growth needs) เป็นความต้องการสูงสุดของบุคคล ได้แก่ความต้องการได้รับการยกย่อง และความต้องการความสำเร็จในชีวิต ผู้บริหารควรสนับสนุนให้พนักงานพัฒนาตนเองให้เจริญก้าวหน้า ด้วยการพิจารณาการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือมอบหมายให้รับผิดชอบต่องานกว้างขึ้น โดยมีหน้าที่งานสูงขึ้น อันเป็นโอกาสที่พนักงานจะก้าวไปสู่ความสำเร็จ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคนอื่นๆ. 2541: 111)

3. แนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยม

โสภณัท นุชนาถ (2547: 1) ได้ให้ความหมาย คำว่าค่านิยม มาจากคำว่า ค่า (คุณค่า) บวกกับคำว่า นิยม ก็หมายความว่า สิ่งนั้นๆ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าได้รับความนิยมชมชอบจาก บุคคล หรือ สังคม สิ่งเหล่านั้นอาจเป็น รูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ ค่านิยมของบุคคลเป็นสิ่งสำคัญ เพราะบุคคลจะพิจารณาตัดสินสิ่งใดๆ ด้วยค่านิยมของตนเองที่มีอยู่

โรคีซ (สุนทร โคมิน และ สนิท สมัครการ. 2522: 13) ได้ให้ความหมายของค่านิยม หมายถึง รูปแบบของความเชื่อที่แต่ละคนยึดถืออยู่ แต่ละคนปฏิบัติตนอย่างไรหรือสิ่งใดให้มีคุณค่า ค่านิยมแตกต่างจากเจตคติและความเชื่อเพราะค่านิยมมิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของบุคคลหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเฉพาะอย่าง แต่ค่านิยมสัมพันธ์กับทุกสิ่งโดยทั่วไปและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล นอกจากนั้นค่านิยมยังมีความหมายเป็นมาตรฐานในการตัดสินว่าสิ่งใดเลวหรือดี และใช้ในการตัดสินพฤติกรรมของแต่ละบุคคลด้วย

เพ็ญแข ประจันปัจฉินิก และอ้อมเดือน สดมณี (2529: 14) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกรวมที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง การที่บุคคลมีค่านิยมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นั้นแสดงถึงความรู้สึก ความพอใจ ทศนคติ และความต้องการ ที่บุคคลมีต่อเรื่องนั้น และความพร้อมที่จะแสดงออกเพื่อสนองต่อค่านิยมนั้น บุคคลจะขัดขวางและต่อต้านการกระทำที่ขัดต่อค่านิยมมีที่เขามีอยู่ ค่านิยมจัดได้ว่า เป็นแหล่งที่มาของพฤติกรรมของบุคคลทั้งด้านลบและบวก

โรคีซ (สุนทร โคมิน และ สนิท สมัครการ. 2522: 11-19) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมไว้ว่าค่านิยมเป็นความเชื่ออย่างหนึ่งที่มีลักษณะยั่งยืนถาวร ซึ่งเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติหรือเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิต เป็นสิ่งที่ตนเองและสังคมเห็นดีเห็นชอบ สมควรที่จะยึดถือปฏิบัติมากกว่าวิธีปฏิบัติหรือเป้าหมายอย่างอื่น และโรคีซได้สร้างกรอบทฤษฎีจากฐานคติค่านิยมโดยเสนอแนวคิดที่ว่า ค่านิยมของมนุษย์ตั้งอยู่บนฐานคติเกี่ยวกับธรรมชาติ แห่งค่านิยมของมนุษย์ 5 ประการ ดังนี้

1. จำนวนของ “ค่านิยม” ที่แต่ละคนนั้นอยู่ในข่ายที่นับและศึกษาได้
2. ความแตกต่างของค่านิยมแสดงออกเป็นระดับ (Degree)
3. ค่านิยมต่าง ๆ สามารถนำมาจัดรวมกันเข้าเป็นระบบค่านิยมได้ (Value System)
4. ค่านิยมของมนุษย์สามารถจะสืบสาวไปถึงวัฒนธรรม สังคม และสถาบันสังคมต่างๆ ไปจนถึงบุคลิกภาพได้ สิ่งเหล่านี้อาจถือได้ว่าเป็นบ่อเกิดของค่านิยม

5. ผลที่ตามมาถือว่าค่านิยมของมนุษย์แสดงออกทางทัศนคติและพฤติกรรมของมนุษย์ในเกือบทุกรูปแบบ ที่นักสังคมสงเคราะห์สนใจ

จากแนวคิดของโรคิช (Rokeach) แสดงให้เห็นว่า ค่านิยมของบุคคลเป็นสิ่งที่เป็นไปได้และสามารถวัดค่านิยมออกมาให้เห็นระดับและความแตกต่างของค่านิยมของแต่ละบุคคลหรือแต่ละสังคมในรูปของระบบค่านิยม และยังสามารถทำนายถึงวัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มสังคม บุคลิกภาพหรือทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลได้

ทัศนีย์ ทองสว่าง (2537: 63-64) ได้กล่าวถึงความสำคัญของค่านิยมไว้ ดังนี้

1. ค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคม สังคมจะเจริญก้าวหน้าหรือเสื่อมถดถอยขึ้นอยู่กับค่านิยมของคนในสังคมนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้การสร้างค่านิยมที่ถูกต้องและเหมาะสมจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในสังคม การปลูกฝังให้บุคคลรู้จักคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เช่น การปลูกฝังให้มีความรัก ความเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน เป็นต้น ผู้นำในการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องในสังคมไทยได้แก่ ครอบครัว ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำทางศาสนาต่าง ๆ ผู้บริหารประเทศ ข้าราชการ นายทุนและปัญญาชน ฯลฯ

2. ค่านิยมมีความสำคัญมากและมีผลกระทบต่อความเจริญและความเสื่อมของสังคม ตลอดจนความมั่นคงของชาติ กล่าวคือ สังคมที่มีค่านิยมที่เหมาะสมถูกต้อง เช่น ซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร ความเสียสละ ความมีระเบียบวินัย ความสามัคคี ฯลฯ สังคมนั้นย่อมจะมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ส่วนสังคมใดที่มีค่านิยมไม่เหมาะสม เช่น ขาดความสามัคคีกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เล่นการพนัน ขาดระเบียบวินัย เกียจคร้านการงาน ฯลฯ สังคมนั้นจะเสื่อมลงและเป็นอันตรายต่อความความมั่นคงของประเทศชาติได้

3. ค่านิยมมีความเกี่ยวพันกับวัฒนธรรมอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะค่านิยมบางอย่างได้สร้างแกนของวัฒนธรรม เช่น ค่านิยมความรักอิสรภาพของคนไทยซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทำให้ชาติไทยรักษาความเป็นเอกราชมาได้จนถึงปัจจุบัน ความอิสระจึงเป็นแกนของวัฒนธรรมไทย

4. ค่านิยมบางอย่างจะขึ้นอยู่กับลักษณะและสภาพแวดล้อมทางสังคมเมื่อสภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เช่น ในสมัยก่อนคนไทยสร้างวัดเพราะวัดเป็นศูนย์รวมพลังทางด้านจิตใจของสังคมเป็นสโมสรชาวบ้าน เป็นศูนย์กลางการเมืองการปกครอง เป็นศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมของชาติ เป็นต้น ปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเนื่องจากอิทธิพลของอารยธรรมตะวันตกได้เผยแพร่เข้ามาหลายอย่างโดยเฉพาะวัฒนธรรมทางวัตถุ มีการสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล สโมสร ข้าราชการ ศาลาประชาคม พิพิธภัณฑ์ ฯลฯ ค่านิยมในการสร้างวัดจึงเปลี่ยนไปกล่าวคือ คนไทยสมัยปัจจุบันนิยมสร้างโรงเรียนและโรงพยาบาลแทนวัด เป็นต้น

อานนท์ อาภาภิรม (2527: 20) ได้กล่าวถึงลักษณะของค่านิยมว่า ค่านิยม เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนเราและ ค่านิยม เป็นสิ่งสำคัญขั้นมูลฐาน ในการทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมของบุคคล เพราะพฤติกรรม หรือ การแสดงออกต่างๆ ของบุคคล ย่อมขึ้นอยู่กับค่านิยมที่เรามีอยู่

ที่มาของระบบค่านิยม (Sources of value system) มีดังนี้ (1) บิดามารดา (2) ครู (3) กลุ่มเพื่อน (4) กลุ่มสังคม ค่านิยมของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยสิ่งแวดล้อม บุคคล

จะได้รับการปลูกฝังค่านิยมมาตั้งแต่เด็ก จากพ่อแม่ ครู กลุ่มเพื่อน และกลุ่มสังคมต่างๆ ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด เช่น ความเกียจคร้านเป็นสิ่งที่ไม่ดี การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสิ่งที่ดี ค่านิยมเป็นผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาในอดีต จึงเป็นการยากที่จะเปลี่ยนแปลง

ความสำคัญของค่านิยม (Importance of values) ค่านิยมมีความสำคัญต่อการศึกษา พฤติกรรมองค์การเพราะค่านิยมเป็นพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจ ทักษะคิด การรับรู้ และการเคลื่อนไหวในองค์การ บุคคลที่เข้ามาอยู่ในองค์การจะมีการวาดมโนภาพไว้ล่วงหน้าว่าอะไรควรทำ และไม่ควรทำ ซึ่งจะทำให้การมองคุณค่าไม่เป็นอิสระ ค่านิยมจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรม ตัวอย่าง บุคคลเข้าไปทำงานในองค์การโดยมีการรับรู้ว่าการจัดสรรรางวัลขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำงาน นั่นคือสิ่งที่ถูกต้อง แต่ในความเป็นจริงองค์การนั้นให้รางวัลกับผู้ที่ทำงานมานานกว่า ไม่ใช่ความสามารถในการทำงาน บุคคลนั้นก็รู้สึกผิดหวัง เกิดความไม่พอใจ และตัดสินใจว่าจะทำงานโดยไม่ยึดหลักความสามารถ ดังนั้นทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลอาจเปลี่ยนแปลงไปถ้า ค่านิยมที่ยึดถือไม่สอดคล้องกับนโยบายการบริหารงานขององค์กร

แบบสอบถามเกี่ยวกับค่านิยมของ Rokeach [Rokeach Value Survey (RVS)] Milton Rokeach (ธนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ. 2550: 56; อ้างอิงจาก Rokeach, 1973, p. 6) ได้สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับค่านิยม (RVS) ซึ่งประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับค่านิยม 2 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยค่านิยมส่วนบุคคล 18 รายการ ดังตาราง

ชุดที่ 1 ค่านิยมปลายทาง (Terminal values) หมายถึง ความปรารถนาขั้นสูงสุดของชีวิต หรือเป้าหมาย ซึ่งบุคคลต้องการที่จะประสบความสำเร็จระหว่างช่วงเวลาชีวิต

ชุดที่ 2 ค่านิยมที่ใช้เป็นเครื่องมือ (Instrumental values) หมายถึง แบบของพฤติกรรมหรือวิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ค่านิยมปลายทางของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

ตาราง 1 แสดงการสำรวจค่านิยมของ Rokeach โดยแบ่งเป็นค่านิยมปลายทางและค่านิยมที่ใช้เป็นเครื่องมือ (Terminal and instrumental values in Rokeach value survey)

ชุดที่ 1 ค่านิยมปลายทาง (Terminal values)	ชุดที่ 2 ค่านิยมที่ใช้เป็นเครื่องมือ (Instrumental values)
1. มีความสุข	1. ความสามารถ
2. มีสติปัญญา	2. ความทะเยอทะยาน
3. มีชีวิตที่ตื่นตัว	3. ความสะอาด ประณีต
4. มีชีวิตที่ปลอดภัย	4. มีความรับผิดชอบ
5. มีความเป็นอิสระเสรีภาพ	5. รู้จักการขอโทษผู้อื่น
6. ความเสมอภาค	6. มีความรักและอ่อนโยน
7. ใช้ชีวิตที่มีความสุข	7. รู้จักการควบคุมตนเอง มีวินัย
8. ชีวิตที่สะดวกสบาย	8. เชื่อฟัง
9. ประเทศชาติปลอดภัย	9. มีจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์
10. ครอบครัวมีความมั่นคง	10. ความร่าเริง
11. มีวุฒิภาวะด้านความรัก	11. ความสุภาพ
12. ต้องการมิตรภาพที่แท้จริง	12. ความซื่อสัตย์
13. การยกย่องนับถือในตัวเอง	13. ใจกว้าง
14. ต้องการให้โลกมีความสงบ	14. มีเหตุผล
15. อีสรระจากความขัดแย้งภายใน	15. กล้าหาญ
16. ต้องการให้โลกมีความสวยงาม	16. ให้ความช่วยเหลือ
17. ต้องการประสบความสำเร็จ	17. ใช้สติปัญญา
18. ต้องการให้สังคมยกย่อง นับถือ ชื่นชม	18. ไม่พึ่งพาผู้อื่น

4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค

ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภค

ดารา ทีปะปาล. (2542: 3) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภคไว้ว่า หมายถึง การศึกษาถึงกระบวนการต่าง ๆ ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลเข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อทำการเลือกสรร การซื้อ การใช้บริการบริโภค อันเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ บริการ ความคิดหรือประสบการณ์เพื่อตอบสนองความต้องการ และความปรารถนาต่าง ๆ ให้ได้รับความพอใจ

ธงชัย สันติวงษ์. (2540: 29) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภคว่า หมายถึง การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดหาให้ได้มาและการใช้ซึ่งสินค้าและ

บริการทั้งนี้หมายรวมถึง กระบวนการตัดสินใจซึ่งมีมาอยู่ก่อนแล้วและซึ่งมีส่วนในการกำหนดให้มีการกระทำดังกล่าว

ปริญญ์ ลักษิตานนท์. (2536: 27) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภคว่า เป็นการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดหาและการใช้ผลิตภัณฑ์ ทั้งนี้ หมายรวมถึงกระบวนการตัดสินใจที่เกิดขึ้นก่อน และมีส่วนในการกำหนดให้มีการกระทำ

ศุภร เสรีรัตน์. (2540: 6) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภคว่า หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการซื้อและการใช้สินค้าและบริการ (ผลิตภัณฑ์) โดยผ่านการแลกเปลี่ยนที่บุคคลต้องมีการตัดสินใจทั้งก่อนและหลังการกระทำดังกล่าว โดยบุคคลที่จะถือว่าเป็นผู้บริโภคในที่นี้คือ “บุคคลผู้ซึ่งมีสิทธิในการได้มาและใช้ไปซึ่งสินค้าและบริการที่ได้มีการเสนอขายโดยสถาบันทางการตลาด”

อดุลย์ จาตุรงค์กุล. (2539: 5) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภคไว้ว่า เป็นปฏิกริยาของบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการได้รับ การใช้สินค้า และบริการทางเศรษฐกิจ รวมทั้งกระบวนการตัดสินใจซึ่งเกิดก่อน และเป็นตัวกำหนดปฏิกริยาต่าง ๆ เหล่านั้น

ชิฟแมน และ การ์นุก (Schiffman; & Kanuk. 1994: 7) กล่าวว่า พฤติกรรมผู้บริโภค คือ พฤติกรรมซึ่งบุคคลทำการค้นหา (Searching) การซื้อ (Purchasing) การใช้ (Using) การประเมินผล (Evaluating) การใช้จ่าย (Disposing) ในผลิตภัณฑ์และบริการ โดยคาดว่าจะตอบสนองความต้องการของเขาได้จากความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภคที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า พฤติกรรมผู้บริโภคหมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการเลือกสรร การซื้อ การใช้ อันเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และบริการ ซึ่งผู้บริโภคคาดว่าจะสามารถตอบสนองความต้องการและความปรารถนาต่าง ๆ ให้ได้รับความพอใจ

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค

คอตเลอร์ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคนอื่น ๆ. 2541: 125-126; อ้างอิงจาก Kotlor.) กล่าวว่า การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค (Analyzing Consumer Behavior) เป็นการค้นหาหรือวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรม การซื้อและการใช้ของผู้บริโภค เพื่อทราบถึงลักษณะความต้องการและพฤติกรรม การซื้อและการใช้ของผู้บริโภค คำตอบที่ได้จะช่วยให้การการตลาดสามารถจัดกลยุทธ์การตลาด (Marketing Strategies) ที่สามารถสนองความพึงพอใจของผู้บริโภคได้อย่างเหมาะสม ดังตาราง 1

ตาราง 2 แสดง 7 คำถาม (6Ws และ 1H) เพื่อหาคำตอบ 7 ประการเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค

คำถาม (6Ws และ 1H)	คำตอบที่ต้องการทราบ (7Os)	กลยุทธ์การตลาดที่เกี่ยวข้อง
1. ใครอยู่ในตลาดกลุ่มเป้าหมาย (Who is in the target market?)	ลักษณะกลุ่มเป้าหมาย (Occupants) ทางด้าน 1) ประชากรศาสตร์ 2) ภูมิศาสตร์ 3) จิตวิทยาหรือจิตวิเคราะห์ 4) พฤติกรรมศาสตร์	กลยุทธ์การตลาด (4Ps) ประกอบด้วยกลยุทธ์ด้าน ผลิตภัณฑ์ ราคา การจัด จำหน่าย และการส่งเสริม การตลาดที่เหมาะสม และ สามารถสนองความพึงพอใจ ของกลุ่มเป้าหมายได้
2. ผู้บริโภคซื้ออะไร (What does the consumer buy?)	สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการซื้อ (Objects) สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการ จากผลิตภัณฑ์ก็คือ ต้องการ คุณสมบัติหรือองค์ประกอบของ ผลิตภัณฑ์ (Product component) และความแตกต่างที่เหนือกว่าคู่แข่ง แข่งขัน (Competitive differentiation)	กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วย 1. ผลิตภัณฑ์หลัก 2. รูปลักษณ์ผลิตภัณฑ์ ได้แก่ การบรรจุภัณฑ์ ตรา สินค้า รูปแบบการบริการ คุณภาพ ลักษณะนวัตกรรม 3. ผลิตภัณฑ์ควบ 4. ผลิตภัณฑ์ที่คาดหวัง 5. ศักยภาพผลิตภัณฑ์ ความแตกต่างทางการ แข่งขัน (Competitive differentiation) ประกอบด้วย ความแตกต่างด้าน ผลิตภัณฑ์ บริการ พนักงาน และภาพลักษณ์

ตาราง 2 (ต่อ)

คำถาม (6WS และ 1H)	คำตอบที่ต้องการทราบ (7Os)	กลยุทธ์การตลาดที่เกี่ยวข้อง
3. ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ (Why does the consumer buy?)	วัตถุประสงค์ในการซื้อ (Objectives) ผู้บริโภคซื้อสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของเขาด้านร่างกายและด้านจิตวิทยา ซึ่งต้องศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อคือ 1. ปัจจัยภายในหรือปัจจัยทางจิตวิทยา 2. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม 3. ปัจจัยเฉพาะบุคคล	กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือ 1. กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ (Product strategies) 2. กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Promotion strategies) ประกอบด้วยกลยุทธ์การโฆษณา การขายโดยใช้พนักงานขาย การส่งเสริมการขาย การให้ข่าว การประชาสัมพันธ์ 3. กลยุทธ์ด้านราคา (Price strategies) 4. กลยุทธ์ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (Distribution channel strategies)
4. ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Who participates in the buying?)	บทบาทของกลุ่มต่างๆ (Organizations) มีอิทธิพลในการตัดสินใจซื้อ ประกอบด้วย 1. ผู้ริเริ่ม 2. ผู้มีอิทธิพล 3. ผู้ตัดสินใจ 4. ผู้ซื้อ 5. ผู้ใช้	กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์การโฆษณา และ (หรือ) กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Advertising and promotion strategies) โดยใช้กลุ่มผู้มีอิทธิพล
5. ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด (When does the consumer buy?)	โอกาสในการซื้อ (Occasions) เช่น ช่วงเดือนใดของปี หรือช่วงฤดูกาลใดของปี ช่วงวันใดของเดือน ช่วงเวลาใดของวัน โอกาสพิเศษหรือเทศกาลวันสำคัญต่างๆ	กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Promotion strategies) เช่น ทำการส่งเสริมการตลาดเมื่อใด จึงจะสอดคล้องกับโอกาสในการซื้อ

ตาราง 2 (ต่อ)

คำถาม (6WS และ 1H)	คำตอบที่ต้องการทราบ (7Os)	กลยุทธ์การตลาดที่เกี่ยวข้อง
6. ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where does the consumer buy?)	ช่องทางหรือแหล่ง (Outlets) ที่ผู้บริโภคไปทำการซื้อ เช่น ห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านขายของชำ บางลำพู พาหุรัด สยามแสควร์ ฯลฯ	กลยุทธ์ช่องทางการจัดจำหน่าย (Distribution channel strategies) บริษัทนำผลิตภัณฑ์สู่ตลาด เป้าหมายโดยพิจารณาว่าจะผ่านคนกลางอย่างไร
7. ผู้บริโภคซื้ออย่างไร (How does the consumer buy?)	ขั้นตอนในการซื้อ (Operation) ประกอบด้วย 1. การรับรู้ปัญหา 2. การค้นหาข้อมูล 3. การประเมินผลทางเลือก 4. ตัดสินใจซื้อ 5. ความรู้สึกภายหลังการซื้อ	กลยุทธ์ที่ใช้มากคือ กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Promotion strategies) ประกอบด้วย การโฆษณา การขายโดยใช้พนักงานขาย การส่งเสริมการขาย การให้ข่าวการประชาสัมพันธ์ การตลาดทางตรง เช่น พนักงานขายจะกำหนดวัตถุประสงค์ในการขายให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการตัดสินใจซื้อ

ที่มา: ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคนอื่นๆ. (2546). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. หน้า 194.

โมเดลพฤติกรรมผู้บริโภค

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคนอื่นๆ (2541: 128-151) กล่าวว่า โมเดลพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Model) เป็นการศึกษาถึงเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ โดยมีจุดเริ่มต้นจากการที่เกิดสิ่งกระตุ้น (Stimulus) ที่ทำให้เกิดความต้องการ สิ่งกระตุ้นผ่านเข้ามาในความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ (Buyer's Black Box) ซึ่งเปรียบเสมือนกล่องดำซึ่งผู้ผลิตหรือผู้ขายไม่สามารถคาดคะเนได้ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อจะได้รับอิทธิพลจากลักษณะต่าง ๆ ของผู้ซื้อ แล้วจะมีการตอบสนองของผู้ซื้อ (Buyer's Response) หรือ การตัดสินใจของผู้ซื้อ (Buyer's Purchase Decision) จุดเริ่มต้นของโมเดลนี้มีสิ่งกระตุ้น (Stimulus) ให้เกิดความต้องการก่อน แล้วทำให้เกิดการตอบสนอง (Response) ดังนั้นโมเดลนี้จึงอาจเรียกว่า S-R Theory โดยมีรายละเอียดของทฤษฎีดังนี้

1. สิ่งกระตุ้น (Stimulus) ทำให้บุคคลเกิดการตอบสนองหรือตัดสินใจ ประกอบด้วย สิ่งกระตุ้นอาจเกิดขึ้นเองภายในร่างกาย (Inside stimulus) และสิ่งกระตุ้นจากภายนอก (Outside stimulus) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 สิ่งกระตุ้นภายนอก (Outside stimulus) เป็นสิ่งที่เราจะต้องสนใจและจัดสิ่งกระตุ้นภายนอกที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการผลิตภัณฑ์ จนเป็นเหตุจูงใจให้เกิดการซื้อสินค้า (Buying motive) ซึ่งสิ่งกระตุ้นภายนอกประกอบด้วย 2 ส่วน คือ สิ่งกระตุ้นทางการตลาด และสิ่งกระตุ้นจากภาพแวดล้อม ต่าง ๆ

1.1.1 สิ่งกระตุ้นทางการตลาด (Marketing stimulus) เป็นสิ่งกระตุ้นที่เกี่ยวข้องกับส่วนประสมทางการตลาด (Marketing mix) ซึ่งประกอบด้วย

- สิ่งกระตุ้นทางด้านผลิตภัณฑ์ (Product) เช่น ชื่อเสียงของร้านหรือความหลากหลายของอาหาร หรือ คุณภาพ และความสะอาด เป็นต้น
- สิ่งกระตุ้นทางด้านราคา (Price) เช่น การกำหนดราคาของอาหารชุด หรือ บาร์บีคิวแยกรายชนิด ในราคาที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้น
- สิ่งกระตุ้นทางด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (Place หรือ Distribution) เช่น สถานที่ตั้งของร้านความสะดวกในการเลือกบริโภค เป็นต้น
- สิ่งกระตุ้นทางการส่งเสริมการตลาด (Promotion) เช่น การโฆษณาทางโทรทัศน์ การโฆษณาโดยใช้แผ่นพับ ซึ่งแสดงสัญลักษณ์ของร้าน รวมทั้งการมีบัตรสะสมแต้ม เป็นต้น

1.1.2 สิ่งกระตุ้นอื่น ๆ (Other Stimulus) เป็นสิ่งกระตุ้นความต้องการผู้บริโภคที่อยู่ภายนอกกลุ่มเป้าหมาย

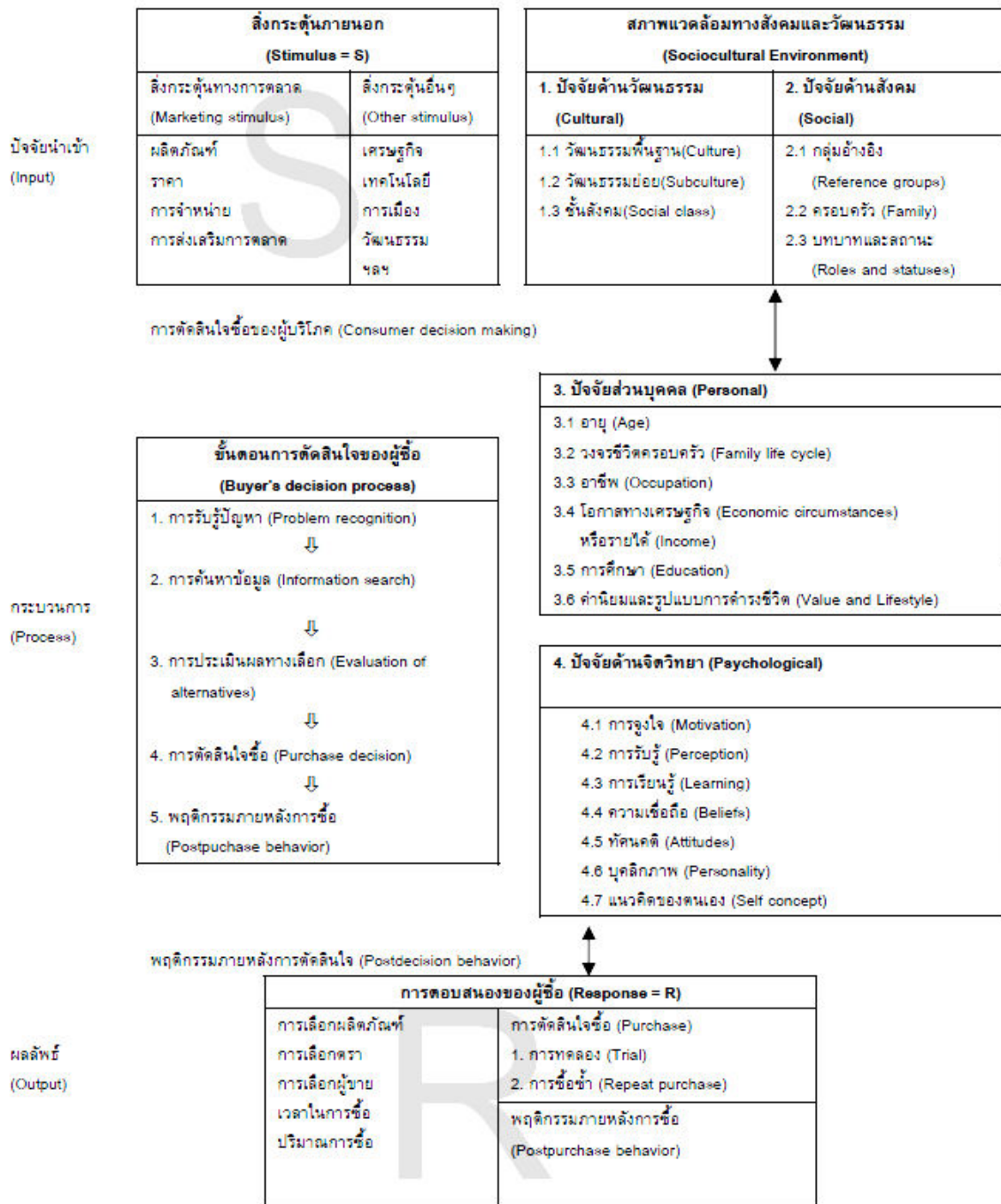
1.1.3 สิ่งกระตุ้นทางเศรษฐกิจ (Economic) เช่น ภาวะเศรษฐกิจ รายได้ของกลุ่มลูกค้ามีอิทธิพลต่อความต้องการบริโภคอาหารบนศูนย์การค้า เป็นต้น

1.1.4 สิ่งกระตุ้นทางเทคโนโลยี (Technology) เช่น เทคโนโลยี เทคนิคการเลือกรูปแบบของทอส่งแก๊ส หรือเตาย่าง เพื่อให้สวยงามรวดเร็ว และมีความปลอดภัย เป็นต้น

1.1.5 สิ่งกระตุ้นทางวัฒนธรรม (Cultural) เช่น ค่านิยมการบริโภคบาร์บีคิวของคนที่อยู่กรุงเทพมหานคร ที่เชื่อว่าการบริโภคอาหารประเภทบาร์บีคิวมีคุณค่า อร่อย และดูมีรสนิยมที่ดี อาจจะถูกมองว่าเป็นการยกระดับสังคมของตนเองให้สูงขึ้น เป็นต้น

1.2 สิ่งกระตุ้นภายใน (Internal stimulus) หมายถึง สิ่งกระตุ้นที่เกิดขึ้นจากสัญชาตญาณหรือนิสัย กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมบางอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา เช่น ความต้องการบริโภคอาหารที่มีคุณค่า รสชาติอร่อย จะเป็นสิ่งกระตุ้นทำให้เกิดความต้องการบริโภคมากขึ้น

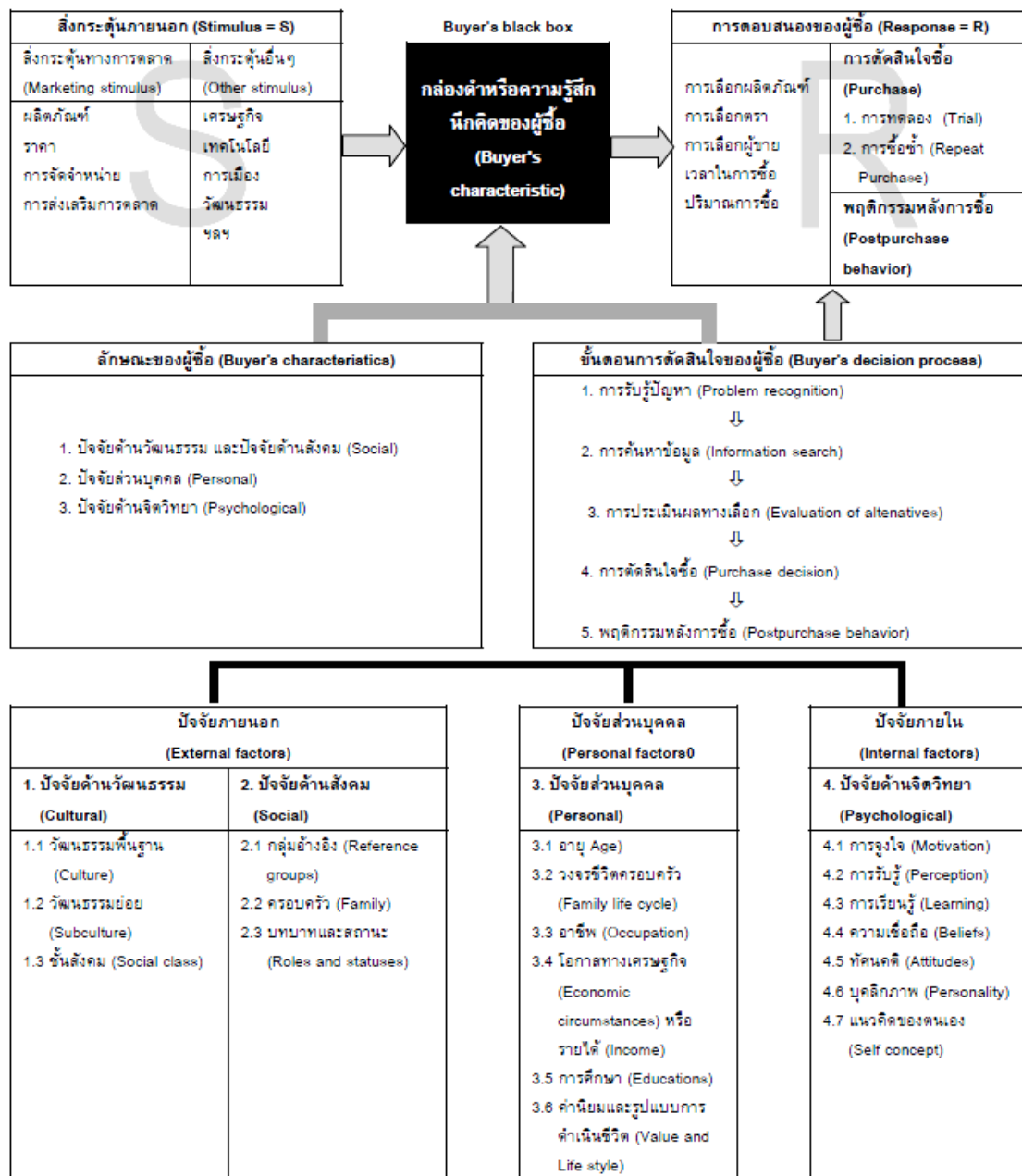
ปัจจัยภายนอก (External influences)

ภาพประกอบ 1 แสดงโมเดลอย่างง่ายของการตัดสินใจของผู้บริโภค (A Simple Model of Consumer Decision Making)

ที่มา: Schiffman; & Kanuk. (2000). Consumer behavior. P.7.

รูปแบบพฤติกรรมผู้บริโภค และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค

ภาพประกอบ 2 แสดงรูปแบบพฤติกรรมผู้ซื้อ (ผู้บริโภค) [Model of Buyer (Consumer) Behavior] และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค (Factors influencing consumer's buying behavior)

ที่มา: Kotler (2003). *Marketing Management Eleventh Edition*. P.184.

2. กล่องดำหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ (Buyer's black box) ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อเปรียบเสมือนกล่องดำ (Black box) ซึ่งผู้ผลิตหรือผู้ขายไม่สามารถทราบได้ จึงต้องพยายามค้นหาความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อได้รับอิทธิพลจากลักษณะของผู้ซื้อ และกระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อ

2.1 ลักษณะของผู้ซื้อ (Buyer's characteristics) ลักษณะของผู้ซื้อที่มีอิทธิพลจากปัจจัยต่างๆ คือ ปัจจัยด้านวัฒนธรรม ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านจิตวิทยา ซึ่งรายละเอียดในแต่ละลักษณะจะกล่าวถึงในหัวข้อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค

2.2 กระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อ (Buyer's decision process) ประกอบด้วยขั้นตอน คือ

2.2.1 การรับรู้ความต้องการ (ปัญหา)

2.2.2 การค้นหาข้อมูล

2.2.3 การประเมินผลทางเลือก

2.2.4 การตัดสินใจซื้อ

2.2.5 พฤติกรรมภายหลังการซื้อ

3. การตอบสนองของผู้ซื้อ (Buyer's response) หรือการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคหรือผู้ซื้อ (Buyer's purchase decisions) ผู้บริโภคจะมีการตัดสินใจในประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.1 การเลือกผลิตภัณฑ์ (Product choice) ตัวอย่างการเลือกผลิตภัณฑ์อาหารเข้าผู้บริโภคมีทางเลือกคือ นมสดกล่อง บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนมปัง เป็นต้น

3.2 การเลือกตราสินค้า (Brand choice) ตัวอย่าง ถ้าผู้บริโภคเลือกนมสดกล่อง จะเลือกยี่ห้อใด เช่น โพรโมสต์ มะลิ เป็นต้น

3.3 การเลือกผู้ขาย (Dealer choice) ตัวอย่าง ผู้บริโภคจะเลือกจากห้างสรรพสินค้าใดหรือร้านค้าใกล้บ้านร้านใด

3.4 การเลือกเวลาในการซื้อ (Purchase timing) ตัวอย่าง ผู้บริโภคจะเลือกเวลาเข้ากลางวันหรือเย็น ในการซื้อนมสดกล่อง

3.5 การเลือกปริมาณการซื้อ (Purchase amount) ตัวอย่าง ผู้บริโภคจะเลือกที่จะซื้อหนึ่งกล่อง ครึ่งโหล หรือหนึ่งโหล

ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค

ปัจจัยภายใน (ปัจจัยด้านจิตวิทยา) ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค (Internal factors (Psychological) Influencing consumer behavior) ปัจจัยด้านจิตวิทยา (Psychological factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิดของผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้าของบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านจิตวิทยา ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยภายในตัวผู้บริโภคที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

ซื้อและการใช้สินค้าปัจจัยภายในประกอบด้วย (1) การจูงใจ (2) การรับรู้ (3) การเรียนรู้ (4) ความเชื่อถือ (5) ทศนคติ (6)บุคลิกภาพ (7) แนวคิดของตนเอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การจูงใจ (Motivation) เป็นสภาพจิตใจภายในของบุคคล ซึ่งผลักดันให้เกิดพฤติกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (Solomon. 2002: 530) การจูงใจเกิดภายในตัวบุคคล แต่อาจจะถูกกระทบจากปัจจัยภายนอก เช่น วัฒนธรรม ชั้นทางสังคม หรือสิ่งกระตุ้นที่นักการตลาดใช้เครื่องมือทางการตลาดเพื่อกระตุ้นให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการ

2. การรับรู้ (Perception) เป็นขั้นตอนที่บุคคลมีการรับรู้ (Receive) จัดระเบียบ (Organize) หรือการกำหนด (Assign) ความหมายของสิ่งกระตุ้น โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้า (Etzel, Walker; & Stanton. 2001: G-9) หรือเป็นกระบวนการที่แต่ละบุคคลเลือกสรร (Select) จัดระเบียบ (Organize) และตีความ (Interpret) เกี่ยวกับสิ่งกระตุ้น (Stimulus) เพื่อให้เกิดความหมายที่สอดคล้องกัน (Schiffman; & Kanuk. 2000: G-9) หรือหมายถึงกระบวนการความเข้าใจ (การเปิดรับ) ของบุคคลที่มีต่อโลกที่เขาอาศัยอยู่

3. การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมผู้บริโภค ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ (Etzel, Walker; & Stanton. 2001: G-6) หรือหมายถึง ขั้นตอนซึ่งบุคคลได้นำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในการตัดสินใจซื้อสินค้า และพฤติกรรมผู้บริโภค (Schiffman; & Kanuk. 2000: G-7) หรือหมายถึงการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมหรือความโน้มเอียงของพฤติกรรมจากประสบการณ์ที่ผ่านมาการเรียนรู้ของบุคคลเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งกระตุ้น (Stimulus) และจะเกิดการตอบสนอง (Response) ซึ่งก็คือ ทฤษฎีส่สิ่งกระตุ้น-การตอบสนอง (Stimulus-Response (SR) Theory) นักการตลาดได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีนี้ด้วยการโฆษณาซ้ำแล้วซ้ำอีกหรือจัดการส่งเสริมการขาย (ถือว่าเป็นสิ่งกระตุ้น) เพื่อทำให้เกิดการตัดสินใจซื้อและใช้สินค้าเป็นประจำ (เป็นการตอบสนอง) การเรียนรู้เกิดจากอิทธิพลหลายอย่าง เช่น ทศนคติ ความเชื่อถือ และประสบการณ์ในอดีต อย่างไรก็ตามสิ่งกระตุ้นที่มีอิทธิพลและทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นั้นจะต้องมีคุณค่าในสายตาของลูกค้า ตัวอย่างการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขายในรูปการแจกของตัวอย่างจะมีอิทธิพลทำให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งการให้ผู้บริโภคได้ทดลองใช้สินค้าจะดีกว่าการแถม เพราะการแถมนั้นลูกค้าต้องเสียเงินเพื่อซื้อสินค้า ถ้าลูกค้าไม่ซื้อสินค้าก็จะไม่เกิดการทดลองใช้สินค้าที่แถม

4. ความเชื่อถือ (Beliefs) หมายถึง ความคิดที่บุคคลยึดถือเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Kotler. 2003: 198) หรือเป็นความคิดที่บุคคลยึดถือในใจเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ในอดีต และมีผลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค

5. ทศนคติ (Attitudes) หมายถึง การประเมินความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจของบุคคล ความรู้สึกด้านอารมณ์และแนวโน้มการปฏิบัติที่มีผลต่อความคิดหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Kotler. 2003: 199) หรือหมายถึง แนวโน้มของการเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือความคิดที่มีลักษณะแสดงความพอใจหรือไม่พอใจ (Etzel, Walker; & Stanton. 2001: G-1) ทศนคติเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อความเชื่อ ในขณะที่เดียวกันความเชื่อก็มีอิทธิพลต่อทศนคติ ทศนคติของผู้บริโภคกับการตัดสินใจซื้อจะมีความสัมพันธ์กัน การเกิดของทศนคตินั้นเกิดจากข้อมูลแต่ละคนได้รับ กล่าวคือ เกิดจาก

ประสบการณ์ที่เรียนรู้ในอดีตเกี่ยวกับสินค้า หรือความนึกคิดของบุคคล และเกิดจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกลุ่มอ้างอิงเช่น พ่อ แม่ เพื่อน บุคคลชั้นนำในสังคม เป็นต้น ถ้านักการตลาดต้องการให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าของเขานักการตลาดมีทางเลือกคือ (1) สร้างทัศนคติของผู้บริโภคให้สอดคล้องกับสินค้าของธุรกิจ (2) พิจารณาว่าทัศนคติของผู้บริโภคเป็นอย่างไร แล้วจึงพัฒนาสินค้าให้สอดคล้องกับทัศนคติของผู้บริโภคโดยทั่วไปการพัฒนาสินค้าให้สอดคล้องกับทัศนคติทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้บริโภคให้เกิดความต้องการในสินค้า เพราะต้องใช้เวลาและใช้เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลได้

6. บุคลิกภาพ (Personality) และทฤษฎีการจูงใจของฟรอยด์ (Freud's Theory of motivation) บุคลิกภาพ (Personality) หมายถึง ลักษณะด้านจิตวิทยาที่แตกต่างกันของบุคคล ซึ่งนำไปสู่การตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมที่มีแนวโน้มคงที่ และสอดคล้องกัน (Blackwell, Minicard; & Engel. 2001: 547) บุคลิกภาพสามารถใช้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภคในการเลือกตราสินค้าได้

7. แนวคิดของตนเอง (Self concept) เป็นความรู้สึกรู้จักของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เป็นสิ่งประทับใจของบุคคล ซึ่งจะกำหนดลักษณะของบุคคลนั้น (Blackwell, Minicard; & Engel. 2001: 548) แต่ละบุคคลจะมีบุคลิกส่วนตัวหรือแนวคิดของตนเองซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อ นักการตลาดจำเป็นต้องศึกษาหลักเกณฑ์การตัดสินใจซื้อ ซึ่งได้แก่ ปัจจัยภายนอก อันเป็นผลมาจากปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคม ปัจจัยด้านจิตวิทยาซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยภายใน รวมทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเหล่านี้มีประโยชน์ต่อการพิจารณาลักษณะความสนใจของผู้ซื้อที่มีต่อผลิตภัณฑ์ โดยจะนำไปปรับปรุงผลิตภัณฑ์ การตัดสินใจด้านราคา การจัดช่องทาง การจัดจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาด เพื่อสร้างให้ผู้บริโภคเกิดทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์และบริษัท

5. แนวคิดเกี่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

เศรษฐกิจขาลง การกลับมาของยุคบูมปริญญาโท-เอก (หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันที่ 10 - 13 พ.ค. 2550) กลางมรสุมความไม่แน่นอนทางการเมืองที่โหมกระหน่ำอย่างต่อเนื่อง จนถึงวันนี้หลายสถาบันเห็นตรงกันว่าเศรษฐกิจในปีนี้น่าจะเติบโตอยู่ในระดับ 3.5-4% เป็นการชะลอตัวทางเศรษฐกิจที่ถล่มถลายจนอาจจะยากเกินเยียวยา หากสถานการณ์ยังเป็น อยู่เช่นปัจจุบัน

เช่นเดียวกับภาคธุรกิจอื่น สถาบันการศึกษา ย่อมได้รับผลกระทบจากสถานการณ์เช่นนี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยิ่งได้รับแรงบวกจากผลกระทบของการยุบกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ที่ผูกติดกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) และความล่าช้าของการประกาศผลแอดมิสชัน สถานการณ์การแข่งขันโดยเฉพาะในมหาวิทยาลัยเอกชน ในปี 2550 นี้จึงเป็นการแข่งขันที่เต็มไปด้วย ความอึดครึ้ม ในช่วงแรกของการเปิดรับสมัครหลายมหาวิทยาลัยมีอัตราการรับสมัครลดลง ราว 20-30% ขณะที่มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ อาจจะมียอดรับสมัครในระดับใกล้เคียงกับ ปีที่ผ่านมา

“เศรษฐกิจจากปีนี้ถึงปีหน้าแน่นอนว่าจะ ชะลอตัว และเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ปกครอง ที่จะส่งบุตรหลานมาเรียนเอกชน ในสถานการณ์แบบนี้ยิ่งไม่มี กรอ.เชื่อว่ามหาวิทยาลัยขนาดเล็ก ก็อยู่ลำบาก ลำพังมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีรากฐานมายาวนาน แต่ถ้าไม่ได้มีการวางตำแหน่งที่ชัดเจนตอนนี้ก็ยังลำบาก ของหอการค้าไทยเองถ้าดูจากตัวเลขตอนนี้ยังอยู่ในสถานการณ์ที่ดี แต่ก็ต้องดูต่อไปจนถึงวันปีได้รับสมัคร” ผศ.ดร.เสาวณีย์ ไทยรุ่งโรจน์ รองอธิการบดี ฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยวิเคราะห์สถานการณ์ที่เกิดขึ้น

การกลับมาของ ป.โท

สถานการณ์ในวันนี้จะนำไปสู่การกลับมาบูมของปริญญาโทและปริญญาเอก ซึ่งเป็นไปตามวัฏจักร เช่นเดียวกับในช่วงเหตุการณ์หลังวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 ประการหนึ่งเป็นเพราะในระดับปริญญาตรีนักศึกษาส่วนใหญ่ เลือกเรียนในสาขาที่ตลาดไม่ต้องการ คณะนิเทศศาสตร์และคณะบริหารธุรกิจที่เป็นคณะที่ได้รับความนิยมมากของนักเรียนนั้นมีจำนวนบัณฑิตออกมามากเกินความต้องการ อัตราการเติบโตในตลาดแรงงานนั้นไม่มี ฉะนั้นการเรียนต่อเพื่อเปลี่ยนสายอาชีพจึงเป็นเรื่องที่ นักศึกษาปริญญาตรีจำเป็นต้องทำ ขณะที่เหตุผล อีกประการหนึ่ง ในช่วงภาวะเศรษฐกิจไม่ดี แม้จะสอนให้บัณฑิตที่จบออกไปเป็นผู้ประกอบการ แต่ขณะที่ผู้ประกอบการเก่า ยังไม่กล้าขยายกิจการ โอกาสที่จะเริ่มต้นธุรกิจ ในภาวะเช่นนี้ จึงเป็นไปได้ยาก

“ค่านิยมเด็กไทยวันนี้หน้าเป็นห่วง เด็กบอกเรียนอะไรก็ได้ อยากจบอะไรก็ได้ ก็มีงานทำ แต่ถ้าเศรษฐกิจหดตัวเมื่อไหร่ ศาสตร์ที่ไม่ได้ เป็นภาคการผลิตที่แท้จริงจะได้รับผลกระทบ เมื่อนั้นก็จะพบปัญหาการตกงาน ในช่วงเศรษฐกิจที่มีการขยายตัวมาตลอดเรายังไม่เจอปัญหานี้เพราะเรียนจบอะไรก็ได้ไม่ต้องตรงสาขาเขา ก็รับหมด แต่เมื่อธุรกิจชะลอการลงทุนเราจะ เริ่มเห็นว่าศาสตร์ไหนที่ไม่เป็นที่ต้องการจริง ก็จะตกงาน ในที่สุดกลไกตลาดจะเป็นตัวตอบว่าอันนี้ทำงานไม่ได้ ดังนั้นหากจะคาดการณ์ปีนี้ ถึงปีหน้าตลาดปริญญาโทและปริญญาเอกจะ กลับมาบูมอีกครั้ง”

ขณะที่หลักสูตรปริญญาเอกก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากตอนนี้ในตลาดมีคนจบการศึกษาในระดับปริญญาโทจำนวนไม่น้อย การเรียนต่อปริญญาเอกในช่วงเวลาเศรษฐกิจชะลอตัวจึง เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง

รศ.ดร.เสาวณีย์เล่าว่า “ตอนนี้เราก็เริ่มเห็นสัญญาณแล้ว มีนักศึกษาปริญญาเอกของเราหลายคนซึ่งต้องเรียนแบบเต็มเวลาเลือกที่จะ หยุดการทำธุรกิจและหันมาเรียนปริญญาเอก เพราะเขาเชื่อว่าในช่วงเวลา 2-3 ปีจากนี้จะทำอะไรคงไม่ดีมาก จึงใช้เงินสะสมมาเรียน ซึ่งเชื่อว่าหลังจากเรียนจบไปจะสามารถทำอะไร ได้มากเพิ่มขึ้น การเรียนก็เหมือนเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ที่จะสามารถนำไปต่อยอดทางธุรกิจ ได้ในอนาคต”

สัญญาณความเปลี่ยนแปลง

สำหรับมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยเอง ก็พร้อมที่จะเตรียมรองรับการเติบโตของ 2 กลุ่ม โดยเฉพาะมีการวางหลักสูตรเพื่อรองรับ นักศึกษาที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกไว้เป็นจำนวนมาก ในส่วนของปริญญาโท ภายใต้ชื่อ “ซีอีโอเอ็มบีเอ” ซึ่งเป็นการเรียนในเรื่อง

บริหารธุรกิจที่เน้นการ ตัดสินใจและยอมรับการเปลี่ยนแปลง มีสาขา ให้เลือกมาก ซึ่งต่อปีสามารถรับนักศึกษาได้ ราว 400 คน โดยในปีการศึกษา 2550 ได้เปิดหลักสูตรใหม่สาขาส่งทอ โดยร่วมมือกับสถาบัน ส่งทอ รวมทั้งมีการเปิดหลักสูตรใหม่ Master of Business Management หลักสูตรการจัดการธุรกิจ โดยความร่วมมือกับบริษัทซึ่งเป็นสมาชิกหอการค้าไทย ในการสนับสนุนให้พนักงานในบริษัทของสมาชิกรายอื่น โดยวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาหลักสูตรนี้ทำคือจะเป็นกรณีศึกษาของบริษัทที่ตนเองทำงานอยู่ซึ่งสามารถแก้ไขปัญหาบริษัทได้จริง โดยครั้งแรกจะเปิดนำร่อง 20 คนจาก 20 บริษัท และยังอยู่ในระหว่างการสร้างหลักสูตรธุรกิจครบครัน ซึ่งขณะนี้ยังเป็นหลักสูตรระยะสั้นโดยเป็นการสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจครบครันซึ่งเป็นปัญหามากในปัจจุบัน ขณะเดียวกันที่ไม่ได้รับความนิยมสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี เช่น คณะเศรษฐศาสตร์ ก็มีการวางแผนที่จะรุกในระดับปริญญาโท และปริญญาเอกมากขึ้น

สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในภาพรวม จะเห็นว่าอัตราการเปิดหลักสูตรระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่คึกคักเป็นอย่างมากในปีนี้

หากมองในสถานการณ์ภาพรวมทั้งใน ระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก ภาพที่ปรากฏให้เห็นในการแข่งขันของสถาบันการศึกษาเอกชนนั้น ไม่เฉพาะการใช้สื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ ทางเลือกทางรอดในยุคสมัยนี้มหาวิทยาลัยยังต้องปรับตัวและวางกลยุทธ์ทางธุรกิจ มีการวางตำแหน่งทางการตลาดที่ชัดเจน และการพัฒนาคุณภาพ

เพราะในยุคนี้แตกต่างกันอย่างลิบลับกับมหาวิทยาลัยเอกชนในช่วง 10 ปีก่อนหน้านี้ที่แทบไม่ต้องทำอะไรหลังประกาศผลเอนทรานซ์ ก็มีแต่โกยกับโกย เพราะที่นั่นในวันนั้นมีไม่มากนักเมื่อเทียบกับวันนี้ซึ่งมีทั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏและหลักสูตรพิเศษของสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐเข้ามาเป็นคู่แข่ง

ปี"50 ความท้าทายครั้งสำคัญ

จุดเปลี่ยนเกิดขึ้นนับตั้งแต่ปี 2545 เป็นต้นมา ที่อัตรานักศึกษาในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชนนั้นลดลงอย่างต่อเนื่อง จากส่วนแบ่งราว 17% เมื่อปี 2545 ของตลาดภาพรวมราว 500,000 คนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลายที่จบการศึกษามาใน แต่ละปีลดลงเหลือ 15.5% เมื่อปี 2548 และ เพิ่งมีการขยับตัวขึ้นมากที่สุดเมื่อปีที่ผ่านมา เนื่องจากอานิสงส์ของเงินกู้ยืมที่นักศึกษาสามารถกู้ยืมเรียนได้อย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งทำให้มองเห็นความต้องการของผู้เรียนในตลาด อย่างแท้จริงโดยไม่มีเงื่อนไขทางการเงินเป็น ข้อบังคับ แต่เมื่อในปีนี้เป็นสถานการณ์ทุกอย่างเปลี่ยนไป ความท้าทายของมหาวิทยาลัยเอกชน จึงเกิดขึ้นอีกครั้ง

โมเดลการดำเนินการของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เป็นแบบตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงของมหาวิทยาลัยใน พ.ศ.ใหม่ ในการเผชิญหน้ากับปัจจัยการเปลี่ยนแปลง ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี

รศ.ดร.เสาวณีย์เล่าว่า "วันนี้ที่เราไม่ได้รับ ผลกระทบมากนัก ไม่เพียงเราเป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่แต่เกิดจากการปรับตัวและวางยุทธศาสตร์ในการแข่งขันที่ชัดเจนตั้งแต่เมื่อ 4-5 ปีที่ผ่านมา

โดยเป็นการวางยุทธศาสตร์ที่ "ไม่ได้มองเฉพาะการแข่งขันกับมหาวิทยาลัยในประเทศเท่านั้นแต่เป็นการวางยุทธศาสตร์ระยะยาวในการแข่งขันกับมหาวิทยาลัยต่างชาติที่จะ เข้ามาในอนาคตเมื่อมีการเปิดเสรีการศึกษา"

จากการวิเคราะห์จุดแข็งจุดอ่อน ทำให้ มหาวิทยาลัยมองว่า จุดแข็งที่ไม่มีใครเหมือน ของ มหาวิทยาลัยในโลกนี้คือการมีหอการค้าไทยเป็นเจ้าของ ซึ่งเท่ากับทำให้มหาวิทยาลัยมี เครือข่าย เป็นภาคธุรกิจในทุกเซกเตอร์ ซึ่งสามารถใช้เครือข่ายนี้ในการสร้างให้มหาวิทยาลัยแตกต่าง จาก มหาวิทยาลัยอื่น จึงได้วางตำแหน่งทางการตลาดให้เป็น Business experience university คือการ สร้างประสบการณ์จริงในธุรกิจ นั้นหมายความว่า เมื่อนักศึกษาจบการศึกษาไปจะสามารถรองรับ ความต้องการของ ภาคธุรกิจได้ในทันที โดยในปีนี้มีมีการปรับ หลักสูตรปริญญาตรี โดยนำองค์ความรู้ ด้านบริหารธุรกิจไปใส่ไว้ในทุกหลักสูตรและทุกคณะ โดยมีนักธุรกิจที่มีประสบการณ์ในโลกธุรกิจ เข้ามาถ่ายทอด

ขณะเดียวกันยังพยายามย้ำจุดแข็งในการ เป็นมหาวิทยาลัยวิจัย โดยก่อนหน้านี้ใน ช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา มีการส่งอาจารย์จำนวนมากไปเรียนต่อ ในระดับปริญญาเอก พร้อมๆ กับ การสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวกในด้านฐานข้อมูลโดยใช้ศูนย์วิจัยที่ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยชิคาโก ไว้รองรับ เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่

การเปลี่ยนแปลงในปีนี้น่าจะเป็นการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญที่ยิ่งจะเป็นการผลักดันให้เกิด การเปลี่ยนแปลงในแวดวงอุดมศึกษาเอกชนที่เข้มข้นขึ้นในอนาคต!!

วิกฤตน้ำมัน-ค่าครองชีพแพงพ่นพิษ หลักสูตร ป.ตรี-โท "สะเทือน"(หนังสือพิมพ์ ประชาชาติธุรกิจ--Thursday, June 05, 2008)

แม้ธุรกิจการศึกษาจะเป็นหนึ่งในเซกเตอร์ที่ใครต่อใครมักมองว่าเป็นช้อยกเว้น และมัก เติบโตสวนกับเศรษฐกิจขาลงเสมอ

แต่จากการสำรวจของ "ประชาชาติธุรกิจ" ในวันสุดท้ายของการเปิดรับนักศึกษาใหม่ ประจำปีการศึกษา 2551 ในระดับปริญญาตรีของบรรดามหาวิทยาลัยเอกชน ตั้งแต่ระดับที่อป 5 ไป จนถึงมหาวิทยาลัยเอกชนขนาดเล็ก กลับพบว่าอัตราการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาในปีนี้อยู่ใน ระดับทรงตัว และหลายมหาวิทยาลัยจำนวนนักศึกษาลดลงมากบ้างน้อยมาก กระทั่ง "บิ๊กเนม" อย่างมหาวิทยาลัย กรุงเทพ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ฯลฯ ก็ประสบชะตากรรมที่ไม่แตกต่างกัน

"วันนี้เราเห็นสัญญาณชัดเจนว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจส่งผลกับการตัดสินใจเลือกเรียนต่อของ นักศึกษา จากการที่สอบถามไปยังนักศึกษาจำนวนกว่า 700 คนที่ไม่มาสอบตัว เราพบว่าเกินกว่า ครึ่งที่นักศึกษาหันไปเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้วยเหตุผลอยู่ที่ค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายใน การดำรงชีวิตที่ถูกกว่า โดยที่กองทุนเพื่อการให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ซึ่งให้นักศึกษาสามารถ กู้ยืมค่าเล่าเรียนและค่าครองชีพ แต่จำนวนเงินเพียง 2,000 บาทต่อเดือนนั้นไม่พอเพียงสำหรับ นักศึกษา ขณะที่กองทุนที่ผูกติดกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) ที่นำกลับมาใช้ใหม่อีกครั้งก็ไม่สามารถ ตอบโจทย์ความต้องการตรงนี้ เพราะมีสาขาวิชาให้เลือกจำกัด" ผศ.วัลย์ วัฒนศิริ ผู้อำนวยการฝ่าย

บริหารสื่อสารการตลาด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ฉายภาพผลกระทบที่เกิดขึ้นจากภาวะเศรษฐกิจที่ตั้งอยู่บนความไม่แน่นอน

ตลาด ป.ตรีศึกษาหันหา "ของถูก"

แม้ว่าจำนวนนักศึกษาที่รับในวันนี้จะเป็นที่น่าพอใจโดยอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าปีที่ผ่านมาเพียงเล็กน้อย แต่ก็เกินกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ 5,500 คน โดยมียอดนักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีสำหรับปีการศึกษา 2551 ประมาณ 5,600 คน

"เราเองก็พอใจในจำนวนนี้ เพราะถ้าถามว่าทำไมเราถึงไม่ได้ตั้งเป้าที่จะเติบโตจากปีที่ผ่านมา เราเองมองจากศักยภาพที่เราสามารถรองรับได้ มากกว่าจะมองในเชิงตัวเลข เพราะเราเคยรับนักศึกษาจำนวนมากกว่านี้ แต่พบว่ามีปัญหาเรื่องความสะดวกสบายเมื่อนักศึกษาเข้ามาใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย เราจึงตั้งเป้าที่จะรับ นักศึกษาเพียงเท่านี้" ผศ.วลัยกล่าว

อย่างไรก็ตาม เมื่อมองในภาพรวม ประเด็นหนึ่งที่ได้รับการตั้งข้อสังเกตจากแทบทุกสถาบันการศึกษาว่า เหตุผลที่สร้างผลกระทบต่อ การรับนักศึกษาในปีนี้นอกจากปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ชะลอตัว และค่าครองชีพที่แพงขึ้น การเปิดตัวของหลักสูตรภาคพิเศษของมหาวิทยาลัยรัฐที่เพิ่มขึ้นมากในปีนี้ และการเปิดรับนักศึกษาหลายรอบนอกจากการสอบแอดมิสชั่นเป็นเหตุผลทำให้ นักเรียนเลือกที่จะเรียนในสถาบันการศึกษาของรัฐมากกว่า

แหล่งข่าวจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ให้เหตุผลว่า "ปีนี้นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยถือว่าลดลง เป็นปรากฏการณ์เมื่อเทียบกับหลายปีที่ผ่านมา นั้นมาจากทางเลือกที่เพิ่มมากขึ้นจากการเปิดหลักสูตรพิเศษของมหาวิทยาลัยรัฐ ซึ่งแม้จะมีค่าเล่าเรียนที่สูง แต่ทัศนคติของผู้เรียนส่วนหนึ่งก็ยังมีเชื่อมั่นในแบรนด์ของมหาวิทยาลัยรัฐมากกว่า และอาจจะเป็นเพราะการขึ้นค่าเล่าเรียนของมหาวิทยาลัยในปีนี้ด้วย ซึ่งทำให้ผู้ที่มาเรียนต่อ นั้นตัดสินใจได้ยากขึ้น"

ผลกระทบจากความไม่แน่นอน

ไม่เพียงแต่เฉพาะการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในระดับปริญญาโท ต่างก็ได้รับผลกระทบไม่แตกต่างกัน แม้ว่าในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ 2540 หลักสูตรปริญญาโทจะเคยบูมอย่างที่สุด สวนทางกับภาวะเศรษฐกิจในเวลานั้น แต่วันนี้สถานการณ์ ไม่ได้เป็นเช่นในอดีต ด้วยปัจจัยต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป

"บุริม โอทกานนท์" ประธานสาขาการตลาด วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล กล่าวว่า "สถานการณ์วันนี้แตกต่างจากช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ 2540 เพราะในช่วงนั้นที่หลักสูตรปริญญาโท บูมมากเป็นเพราะคนใช้เงินออมออกมาเรียนขณะที่ว่างงานไม่รู้จะทำอะไร ในขณะที่คนกลุ่มหนึ่งในวันนั้นเพิ่งเปลี่ยนทัศนคติในการเรียนต่อในระดับปริญญาโทและหันมาเรียนในไทยมากขึ้น และในวันนั้นเป็นเรื่องของเศรษฐกิจที่แย่ แต่สถานการณ์วันนี้ไม่ได้เพียงเศรษฐกิจ แต่คนกลับมีความรู้สึกไม่ปลอดภัย จากทั้งเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง ซึ่งเกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องกันมาในระยะหนึ่ง ดังนั้นเมื่อคนรู้สึกไม่ปลอดภัยทำให้เขาอาจจะคิดแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้าไม่ได้มองการลงทุนด้านการศึกษาในระยะยาว"

หากประเมินจากสถานการณ์วันนี้สามารถแบ่งคนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือคนที่มีความต้องการจะเรียน ซึ่งสามารถนำไปใช้งานได้ทันที อีกกลุ่มคือกลุ่มที่เรียนเพื่อรู้ โดยยังไม่จำเป็นต้องใช้ในทันที ทำให้สามารถชะลอการตัดสินใจเรียนออกไปได้

"โดยปกติคนกลุ่มหลังเป็นกลุ่มที่ใหญ่กว่าในสังคมไทยที่คนส่วนใหญ่มักไม่ค่อยมีความชัดเจนว่าจะเรียนไปเพื่อทำอะไร ที่สำคัญในภาวะเศรษฐกิจเช่นนี้โอกาสที่บริษัทจะมีการโปรโมตคนในองค์กรช้าลง ทำให้หลายคนมองว่ายังไม่จำเป็นต้องเรียน และชะลอการตัดสินใจเรียนออกไปก่อน คนกลุ่มนี้ถือเป็นกลุ่มใหญ่ เวลาเขาชะลอการตัดสินใจถึงสร้างผลกระทบแรงกว่า" บุริมกล่าว

"ท็อปแบรนต์" สะเทือน

จากการสอบถามไปยังคณะพาณิชยศาสตร์บัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งถือท็อปแบรนต์ของหลักสูตรปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจทั้งในระดับปริญญาโทหลักสูตรภาษาไทยและนานาชาติ พบว่ากระทิงแบรนต์ที่แข็งแกร่งอย่างธรรมศาสตร์ ยังได้รับผลกระทบโดยจำนวนนักศึกษาในระดับปริญญาโทภาพรวมอยู่ในระดับที่ทรงตัว มีเพียงบางหลักสูตรที่มีอัตราการเข้าเรียนต่อลดลง ซึ่งส่วนหนึ่งมีการประเมินว่าเป็นเพราะความยุ่งยากในการสอบเข้า และราคาของหลักสูตรที่ราคาสูง เช่นบางหลักสูตรราคาสูงถึง 750,000 บาท

เรื่องนี้สอดคล้องกับที่ "บุริม" วิเคราะห์ว่า "วันนี้ไม่ได้เป็นเพราะปัจจัยทาง เศรษฐกิจอย่างเดียว แต่ยังอยู่ที่การแข่งขัน ในวันที่มีโรงเรียนเปิดเพิ่มขึ้นเต็มไปหมด ฉะนั้นทำให้ผู้จะตัดสินใจเรียนมีทางเลือกมากขึ้น หลักสูตรที่ราคาค่อนข้างสูง บางแห่งค่าเล่าเรียนเกือบ 1 ล้านบาท แม้เขาจะอยากเรียน แต่ในภาวะเช่นนี้ เขาก็อาจจะตัดสินใจเรียนกับสถาบันการศึกษาที่อยู่ในระดับรองๆ ลงมา เพราะวันนี้ศึกษามีทางเลือกมากขึ้น

ป.โทกับโจทย์ที่ยากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การลดลงนี้ไม่ได้เป็นเหมือนกันหมดทั้งตลาด แต่กระจายอยู่เป็นจุดๆ "บุริม" ยกตัวอย่างว่า "ภาพของการลดลงกระจายเป็นจุดๆ ในตลาด จึงไม่ได้หมายความว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจจะส่งผลกับทุกสถาบัน ทุกโปรแกรม อย่างของวิทยาลัยการจัดการ เราไม่ได้รับผลกระทบเรื่องนี้ จำนวนนักศึกษาภาพรวมไม่ได้ลดลง และเฉพาะสาขาการตลาดยังมีอัตราการเติบโตมากขึ้นกว่า 50% เพราะเราวางตำแหน่งตัวเองชัด ในการสอนการตลาดที่มุ่งเน้นสินค้าคอนซูเมอร์โปรดักต์ และเป็นหลักสูตรที่เน้นการนำไปใช้จริงได้ในทางปฏิบัติ" บุริมกล่าว

การอยู่รอดท่ามกลางสถานการณ์เช่น วันนี้ สอดคล้องกับที่ครั้งหนึ่ง ดร.เอกชัย อภิศักดิ์กุล คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยเคยกล่าวไว้ว่า "สัญญาณการชะลอตัวของนักศึกษานี้ส่งมา 2-3 ปี ใครที่เข้าใจวัฏจักรการแข่งขัน ดูจากตัวเลขจะตึงเครียดมากขึ้นเรื่อยๆ แม้เราพยายามสร้างคุณค่าใหม่ แต่ดีมานด์ไม่ได้เพิ่มขึ้นเท่าไร สะท้อนให้เห็นว่าตลาดกำลังอึมครึม การแข่งขันที่รุนแรงก็จะตาม เพราะฉะนั้นคนที่มีความรู้ตำแหน่งการแข่งขันที่ดีก็จะสามารถรักษาตำแหน่งเอาไว้ได้ แต่ว่าในทางกลับกันคนที่ไม่มีจุดแข็งก็จะเริ่ม สูญเสียผู้เรียนไปเรื่อยๆ ให้กับคนที่เข้มแข็ง ซึ่งเป็นธรรมชาติของการแข่งขัน"

สถานการณ์ในวันนี้อาจไม่ใช่เรื่องง่ายและเป็นโจทย์ที่ทำทายยิ่งของสถาบันการศึกษา ในบริบทเศรษฐกิจ สังคมและพฤติกรรมผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป !!

6. ประวัติการเปิดปริญญาโทของสถาบันต่าง ๆ ในประเทศไทย

6.1 ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เดิมใช้ชื่อว่า วิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้เปลี่ยนฐานะเป็นมหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ.2517 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ว่า “ศรีนครินทรวิโรฒ” อันมีความหมายว่า “รุ่งเรืองเป็นศรีสง่าแห่งนคร”

มหาวิทยาลัยแห่งนี้ เดิมมีวิทยาเขต 8 แห่ง ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง คือ วิทยาเขตประสานมิตร วิทยาเขตปทุมวัน วิทยาเขตบางเขน และวิทยาเขตพลศึกษา และตั้งอยู่ในต่างจังหวัด 4 แห่ง คือ วิทยาเขตบางแสน วิทยาเขตพิษณุโลก วิทยาเขตมหาสารคาม และวิทยาเขตสงขลา ซึ่งปัจจุบันนี้ คือ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และมหาวิทยาลัยทักษิณ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้เริ่มผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีทางการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2496 ในสมัยที่ยังเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา การศึกษาชั้นบัณฑิตศึกษาได้เริ่มขึ้นในปีการศึกษา 2499 ณ วิทยาเขตประสานมิตร โดยการเปิดสอนระดับปริญญาโท ครั้งแรกเริ่มในสาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ด้วยความร่วมมือกับสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (ปัจจุบันคือ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์)

ในปีการศึกษา 2504 วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้เปิดรับสมัครและคัดเลือกนิสิตเข้าศึกษา ในระดับปริญญาโท 8 สาขาวิชา คือ การประถมศึกษา การมัธยมศึกษา การอุดมศึกษา การบริหารการศึกษา การแนะแนวการศึกษา การวัดผลการศึกษา โสตทัศนศึกษา และบรรณารักษศาสตร์

ในปีการศึกษา 2506 วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาเฉพาะชั้น 12 สาขา ได้แก่ ภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ชีววิทยา ฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ การวัดผลการศึกษา โสตทัศนศึกษา บรรณารักษศาสตร์ และการแนะแนว

ในปีการศึกษา 2515 กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 3 ว่า เห็นสมควรให้วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรเปิดสอนหลักสูตรชั้นดุษฎีบัณฑิตได้ วิทยาลัยได้ใช้เวลา เตรียมงาน บุคลากร และหลักสูตร จนกระทั่งพร้อมจึงได้เปิดสอนหลักสูตรการศึกษาชั้นดุษฎีบัณฑิตขึ้น ในปี การศึกษา 2517 ในสองสาขาวิชา คือ สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ และสาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

เมื่อวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้เปลี่ยนฐานะเป็นมหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2517 และมีพระราชบัญญัติ กำหนดให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนราชการของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ จึงได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการประจำ บัณฑิตวิทยาลัยขึ้นตามพระราชบัญญัติ เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2519 ปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้ขยาย การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ออกไปอย่างกว้างขวางทั้งทางด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และ วิทยาศาสตร์ โดยมีคณะ สถาบัน สำนัก ของมหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการจัดการศึกษาและผลิตบัณฑิต โดยตรงเป็นส่วนใหญ่ บัณฑิตวิทยาลัยในปัจจุบันจึงมีบทบาทหลัก 2 ประการ คือ บทบาทในการ ประสานงานและสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีคุณภาพของคณะ สถาบัน และสำนัก และบทบาทในการจัดการศึกษาและผลิตบัณฑิตในหลักสูตรสหวิทยาการ ซึ่งดำเนินการในระดับดุษฎีบัณฑิต 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรพัฒนศึกษาศาสตร์ และหลักสูตรการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

6.2 ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อดีต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเริ่มเปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษามาประมาณ 20 ปีก่อนที่จะมีการก่อตั้งบัณฑิตวิทยาลัย มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตรุ่นแรกทางวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2488 แต่การเรียนการสอนในยุคนั้นยังไม่มีระเบียบแบบแผนการบริหารจัดการที่แน่นอน แผนกวิชาใดมีความพร้อมก็เสนอขออนุมัติต่อที่ประชุมคณบดี เมื่อได้รับอนุมัติแล้วก็สามารถดำเนินการเปิดสอนได้เองโดยลำพัง แนวความคิดที่จะจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยอย่างเป็นทางการเริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2502 ส่วนการเปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาอย่างเป็นทางการเริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2504 ครั้งแรกเปิดสอน 15 แผนกวิชา มีนิสิตจำนวน 138 คน ต่อมาเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2505 ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นฉบับแรก โดยระบุเหตุผลไว้ว่า เพื่อสร้างและขยายความสามารถของมหาวิทยาลัยในด้านการผลิตอาจารย์ประจำที่มีมาตรฐานทางวิชาการซึ่งเหมาะสมภายในประเทศ บุคคลที่จะทำหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยอย่างน้อยจะต้องมีวุฒิปริญญามหาบัณฑิตหรือเทียบเท่า และความสามารถในการส่งบุคคลไปศึกษาต่อยังต่างประเทศมีอยู่จำกัด

การดำเนินงานของบัณฑิตวิทยาลัยภายใต้พระราชกฤษฎีกาดังกล่าว มีความก้าวหน้ามาเป็นลำดับ ในช่วงทศวรรษแรกสามารถขยายหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาเพิ่มขึ้นเป็น 53 แผนกวิชา และผลิตบัณฑิตได้มากกว่า 1,000 คน ภารกิจที่เพิ่มมากขึ้นทำให้โครงสร้างการบริหารงานที่กำหนดไว้แต่เดิมไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ ไม่เอื้ออำนวยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างรวดเร็ว ประหยัดและมีประสิทธิภาพ จึงมีการปรับโครงสร้างของบัณฑิตวิทยาลัย โดยการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ 2) เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2517

5 ปีต่อมา ภารกิจของบัณฑิตวิทยาลัยได้เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ โดยเฉพาะด้านการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2522 ได้เปิดหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษารวม 93 หลักสูตร มีนิสิตมากกว่า

3,000 คน ในช่วงเวลาดังกล่าวภาระงานของมหาวิทยาลัยขยายตัวเพิ่มมากขึ้น มีการขยายงานด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการสอนขยายถึงชั้นปริญญาเอก ขยายงานด้านบริการวิชาการแก่ชุมชนตามความต้องการในการพัฒนาประเทศเป็นอันมาก ทำให้มีความจำเป็นต้องปรับปรุงโครงสร้างและระบบงานภายในมหาวิทยาลัย เพื่อให้การบริหารการศึกษามีความคล่องตัวและเหมาะสมกับสภาวะการณ์ จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2522 เป็นเหตุให้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยฯ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2517) ถูกยกเลิกไป ด้วย และได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยฯ ฉบับที่ 3 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2522 พระราชกฤษฎีกาฉบับใหม่กำหนดองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ “คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย” ไว้เพียงคณะเดียว ส่วนการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดอื่น ๆ ได้แก่ คณะกรรมการบริหารบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะที่เปิดสอนในบัณฑิตวิทยาลัย และคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาสหสาขาวิชา เกิดขึ้นตามประกาศของทบวงมหาวิทยาลัยโครงสร้างการบริหารดังกล่าวดำเนิน มาเกือบ 2 ทศวรรษ หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นจาก 93 หลักสูตรในปี 2522 เป็น 220 หลักสูตร ในปี 2540 ทำให้ขาดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ อีกทั้งสภาพของบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เปลี่ยนแปลงไปมากตามพัฒนาการของมหาวิทยาลัย ตลอดจนสภาพเศรษฐกิจสังคมทั้งของประเทศและของโลก สภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในการประชุมครั้งที่ 572 วันที่ 29 มีนาคม 2540 และครั้งที่ 574 วันที่ 26 มิถุนายน 2540 จึงมีมติเห็นชอบการปฏิรูปกิจการบัณฑิตศึกษา กำหนดเป็นกระบวนการเชิงกลยุทธ์ให้มีการประสานระหว่างงานวิชาการ งานวิจัยกับงานบัณฑิตศึกษาซึ่งมีประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยให้คุณค่าและความสำคัญกับการวิจัย และให้บัณฑิตศึกษามีลักษณะที่เหมาะสมกับสภาพในขณะนั้น อีกทั้งคำนึงถึงความเป็นนานาชาติ สหวิทยาการ และรูปแบบหลักสูตรและการบริหารจัดการที่มีความยืดหยุ่นมากขึ้น เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2541 จึงมีการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทบวงมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2541 (ฉบับที่ 4) ซึ่งกำหนดให้ อธิการบดี เป็นประธานคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย

กฎหมายฉบับนี้มีผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพันธกิจ บทบาท โครงสร้างการบริหาร และอำนาจหน้าที่ของบัณฑิตวิทยาลัยอย่างมาก ภาระงานส่วนใหญ่ถูกโอนไปอยู่ที่คณะและภาควิชาที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการโดยตรง ส่วนบัณฑิตวิทยาลัยทำหน้าที่ดูแลกำกับนโยบายบัณฑิตศึกษาให้เป็นไปตามนโยบายของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับกฎระเบียบต่างๆ ควบคุมดูแลมาตรฐานคุณภาพการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาและบริหารจัดการหลักสูตรสหสาขาวิชา

ในปัจจุบัน (ปีการศึกษา 2549) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเปิดสอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา รวม 358 หลักสูตร แยกเป็นหลักสูตรชั้นปริญญาตรีบัณฑิต 86 สาขาวิชา ปริญญาโทบัณฑิต 208 สาขาวิชา ประกาศนียบัตรบัณฑิต 30 สาขาวิชา และประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง 34 สาขาวิชา ในจำนวนนี้เป็น หลักสูตรสหสาขาวิชาระดับบัณฑิตศึกษารวม 17 หลักสูตร

รวม 26 สหสาขาวิชา แยกออกเป็นหลักสูตรระดับดุษฎีบัณฑิต จำนวน 11 สาขาวิชา และหลักสูตรระดับมหาบัณฑิต จำนวน 15 สาขาวิชา มีหลักสูตรสหสาขาวิชาที่เป็นหลักสูตรนานาชาติรวม 10 หลักสูตร

6.3 ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เริ่มมีการศึกษาชั้นบัณฑิตเป็นครั้งแรก เมื่อมีการเปิดสอนหลักสูตรมหาบัณฑิตทางกลีกรรมและสัตวบาลขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2499 อีก 6 ปีต่อมาจึงได้มีการเปิดหลักสูตรมหาบัณฑิตขึ้นอีก 2 สาขา คือ สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร และสาขาพัฒนาเศรษฐกิจ การเปิดสอนหลักสูตรดังกล่าวมีผลให้ การศึกษาชั้นบัณฑิตขยายตัวเป็นอย่างมาก ดังนั้นใน พ.ศ. 2509 จึงได้มีการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยขึ้นอย่างเป็นทางการ เพื่อรับผิดชอบการดำเนินงาน การศึกษาชั้นบัณฑิตของมหาวิทยาลัย ต่อมาใน พ.ศ. 2520 ได้เริ่มเปิดสอนหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต ในสาขาปฐพีวิทยาขึ้นเป็นหลักสูตรแรก นับถึงปีการศึกษา 2548 บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้เปิดสอนหลักสูตรมหาบัณฑิต 145 สาขา และหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต 55 สาขา หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตแล้ว 8 สาขา

6.4 ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บัณฑิตวิทยาลัย เป็นส่วนราชการที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2529 ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พ.ศ. 2529 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่ม 103 ตอนที่ 87 ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2529 เพื่อให้เป็นส่วนราชการที่รับผิดชอบในการดำเนินการผลิตบัณฑิตและส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในระดับสูงกว่าปริญญาตรีเพื่อตอบสนองความต้องการของประเทศ ดำเนินงานภายใต้การบริหารงานของคณบดี โดยมีรองคณบดีเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการแทนคณบดีตามที่มอบหมาย มีคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยทำหน้าที่วางนโยบายและแผนงานของบัณฑิตวิทยาลัยให้สอดคล้องกับนโยบายของสถาบันมีกรรมการดำเนินงานเสนอแนะเกี่ยวกับนโยบายและแผนการจัดการศึกษาแก่คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยและเสนอแนะเกี่ยวกับการวางกฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับและหลักสูตร ก่อนการนำเสนอคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย มีสำนักงานคณบดี ฝ่ายวิชาการและแผนงาน ฝ่ายวิจัยและประเมินผล เป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติงานด้านธุรการ และงานบริการการศึกษาและปัจจุบันบัณฑิตวิทยาลัยมีการเปิดหลักสูตรเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมและ เพื่อเป็นการพัฒนาประเทศ ในหลักสูตรปริญญาโท จำนวน 60 สาขาวิชา ปริญญาเอกจำนวน 15 สาขาวิชา

6.5 ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เป็นสถาบันอุดมศึกษา ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาการศึกษา ศิลปะศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และบริหารธุรกิจ ตลอดจนทำหน้าที่พัฒนาท้องถิ่น โดยการให้การศึกษาระดับปริญญาตรี และวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

ปรับปรุงถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครู และส่งเสริมวิทยฐานะครู ในการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยมีเป้าหมายหลัก คือ การมุ่งผลิตบัณฑิต และให้การฝึกอบรม บุคลากรที่มีศักยภาพออกไปประกอบอาชีพต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแข่งขันในตลาดแรงงาน ตอบสนองการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสังคมในยุคโลกาภิวัตน์ การจัดการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเปิดสอนครั้งแรกในปีการศึกษา 2541 โดยเปิดหลักสูตร 3 หลักสูตร คือ หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหาร การศึกษา และหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา และต่อจากนั้น มาได้เปิดสาขาเพิ่มขึ้นอีกดังนี้

ปีการศึกษา 2543 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์

ปีการศึกษา 2545 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการ สอน และหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา

ปีการศึกษา 2547 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการทั่วไป) และได้เปิดสอนระดับปริญญาเอก 1 หลักสูตร คือ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการศึกษาเพื่อ การพัฒนาท้องถิ่น

ปีการศึกษา 2548 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีและ สื่อสารการศึกษา และหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตการบริหารการศึกษา

ปีการศึกษา 2549 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเคมี และได้เปิดสอนระดับปริญญาเอกอีก 1 หลักสูตร คือ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการเทคโนโลยี

ปีการศึกษา 2550 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอน ภาษาอังกฤษ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดนตรี (แขนงดนตรีศึกษา และแขนงการ บริหารงานดนตรี) และหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขานโยบายสาธารณะ

ปีการศึกษา 2551 ได้เปิดสอนเพิ่มหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสื่อสาร วิทยาศาสตร์ และสาขาการจัดการอุตสาหกรรม และได้เปิดสอนระดับปริญญาเอกอีก 1 หลักสูตร คือ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา

7. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บริษัท นาโน เซิร์ช จำกัด (2551) ได้เขียนบทความในหัวข้อการศึกษาในระดับปริญญาโท ความจำเป็นของสังคมไทย ไว้ดังนี้ ความจำเป็นต่อการพัฒนาเพื่อก้าวหน้าสำหรับหน้าที่การงาน หรือส่งผลต่อตำแหน่งอาจจะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายประการ แต่เราต้องยอมรับว่าปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญ ไม่น้อยกว่าปัจจัยด้านอื่น คือ ปัจจัยทางด้านการศึกษาที่การพิจารณาจะต้องประกอบด้วยวุฒิทางการศึกษา สำหรับการเลื่อนขั้นหรือเลื่อนตำแหน่ง ดังนั้นจึงทำให้หลายคนเกิดการตื่นตัวและพยายามสร้างมูลค่าให้กับตนเองด้วยการเลือกศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น โดย บริษัท นาโน เซิร์ช จำกัด ได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่คาดว่าจะมีพฤติกรรมในการตัดสินใจเลือกเรียนหรือศึกษาต่อในระดับปริญญาโท จำนวน 200 ตัวอย่าง เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องจบการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วเท่านั้น จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 49.5 และเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50.5 ซึ่งได้มีการแบ่งสัดส่วนอายุของกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 ส่วนคือ ช่วงอายุ 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.5 ช่วงอายุ 26-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.0 และช่วงอายุมากกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.5 สำหรับช่วงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง มี 2 ช่วงคือ ช่วงรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 61.0 และช่วงรายได้มากกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.0 โดยส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชนถึงร้อยละ 98.0 ซึ่งมีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 60.5 และสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 39.5 สำหรับการคาดการณ์เกี่ยวกับการศึกษาต่อระดับปริญญาโท พบว่า คิดว่าศึกษาต่อแน่นอน คิดเป็นร้อยละ 62.0 และ ไม่แน่ใจว่าจะศึกษาต่อ คิดเป็นร้อยละ 38.0 สำหรับการหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจที่สำคัญคือ แหล่งของข้อมูลต่างๆ พบว่า อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งของข้อมูลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.5 และเพื่อนหรือคนรู้จักที่เคยเรียน คิดเป็นร้อยละ 20.5 ตามลำดับ สำหรับหลักสูตรที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า น่าเรียนหรือสนใจเรียน โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นหลักสูตร MBA คิดเป็นร้อยละ 46.0 หลักสูตร MPA คิดเป็นร้อยละ 10.4 และ หลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศ คิดเป็นร้อยละ 7.0 ตามลำดับ การตัดสินใจหรือเลือกเข้าศึกษาต่อที่ไหนนั้น จะต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับปริญญาโท คือ การที่เข้าเรียนในสถาบันนั้นๆแล้วมีความภาคภูมิใจในการเข้าศึกษา คิดเป็นร้อยละ 7.5 และ ความมีชื่อเสียง คิดเป็นร้อยละ 6.5 รวมทั้งจะต้องมีความสะดวกในการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 5.5 ตามลำดับ ความจำเป็นในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทนั้น พบว่า โดยส่วนใหญ่เห็นว่ามี ความจำเป็นคิดเป็นร้อยละ 58.0 และ ไม่จำเป็นในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 42.0

ปิยนุช ชันสาครกิตติ (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อ 1) ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของนิสิต บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นด้าน 5 ด้าน คือ ด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้องและ 2) เปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ

บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ หลักสูตรที่กำลังจะศึกษา สถานภาพทางการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นิสิตบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 278 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตบัณฑิตศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตมีแรงจูงใจในด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ และด้านการพัฒนาตนเองระดับมาก ส่วนด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง นิสิตมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา ของนิสิตบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน ผลปรากฏว่า

2.1 นิสิตบัณฑิตศึกษาชายและนิสิตบัณฑิตศึกษาหญิงมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาชายและนิสิตบัณฑิตศึกษาหญิงมีแรงจูงใจด้านสังคมและด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

2.2 นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจ ด้านการประกอบอาชีพ และด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 นิสิตบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาในหลักสูตรที่ต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

2.4 นิสิตบัณฑิตศึกษาภาคปกติและนิสิตภาคพิเศษ มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

2.5 นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

อาการ เชี่ยวชาญ เกษตร (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่องเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในด้านลักษณะของสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพและด้านการทำตามความต้องการของผู้อื่นและโดยรวม จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ สถาบันที่สำเร็จการศึกษาในระดับ

ปริญญาตรี สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท ประสบการณ์ในการทำงาน และรายได้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 360 คนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 45 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.921 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที การวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบเป็น รายคู่ของเซฟเฟ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการทำตามความต้องการของผู้อื่นที่นักศึกษามีเหตุจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาชายและหญิงมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากต่างสถาบันกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีต่างสาขาวิชากันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่มีรายได้ต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

อัสมา บุญชัยยะ. (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ของนิสิตสาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามตัวแปรเพศ อายุ สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประสบการณ์การทำงาน และปีการศึกษาที่เข้าศึกษา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตสาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2544 – 2550 (รุ่นที่ 1 - รุ่นที่ 6) จำนวน 179 คน แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในด้านการพัฒนาตนเอง ด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ อยู่ในระดับมาก

2. นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ อยู่ในระดับมาก

3. นิสิตที่มีอายุ ต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ อยู่ในระดับมาก

4. นิสิตที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ อยู่ในระดับมากที่สุด

5. นิสิตที่มีประสบการณ์ ต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านการทำตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสถาบัน ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ อยู่ในระดับมาก

ศीलักษณ์ แสงพันธุ์ เจนจิรา ศิริทรัพย์ สายทิพย์ เดโชวิวัฒน์เสถียร ญัฐชาติ สร้อยศิริ ศรีนยา แจ่มสุวรรณ นันทวัฒน์ พารณอิสริย์ ภัทรพงศ์ วิจิตสกุลตัน ภาณุมาศ มั่นประเสริฐ วิลาวัณย์ ดั่งไพโร สุชาดา สะวะพรหม อาภัสรา จันทานิตย์ ชีรพร นันทิวาวัฒน์ และประสพชัย พสุนนท์ (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยใช้ข้อมูลประชากร คือ นักศึกษาที่ศึกษาหลักสูตร ดังกล่าวในปัจจุบันจำนวน 114 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย การศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไป ปัจจัยที่ใช้ในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทในหลักสูตรดังกล่าว และความคิดเห็นอื่นๆ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในระดับมาก คือ ด้านสถาบัน ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านหลักสูตร ด้านค่าใช้จ่าย ในขณะที่ปัจจัยด้านอิทธิพลของการจูงใจ และสื่ออยู่ในระดับปานกลาง ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และเป็นโสด โดยมากอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ และนครปฐม มีรายได้มากกว่า 30,000 บาท และจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นส่วนใหญ่

2. ปัจจัยด้านสถาบันที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับมาก ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) มหาวิทยาลัยเปิดสาขาที่ตรงกับความต้องการ 2) สถาบันมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ และ 3) ศรัทธาในประวัติความเป็นมาของมหาวิทยาลัย

3. ปัจจัยด้านเหตุผลส่วนตัวที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทสาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับมาก ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) ต้องการได้ความรู้และประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์จากการศึกษาในมหาวิทยาลัย 2) เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในสาขาที่สนใจ และ 3) เล็งเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษา

4. ปัจจัยด้านหลักสูตรที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับมาก ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) สาขาวิชาที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในการทำงาน 2) สาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของตนเอง และ 3) หลักสูตรมีความน่าเชื่อถือและน่าสนใจ

5. ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทสาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับปานกลาง ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) ภูมิสำเนาอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยจึงไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น ค่าการเดินทาง ค่าหอพัก 2) ค่าใช้จ่ายในการศึกษาอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม และ 3) ค่าครองชีพในชุมชนที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่มีความเหมาะสม

6. ปัจจัยด้านอิทธิพลการจูงใจจากบุคคลอื่นและสื่อที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับปานกลาง ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) สมาชิกในครอบครัวให้การสนับสนุน 2) ข่าวสารการรับสมัครจากการประชาสัมพันธ์และได้รับข้อมูลจากสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ เว็บไซต์และ 3) ผู้บังคับบัญชาในองค์กรให้การสนับสนุน

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวความคิด และการตั้งแบบสอบถาม ดังนี้

1. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดของ ปรเมะ เสดะเวทิน. (2533: 112) ได้กล่าวถึงลักษณะผู้รับสารที่วิเคราะห์ ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ซึ่งแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป โดยใช้เป็นหลักในการตั้งแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่ อาชีพ รายได้

2. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดของ ทฤษฎีแรงจูงใจของ Alderfer หรือ ทฤษฎี E.R.G. อ้างอิงโดยศิริวรรณ เสรีรัตน์และคนอื่นๆ (2541: 111) ระบุว่า มี 3 ด้าน ดังนี้

- 2.1 ความต้องการมีชีวิตอยู่ (Existence needs)
- 2.2 ความต้องการมีสัมพันธภาพ (Relatedness needs)
- 2.3 ความต้องการความก้าวหน้า (Growth needs)

3. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมปลายทาง มี 18 ข้อ ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดของ Rokeach [Rokeach Value Survey (RVS)] Milton Rokeach (Rokeach, 1973, p.6) โดยการค้นคว้าและอ้างอิงเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถนำค่านิยมที่มีเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท มาตั้งเป็นคำถามได้ทั้งสิ้นจำนวน 7 ข้อ ดังนี้

- 3.1 การยกย่องนับถือในตัวเอง
- 3.2 ต้องการให้สังคมยกย่อง นับถือ ชื่นชม
- 3.3 ความเสมอภาค
- 3.4 ต้องการประสบความสำเร็จ
- 3.5 มีสติปัญญา
- 3.6 มีชีวิตที่ตื่นเต้น
- 3.7 ครอบครัวมีความมั่นคง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการจะศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการจะศึกษาต่อในระดับปริญญาโท โดยการวิจัยครั้งนี้ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แท้จริง จึงกำหนดตัวอย่างโดยใช้การคำนวณจากสูตรที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (กัลยา วานิชย์ บัญชา. 2546: 74) ดังนี้

$$n = \frac{Z^2_{1-\alpha/2} pq}{E^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่าง

E = ค่าความผิดพลาดสูงสุด

p = ค่าประมาณเปอร์เซ็นต์ที่คาดหวัง

$q = (1-p)$

$Z^2_{1-\alpha/2} = Z_{0.975}$ เพราะฉะนั้นระดับความเชื่อมั่นจะเท่ากับ 1.96

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{(1.96)^2 (0.5) (0.5)}{(0.5)^2}$$

$n = 384.16$ หรือ 385 ตัวอย่าง

ดังนั้น ในการหากลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดตัวอย่างจากการคำนวณ ได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 385 คน และเพิ่มจำนวนตัวอย่างอีก 15 คน รวมเป็นจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลาก เพื่อสุ่มเลือกเขตปกครองเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10% จากเขตการปกครองในกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 50 เขต ได้ออกมา 5 เขต ได้แก่ สีสม สาทร์ ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

ขั้นตอนที่ 2. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) คำนวณจากขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 400 คน โดยเลือกตัวอย่างจากประชากรในเขตพญาไท สีสม สาทร์ ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขตละ 80 คน

ขั้นตอนที่ 3. การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) อาคารสำนักงาน บริษัทเอกชนในเขตพญาไท สีสม สาทร์ ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

ขั้นตอนที่ 4. การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) โดยเลือกเก็บเฉพาะผู้ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ จนครบจำนวน 400 ตัวอย่าง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูล ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในลักษณะของภาษาของแบบสอบถามที่ง่ายต่อการเข้าใจ โดยแบ่งเนื้อหาแบบสอบถามออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล

แบบสอบถามข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล เป็นแบบสอบถามที่ถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษา ที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งหมด 9 ข้อ เป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-ended response question) แบบให้เลือก 2 คำตอบ (Dichotomous choices) และแบบให้เลือกตอบหลายข้อ (Multiple choices) แต่ละข้อคำถามมีระดับการวัดข้อมูลประเภทต่าง ๆ ดังนี้

เพศ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale) แบ่งเป็นดังนี้

- ชาย
- หญิง

อายุ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) โดยแบ่งอายุของกลุ่มตัวอย่าง (อารมณ์ เชี่ยวชาญเกษตร. 2551: 5) ดังนี้

- ต่ำกว่า 30 ปี
- ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป

รายได้ต่อเดือน เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) โดยแบ่งช่วงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง (อาภรณ์ เชี่ยวชาญเกษตร. 2551: 6) ดังนี้

- น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท
- 10,001 – 30,000 บาท
- มากกว่า 30,000 บาท

ระดับตำแหน่ง เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) แบ่งเป็นดังนี้

- ผู้ปฏิบัติการ
- ผู้บริหารตอนต้น
- ผู้บริหารระดับกลาง
- ผู้บริหารระดับสูง

ประสบการณ์การทำงาน เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) โดยแบ่งช่วงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง (อาภรณ์ เชี่ยวชาญเกษตร. 2551: 6) ดังนี้

- ต่ำกว่า 5 ปี
- 5 – 10 ปี
- ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale) แบ่งเป็นดังนี้

- มหาวิทยาลัยรัฐบาล
- มหาวิทยาลัยเอกชน

สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale) แบ่งเป็นดังนี้

- มหาวิทยาลัยรัฐบาล
- มหาวิทยาลัยเอกชน

สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale)

เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) แบ่งเป็นดังนี้

- 2.00 – 2.49
- 2.50 – 2.59
- 3.00 – 3.49
- 3.50 – 4.00

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามคุณสมบัติสถาบันการศึกษา

แบบสอบถามคุณสมบัติสถาบันการศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ถามระดับของแรงจูงใจเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีจำนวน 8 ข้อ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยให้เลือกระดับของแรงจูงใจเป็น 5 ระดับดังนี้

น้อยที่สุด	1 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
มาก	4 คะแนน
มากที่สุด	5 คะแนน

และได้กำหนดการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ตามหลักการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 29) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \text{ (จากนั้นเริ่มที่ชั้นต่ำสุด)} \end{aligned}$$

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นจากสูตรในการคำนวณความกว้างของชั้น (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 29) มีเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนระดับของแรงจูงใจ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง คุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตในระดับน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง คุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง คุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง คุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง คุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา

แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ถามระดับของความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยแบ่งออกเป็นแรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิต แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า มีจำนวน 19 ข้อ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยให้เลือกรายตามระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับดังนี้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

และได้กำหนดการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ตามหลักการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 29) ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.8 \text{ (จากนั้นเริ่มที่ชั้นต่ำสุด)}
 \end{aligned}$$

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นจากสูตรในการคำนวณความกว้างของชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 29) มีเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนระดับความคิดเห็น ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับต่ำมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามค่านิยมปลายทาง

แบบสอบถามค่านิยมปลายทาง เป็นแบบสอบถามที่ถามระดับของความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมปลายทาง มีจำนวน 7 ข้อ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยให้เลือกรายตามระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับดังนี้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

และได้กำหนดการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ตามหลักการแบ่ง
อันตรภาคชั้น (Class Interval) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 29) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \text{ (จากนั้นเริ่มที่ชั้นต่ำสุด)} \end{aligned}$$

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นจากสูตรในการคำนวณความกว้างของชั้น
(กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 29) มีเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนระดับความคิดเห็น ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง ค่านิยมปลายทางส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับ
บัณฑิตในระดับไม่ดีมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง ค่านิยมปลายทางส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับ
บัณฑิตในระดับไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง ค่านิยมปลายทางส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับ
บัณฑิตในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง ค่านิยมปลายทางส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับ
บัณฑิตในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง ค่านิยมปลายทางส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับ
บัณฑิตในระดับดีมาก

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

แบบสอบถามแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท มีจำนวน 2 ข้อโดยใช้
แบบสอบถามแบบ Semantic Differential ซึ่งเป็นคำตอบสองข้างตรงกันข้ามกัน จำนวน 1 ข้อ เป็น
ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยให้เลือกตามระดับความคิดเห็นเป็น 5
ระดับดังนี้

ไม่เรียนแน่นอน	1 คะแนน
ไม่เรียน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
เรียน	4 คะแนน
เรียนแน่นอน	5 คะแนน

และได้กำหนดการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ตามหลักการแบ่ง
อันตรภาคชั้น (Class Interval) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 29) ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.8 \text{ (จากนั้นเริ่มที่ชั้นต่ำสุด)}
 \end{aligned}$$

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นจากสูตรในการคำนวณความกว้างของชั้น
(กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 29) มีเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนระดับความคิดเห็น ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง ไม่มีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโทแน่นอน

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง ไม่มีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโท

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง โอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโทปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง มีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโท

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง มีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโทแน่นอน

และใช้แบบสอบถามเป็นข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale) จำนวน 1 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้
เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย

2. สร้างแบบสอบถามและนำเสนอต่ออาจารย์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และขอ
คำแนะนำในการนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 30 ราย

4. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) จากแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก โดยใช้
วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach's Alpha
Coefficient) ผลลัพธ์ค่าแอลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง
 $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 449)

การคำนวณหาความเชื่อมั่นทดสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยผลการทดสอบความเชื่อมั่น มีดังนี้

ด้านความต้องการในการดำรงชีวิต	=	0.747
ด้านความต้องการความสัมพันธ์	=	0.795
ด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า	=	0.872
ค่านิยมปลายทาง	=	0.764

5. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) และการวิจัยเชิงสำรวจ (Exploratory Research) โดยแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จาก

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ผู้ค้นคว้าได้ทำการศึกษาด้วยวิธีดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ธุรกิจ วารสารต่างๆ ที่มีบทความเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต
2. หนังสือวิชาการ บทความ และผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. บทความและข้อมูลจากสื่อสารสนเทศ ทางอินเทอร์เน็ต

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อรวบรวมแบบสอบถามได้ตามความต้องการแล้ว ผู้ค้นคว้าจะทำการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

2. ทำการลงรหัสแล้วนำข้อมูลมาบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS/PC (Statistical Package for the Social Sciences / Personal Computer Plus)

3. ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา โดยนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างคือ เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มาวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และร้อยละ

4. ส่วนข้อมูลระดับแรงจูงใจของคุณสมบัติสถาบันการศึกษา ระดับความคิดเห็นของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท และระดับความคิดเห็นของค่านิยมปลายทาง จะนำมาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

5. ใช้สถิติเชิงอนุมานมาทำการทดสอบสมมติฐานโดย

5.1 ใช้สถิติ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม

5.2 ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวแปร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

การหาค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนคำตอบ}}{\text{จำนวนผู้ตอบทั้งหมด}} \times 100$$

การหาค่าเฉลี่ย (Mean) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544: 65)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

\bar{x} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 65)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

S แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

$(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้หาคุณภาพแบบสอบถาม หาค่าความเชื่อมั่น Reliable ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α Coefficient ของ ครอนบัค (Cronbach) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 449) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{\overline{k \text{ covariance} / \text{variance}}}{1 + (k - 1) \overline{\text{covariance} / \text{variance}}}$$

α เมื่อ k	แทน	จำนวนคำถาม
$\overline{\text{covariance}}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนระหว่างคำถามต่างๆ
$\overline{\text{variance}}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

เป็นสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน โดยจะตั้งระดับความเชื่อมั่น 95% โดยสถิติที่นำมาใช้ทดสอบมีดังนี้

ใช้ค่า t-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม เมื่อทดสอบความแปรปรวนของประชากรกลุ่ม 1 (S_1^2) และกลุ่มที่ 2 (S_2^2) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 165)

ถ้าพบ ($S_1^2 = S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

ถ้าพบ ($S_1^2 \neq S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t – distribution
\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

ใช้ค่า F-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) (วิเชียร เกตุสิงห์. 2543: 83-84)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

- F แทน ค่าสถิติ ที่ใช้พิจารณา F- distribution
 MS_B แทน ค่า Mean Squares ระหว่างกลุ่ม (Mean Square between Groups)
 MS_W แทน ค่า Mean Squares ภายในกลุ่ม (Mean Square within Groups)

$$MSb = \frac{SSb}{(k-1)}$$

$$MSw = \frac{SSw}{(n-k)}$$

- SSb แทน ผลรวมของกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Between group sum of Squares)
 SSw แทน ผลรวมของกำลังสองภายในกลุ่ม (Within group sum of Squares)
 k แทน จำนวนกลุ่ม
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
 (k-1) แทน Degree of freedom สำหรับการแปรผันระหว่างกลุ่ม (df_B)
 (n-k) แทน Degree of freedom สำหรับการแปรผันภายในกลุ่ม (df_W)

และถ้าผลทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป เพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Fishers's least significant difference (LSD) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 332-333)

$$LSD = t_{1-\alpha/2; n-k} \sqrt{MSE[1/n_i + 1/n_j]}$$

เมื่อ $t_{1-\alpha/2; n-k}$ คือ ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และชั้นห่างความเป็นอิสระภายในกลุ่ม

MSE คือ ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม (MSw)

n_i คือ จำนวนข้อมูลของกลุ่ม i

n_j คือ จำนวนข้อมูลของกลุ่ม j

ใช้ค่า Brown-Forsythe (β) กรณีค่าความแปรปรวนของกลุ่มแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน (Hartung. 2001: 300) มีสูตรดังนี้

$$\beta = \frac{MS_{(B)}}{MS_{(W)}} \quad \text{โดยค่า } MS_{(W)} = \sum_{i=1}^k \left(1 - \frac{n_j}{N}\right) S_1^2$$

เมื่อ β แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Brown-Forsythe

$MS_{(B)}$ แทน ค่าประมาณความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square between group)

$MS_{(W)}$ แทน ค่าประมาณความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within group) สำหรับ Brown-Forsythe

k แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

n_i แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i

N แทน ขนาดของประชากร

S_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ i

กรณีผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อดูคู่ใดที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Dunnett's T3 (วิเชียร เกตุสิงห์. 2543: 116) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{x}_i - \bar{x}_j}{MS_{(W)} \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t -distribution

$MS_{(W)}$ แทน ค่าประมาณความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Group) สำหรับ Brown-Forsythe

\bar{x}_i แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ i

\bar{x}_j แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ j

n_i แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i

n_j แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ j

ใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน หรือหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด

$$r_{xy} = \frac{n\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[n\sum X^2 - (\sum X)^2][n\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{xy} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y

$\sum X^2$ แทน ผลรวมคะแนนชุด X แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมคะแนนชุด Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่าง X และ Y ทุกคู่

n แทน จำนวนคน หรือกลุ่มตัวอย่าง

โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าระหว่าง $-1 < r < 1$ (กัลยา วาณิชปัญญา. 2546: 280)

ซึ่งมีความหมายของค่า r มีดังนี้

1. ค่า r เป็นลบ แสดงว่า x และ y มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม
2. ค่า r เป็นบวก แสดงว่า x และ y มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน
3. ถ้า r มีค่าเข้าใกล้ 1 หมายถึง x และ y สัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน และมีความสัมพันธ์กันมาก
4. ถ้า r มีค่าเข้าใกล้ -1 หมายถึง x และ y สัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม และมีความสัมพันธ์กันมาก
5. ถ้า $r = 0$ แสดงว่า x และ y ไม่มีความสัมพันธ์กัน
6. ถ้า r เข้าใกล้ 0 แสดงว่า x และ y มีความสัมพันธ์กันน้อย

สำหรับการแปลความหมายระดับความสัมพันธ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544: 316) กำหนดดังนี้

ถ้าค่า r มีค่ามากกว่า 0.7 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับสูง

ถ้าค่า r มีค่ามากกว่า 0.3 – 0.7 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

ถ้าค่า r มีค่าน้อยกว่า 0.3 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

ถ้าค่า r มีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
MS _B	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square between Groups)
MS _W	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Groups)
SS _B	แทน	ผลรวมของกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Between group sum of Squares)
SS _W	แทน	ผลรวมของกำลังสองภายในกลุ่ม (Within group sum of Squares)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient)
LSD	แทน	Least Significant Difference
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบ
H ₀	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H ₁	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ส่วนตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมปลายทางของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยแจกแจงจำนวนและร้อยละ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงจำนวน ความถี่ และร้อยละ ของข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	159	39.8
หญิง	241	60.2
รวม	400	100
อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	247	61.8
ตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป	153	38.2
รวม	400	100

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่า หรือเท่ากับ 10,000 บาท	16	4
10,000-30,000 บาท	268	67
มากกว่า 30,000 บาท	116	29
รวม	400	100
ระดับตำแหน่ง		
ผู้ปฏิบัติการ	352	88.0
ผู้บริหารตอนต้น	34	8.5
ผู้บริหารระดับกลาง	12	3.0
ผู้บริหารระดับสูง	2	0.5
รวม	400	100
ประสบการณ์การทำงาน		
ต่ำกว่า 5 ปี	197	49.25
5-10 ปี	137	34.25
ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	66	16.50
รวม	400	100
เลือกเรียนต่อระดับปริญญาโท		
มหาวิทยาลัยรัฐบาล	354	88.5
มหาวิทยาลัยเอกชน	46	11.5
รวม	400	100
สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี		
มหาวิทยาลัยรัฐบาล	283	70.8
มหาวิทยาลัยเอกชน	117	29.2
รวม	400	100.0
สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี		
วิทยาศาสตร์	170	42.5
ศิลปศาสตร์	76	19.0
สังคมศาสตร์	134	33.5
ไม่ระบุ	20	5.0
รวม	400	100.0

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี		
วิทยาศาสตร์	170	42.5
ศิลปศาสตร์	76	19.0
สังคมศาสตร์	134	33.5
ไม่ระบุ	20	5.0
รวม	400	100.0
เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี		
2.00-2.49	41	10.25
2.50-2.99	213	53.25
3.00-3.49	113	28.25
3.50-4.00	33	8.25
รวม	400	100.00

ผลจากรายการ 3 แสดงให้เห็นถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยสามารถจำแนกตามตัวแปรได้ ดังนี้

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 60.20 เป็นเพศชายจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 61.80 อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.20

รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,000-30,000 บาท จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29 รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ

ระดับตำแหน่ง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นผู้ปฏิบัติการ จำนวน 352 คน คิดเป็นร้อยละ 88 รองลงมาเป็นผู้บริหารตอนต้น จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ผู้บริหารระดับกลาง จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ผู้บริหารระดับสูง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ประสบการณ์การทำงาน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาการทำงานต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.25 รองลงมาอยู่ระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.25 ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 ตามลำดับ

สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยรัฐบาล จำนวน 354 คน คิดเป็นร้อยละ 88.50 และในมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50

สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จบจากมหาวิทยาลัยรัฐบาล จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 70.80 และจบจากมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.20 ตามลำดับ

สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จบในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมาเป็นกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 กลุ่มสาขาศิลปศาสตร์ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19 ไม่ระบุสาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ตามลำดับ

เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีเกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.50-2.99 จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 53.25 รองลงมา ระหว่าง 3.00-3.49 จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.25 ระหว่าง 2.00-2.49 จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 ระหว่าง 3.50-4.00 จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 ตามลำดับ

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนและระดับตำแหน่ง บางกลุ่มมีความถี่น้อยเกินไป จึงปรับปรุงใหม่เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

ตาราง 4 แสดงจำนวน ความถี่ และค่าร้อยละ ของข้อมูลรายได้ต่อเดือนและระดับตำแหน่ง ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท	284	71
มากกว่า 30,000 บาท	116	29
รวม	400	100
ระดับตำแหน่ง		
ผู้ปฏิบัติการ	352	88
ผู้บริหารตอนต้น/ผู้บริหารระดับกลาง/ ผู้บริหารระดับสูง	48	12
รวม	400	100

ผลจากตาราง 4 แสดงให้เห็นถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (จัดกลุ่มใหม่) ซึ่งใช้ทดสอบสมมติฐาน โดยสามารถจำแนกตามตัวแปรได้ ดังนี้

รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 71 รองลงมามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29

ระดับตำแหน่ง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นผู้ปฏิบัติการ จำนวน 352 คน คิดเป็นร้อยละ 88 รองลงมาเป็นผู้บริหารตอนต้น/ผู้บริหารระดับกลาง/ผู้บริหารระดับสูง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ชื่อเสียงของสถาบัน ชื่อเสียงของผู้สอน วิชาที่ต้องใช้สอบเข้า อัตราค่าเล่าเรียน สถานที่ตั้ง หลักสูตรที่เปิดสอน ระยะเวลาที่ศึกษา ความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา โดยแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษา ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตของผู้ตอบแบบสอบถาม

คุณสมบัติสถาบันการศึกษา	ระดับของแรงจูงใจ		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชื่อเสียงของสถาบัน	3.98	.727	ระดับมาก
ชื่อเสียงของผู้สอน	3.48	.788	ระดับมาก
วิชาที่ต้องใช้สอบเข้า	3.53	.903	ระดับมาก
อัตราค่าเล่าเรียน	3.79	.780	ระดับมาก
สถานที่ตั้ง	3.85	.780	ระดับมาก
หลักสูตรที่เปิดสอน	4.25	.625	ระดับมากที่สุด
ระยะเวลาที่ศึกษา	3.77	.805	ระดับมาก
ความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา	4.10	.757	ระดับมาก

จากตาราง 5 พบว่า คุณสมบัติสถาบันศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบันส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของผู้สอนส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้าส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านอัตราค่าเล่าเรียนส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านสถานที่ตั้งส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอนส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านระยะเวลาที่ศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77

คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษาส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิต อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ แรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิต แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า โดยแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการในการดำรงชีวิต ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้านความต้องการในการดำรงชีวิต	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต้องการพัฒนาตนเอง	4.41	.593	ระดับมากที่สุด
ความรู้เฉพาะปริญญাত্রีไม่เพียงพอในการทำงาน	3.44	1.029	ระดับมาก
คนรอบข้างแนะนำให้เรียน	3.05	.973	ระดับปานกลาง
หน้าที่การทำงานต้องการความรู้เฉพาะทาง	3.63	.871	ระดับมาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านความต้องการในการดำรงชีวิต	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
หลังจบการศึกษา จะทำให้หน่วยงานเห็นคุณค่าทำให้มีความมั่นคงในอาชีพการทำงาน	3.76	.881	ระดับมาก
สาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ	4.15	.710	ระดับมาก
เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการงานและการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบ	4.04	.750	ระดับมาก
โดยรวม	3.78	.504	ระดับมาก

จากตาราง 6 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการในการดำรงชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ต้องการพัฒนาตนเองในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 รองลงมาได้แก่ สาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการงานและการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบ หลังจบการศึกษา จะทำให้หน่วยงานเห็นคุณค่าทำให้มีความมั่นคงในอาชีพการทำงาน หน้าที่การงานต้องการความรู้เฉพาะทาง ความรู้เฉพาะปริญญาตรีไม่เพียงพอในการทำงาน อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 4.04 3.76 3.63 และ 3.44 ตามลำดับ คนรอบข้างแนะนำให้เรียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการความสัมพันธ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้านความต้องการความสัมพันธ์	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	3.61	.897	ระดับมาก
ต้องการเป็นที่ยอมรับจากบุคคลรอบข้าง	3.42	.985	ระดับมาก
อยากรู้จักคนเพิ่มเติม	3.34	.980	ระดับปานกลาง
เพิ่มความมั่นใจในการเข้าสังคม	3.45	.970	ระดับมาก
ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม	3.69	.917	ระดับมาก
เพื่อนรุ่นเดียวกันศึกษาต่อ	2.88	1.030	ระดับปานกลาง
โดยรวม	3.40	.662	ระดับปานกลาง

จากตาราง 7 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เพื่อให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เพิ่มความมั่นใจในการเข้าสังคม ต้องการเป็นที่ยอมรับจากบุคคลรอบข้าง ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 3.61 3.45 และ 3.42 ตามลำดับ อยากรู้จักคนเพิ่มเติม เพื่อนรุ่นเดียวกันศึกษาต่อ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 และ 2.88 ตามลำดับ

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
มีโอกาสได้รับการปรับวุฒิการศึกษาและตำแหน่งให้สูงขึ้น	3.94	.827	ระดับมาก
ต้องการนำวุฒิมาปรับเงินเดือน	3.83	.962	ระดับมาก
ต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา	3.78	.944	ระดับมาก
มีโอกาสเสนอขอเงินเดือนจากบริษัทที่สมัครงานได้สูงขึ้น	3.90	.870	ระดับมาก
เพื่อเป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ	4.13	.753	ระดับมาก
ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.92	.860	ระดับมาก
โดยรวม	3.92	.651	ระดับมาก

จากตาราง 8 พบว่าแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เพื่อเป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ มีโอกาสได้รับการปรับวุฒิการศึกษาและตำแหน่งให้สูงขึ้น ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีโอกาสเสนอขอเงินเดือนจากบริษัทที่สมัครงานได้สูงขึ้น ต้องการนำวุฒิมาปรับเงินเดือน ต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 3.94 3.92 3.90 3.83 และ 3.78 ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมปลายทางของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมปลายทางของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมปลายทางของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่านิยมปลายทาง	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ท่านมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา	4.04	.661	ระดับดี
ท่านต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม	3.46	.834	ระดับดี
หากท่านศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้ท่าน ทัดเทียมกับผู้อื่น	3.24	.977	ระดับปานกลาง
เมื่อท่านจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบ ความสำเร็จในหน้าที่การงาน	3.77	.812	ระดับดี
การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะเพิ่มพูนความรู้ ให้แก่ตัวท่านได้	4.24	.649	ระดับดีมาก
จะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับ ปริญญาโท	4.30	.616	ระดับดีมาก
ฐานะทางการเงิน/เงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา	3.87	.821	ระดับดี
โดยรวม	3.85	.537	ระดับดี

จากตาราง 9 พบว่า ค่านิยมปลายทางในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า จะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวท่านได้อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 และ 4.24 ตามลำดับ รองลงมา ได้แก่ ท่านมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา ฐานะทางการเงิน/เงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา เมื่อท่านจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ท่านต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 3.87 3.77 และ 3.46 ตามลำดับ หากท่านศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้ท่านทัดเทียมกับผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ โอกาสที่ท่านจะเรียนต่อในระดับปริญญาโท โอกาสที่จะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท โดยแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท	ระดับความคิดเห็น				แปลผล
	Min.	Max.	\bar{X}	S.D.	
ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท	1	5	3.68	1.206	มีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโท

จากตาราง 10 แสดงถึงแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท	ระดับความคิดเห็น			
	Min.	Max.	\bar{X}	S.D.
โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท	0	100	69.29	26.54

จากตาราง 11 แสดงถึงแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่าเท่ากับ 69.29 %

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1. พนักงานเอกชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

โดยแบ่งเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

เพศ

สมมติฐานที่ 1.1 เพศ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : เพศ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ (Independent Samples t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 12 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเพศ

	Levene's test		เพศ	t-test for Equality of Means				
	for Equality of Variances			\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
	F	Sig.						
ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท	.002	.966	ชาย	3.96	1.155	3.742**	398	.000
			หญิง	3.50	1.208			
โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท	2.010	.157	ชาย	73.92	24.29	2.860**	398	.004
			หญิง	66.23	27.55			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 12 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาคือต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน จำแนกตามเพศ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.966 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาคือต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเพศ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.157 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาคือต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติ (Independent Sample t-test) กรณี Equal variances assumed ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบพบว่า

ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศ แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยเพศชายมีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าเพศหญิง

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศ แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยเพศชายมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าเพศหญิง

อายุ

สมมติฐานที่ 1.2 อายุ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาคือต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : อายุ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาคือต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาคือต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ (Independent Samples t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 13 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน จำแนกตามอายุ

	Levene's test for Equality of Variances		อายุ	t-test for Equality of Means				
	F	Sig.		\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
ระดับของโอกาส ที่จะเรียนต่อใน ระดับปริญญาโท	11.519**	.001	ต่ำกว่า 30 ปี	3.73	1.127	1.020	283.61	.308
			ตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป	3.60	1.325			
โอกาสที่คิดว่าจะ สามารถเข้าเรียน ต่อในระดับ ปริญญาโท	10.880**	.001	ต่ำกว่า 30 ปี	70.55	24.53	1.160	278.80	.247
			ตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป	67.25	29.46			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 13 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน จำแนกตามอายุ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 มีค่าน้อยกว่า 0.01 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามอายุ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 มีค่าน้อยกว่า 0.01 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ (Independent Sample t-test) กรณี Equal variances not assumed ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบพบว่า

ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .308 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อายุ แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .247 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อายุ แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

รายได้ต่อเดือน

สมมติฐานที่ 1.3 รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ (Independent Samples t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 14 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

	Levene's test for Equality of Variances		รายได้ต่อ เดือน	t-test for Equality of Means				
	F	Sig.		\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
ระดับของ โอกาสที่จะ เรียนต่อใน ระดับปริญญา โท	18.978**	.000	น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 30,000 บาท มากกว่า 30,000 บาท	3.00	.816	-3.333**	17.876	.004
โอกาสที่คิดว่า จะสามารถ เข้าเรียนต่อ ในระดับ ปริญญาโท	1.799	.181	น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 30,000 บาท มากกว่า 30,000 บาท	51.25	22.55	-2.798**	398	.005

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 14 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามรายได้ต่อเดือน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 มีค่าน้อยกว่า 0.01 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงใช้ t-test กรณี Equal variances not assumed

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตาม

รายได้ต่อเดือน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.181 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน จึงใช้ t-test กรณี Equal variances assumed

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาคือในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามรายได้ต่อเดือน โดยใช้สถิติ (Independent Sample t-test) ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบพบว่า

ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .004 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยรายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่า รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .005 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยรายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่า รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท

ระดับตำแหน่ง

สมมติฐานที่ 1.4 ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาคือในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาคือในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาคือในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ (Independent Samples t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 15 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามระดับตำแหน่ง

	Levene's test		ระดับตำแหน่ง	t-test for Equality of Means				
	for Equality of Variances			\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
	F	Sig.						
ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท	.000	.986	ผู้ปฏิบัติการ	3.62	1.190	-2.731**	398	.007
			ผู้บริหาร	4.12	1.248			
			ตอนต้น/ผู้บริหาร					
			ระดับกลาง/ผู้บริหาร					
โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท	2.529	.113	ผู้ปฏิบัติการ	68.22	26.66	-2.180*	398	.030
			ผู้บริหาร	77.08	24.47			
			ตอนต้น/ผู้บริหาร					
			ระดับกลาง/ผู้บริหาร					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 15 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามระดับตำแหน่ง มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.986 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับ

สมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามระดับตำแหน่ง มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.113 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามระดับตำแหน่ง โดยใช้สถิติ (Independent Sample t-test) จึงใช้กรณี Equal variances assumed ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบพบว่า

ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .007 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยระดับตำแหน่งผู้บริหารตอนต้น/ผู้บริหารระดับกลาง/ผู้บริหารระดับสูง มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .030 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยระดับตำแหน่งผู้บริหารตอนต้น/ผู้บริหารระดับกลาง/ผู้บริหารระดับสูง มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ

ประสบการณ์การทำงาน

สมมติฐานที่ 1.5 ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับ

ความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และถ้าข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบ แบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลทุกกลุ่มเท่ากัน จะทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และถ้าค่าความแปรปรวนของทุกกลุ่มไม่เท่ากัน จะทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe

การทดสอบความเท่ากันของค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มต่างๆ ด้วย Levene's test มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ตาราง 16 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท	2.050	2	397	.130
โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท	3.445*	2	397	.033

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 16 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.130 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการพิจารณาผลการทดสอบของการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวโดยใช้ F-test

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.033 มีค่าน้อยกว่า 0.05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวม

แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น การพิจารณาผลการทดสอบจึงใช้วิธีของ Brown Forsythe

ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig. (2-tailed)
ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท	ระหว่างกลุ่ม	18.688	2	9.344	6.601**	.002
	ภายในกลุ่ม	561.989	397	1.416		
	รวม	580.677	399			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่าความน่าจะเป็น คือมีค่า Sig. เท่ากับ 0.02 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน จึงต้องมีการทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 18 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 5 ปี	5-10 ปี	ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป
ทำงาน	\bar{X}	3.61	3.95	3.33
ต่ำกว่า 5 ปี	3.61	-	-.335*	.281
			(0.012)	(0.098)
5-10 ปี	3.95		-	.616**
				(0.001)
ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	3.33			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 18 เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน โดยพิจารณาความแตกต่างรายคู่ พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 5 ปี มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.335

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท มากกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.616

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

		Statistic ^a	df1	df2	Sig.
โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท	Brown-Forsythe	7.410**	2	203.244	.001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 19 แสดงความแตกต่างของแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

ดังนั้น จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยข้อมูลส่วนบุคคล ในแต่ละระดับประสบการณ์การทำงาน โดยใช้การวิเคราะห์ Dunnett's T3

ตาราง 20 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน

ประสบการณ์ ทำงาน		ต่ำกว่า 5 ปี	5-10 ปี	ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป
	\bar{X}	66.8426	76.2546	62.1212
ต่ำกว่า 5 ปี	66.8426	-	-9.41196** (0.002)	4.72143 (0.596)
5-10 ปี	76.2546		-	14.13339** (0.004)
ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	62.1212			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 20 เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ ประสบการณ์การทำงาน โดยพิจารณาเป็นรายคู่ (Dunnett's T3) พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 5 ปี มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 9.41196

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท มากกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 14.13339

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท

สมมติฐานที่ 1.6 สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ (Independent Samples t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามสถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท

	Levene's test for Equality of Variances		สถาบันการ ศึกษาที่เลือก เรียนต่อใน ระดับปริญญา โท	t-test for Equality of Means				
	F	Sig.		\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
ระดับของโอกาส ที่จะเรียนต่อใน ระดับปริญญาโท	7.970**	.005	มหาวิทยาลัย รัฐบาล	3.71	1.227	1.400	62.94	.167
			มหาวิทยาลัย เอกชน	3.48	1.027			
โอกาสที่คิดว่า จะสามารถเข้าเรียน ต่อในระดับ ปริญญาโท	.312	.577	มหาวิทยาลัย รัฐบาล	70.01	26.65	1.521	398	.129
			มหาวิทยาลัย เอกชน	63.70	25.22			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 21 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.005 มีค่าน้อยกว่า 0.01 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงใช้ t-test กรณี Equal variances not assumed

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.577 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน จึงใช้ t-test กรณี Equal variances assumed

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท โดยใช้สถิติ (Independent Sample t-test) ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบพบว่า

ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .167 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .129 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมติฐานที่ 1.7 สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ (Independent Samples t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามสถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

	Levene's test		สถาบันที่จบ การศึกษา ระดับ ปริญญาตรี	t-test for Equality of Means				
	for Equality			\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
	F	Sig.						
ระดับของโอกาส ที่จะเรียนต่อใน ระดับปริญญาโท	.000	.997	มหาวิทยาลัย รัฐบาล	3.75	1.191	1.630	398	.104
			มหาวิทยาลัย เอกชน	3.53	1.236			
โอกาสที่คิดว่า จะสามารถเข้าเรียน ต่อในระดับ ปริญญาโท	.825	.364	มหาวิทยาลัย รัฐบาล	70.89	25.86	1.885	398	.060
			มหาวิทยาลัย เอกชน	65.41	27.84			

จากตาราง 22 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.997 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.364 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามสถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้สถิติ (Independent Sample t-test) จึงใช้ t-test กรณี Equal variances assumed ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบพบว่า

ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .104 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า

สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .060 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมติฐานที่ 1.8 เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และถ้าข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบ แบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลทุกกลุ่มเท่ากัน จะทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และถ้าค่าความแปรปรวนของทุกกลุ่มไม่เท่ากัน จะทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe

การทดสอบความเท่ากันของค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มต่างๆ ด้วย Levene's test มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท	.901	3	396	.441
โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท	2.089	3	396	.101

จากตาราง 23 พบว่า ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน จำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.441 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.101 มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) กล่าวคือความแปรปรวนของกลุ่มนี้โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นการพิจารณาผลการทดสอบของการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยใช้ F-test

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัท เอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig. (2-tailed)
ระดับของโอกาสที่จะ เรียนต่อในระดับ ปริญญาโท	ระหว่างกลุ่ม	14.000	3	4.667	3.261*	.022
	ภายในกลุ่ม	566.678	396	1.431		
	รวม	580.678	399			
โอกาสที่คิดว่าจะ สามารถเข้าเรียนต่อใน ระดับปริญญาโท	ระหว่างกลุ่ม	11245.139	3	3748.380	5.502**	.001
	ภายในกลุ่ม	269778.882	396	681.260		
	รวม	281024.021	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่าความน่าจะเป็น คือมีค่า Sig. เท่ากับ 0.022 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า โอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่าความน่าจะเป็น คือมีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนจำแนกตามเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จึงต้องมีการทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษา		2.00-2.49	2.50-2.99	3.00-3.49	3.50-4.00
ระดับปริญญาตรี	\bar{X}	3.41	3.73	3.54	4.18
2.00-2.49	3.41	-	-0.318	-0.125	-0.767**
			(0.120)	(0.566)	(0.006)
2.50-2.99	3.73		-	0.193	-0.449*
				(0.167)	(0.045)
3.00-3.49	3.54			-	-0.642**
					(0.007)
3.50-4.00	4.18				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 25 เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ เกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีโดยพิจารณาความแตกต่างรายคู่ พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 2.00-2.49 มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.767

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 2.50-2.99 มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.449

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.00-3.49 มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.642

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 26 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ เกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

เกณฑ์เฉลี่ยที่จบการศึกษา		2.00-2.49	2.50-2.99	3.00-3.49	3.50-4.00
ระดับปริญญาตรี	\bar{X}	61.31	68.31	69.36	85.27
2.00-2.49	61.31	-	-6.99102 (0.117)	-8.04869 (0.092)	-23.95858** (0.000)
2.50-2.99	68.31		-	-1.05767 (0.728)	-16.96756** (0.001)
3.00-3.49	69.36			-	-15.90990** (0.002)
3.50-4.00	85.27				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 26 เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน กับ เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีโดยพิจารณาความแตกต่างรายคู่ พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 2.00-2.49 มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 23.95858

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 2.50-2.99 มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 16.96756

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.00-3.49 มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างเท่ากับ 15.90990

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : คุณสมบัติสถาบันการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

H_1 : คุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. (2-tailed) มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังนี้

ตาราง 27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

คุณสมบัติสถาบันการศึกษา	ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท			
	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ชื่อเสียงของสถาบัน	.269**	0.000	ต่ำ	เดียวกัน
ชื่อเสียงของผู้สอน	.099*	0.047	ต่ำ	เดียวกัน
วิชาที่ต้องใช้สอบเข้า	-.071	0.154	ไม่มีความสัมพันธ์	-
อัตราค่าเล่าเรียน	-.008	0.874	ไม่มีความสัมพันธ์	-
สถานที่ตั้ง	.040	0.427	ไม่มีความสัมพันธ์	-
หลักสูตรที่เปิดสอน	.173**	0.001	ต่ำ	เดียวกัน
ระยะเวลาที่ศึกษา	-.028	0.575	ไม่มีความสัมพันธ์	-
ความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา	.055	0.273	ไม่มีความสัมพันธ์	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.269 แสดงว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบันกับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อชื่อเสียงของสถาบัน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของผู้สอน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.047 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของผู้สอน มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.099 แสดงว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของผู้สอนกับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มี

ความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อชื่อเสียงของผู้สอน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.154 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านอัตราค่าเล่าเรียนกับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.874 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านอัตราค่าเล่าเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านสถานที่ตั้งกับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.427 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านสถานที่ตั้งไม่มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอน มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.173 แสดงว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อหลักสูตรที่เปิดสอน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านระยะเวลาที่ศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.575 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านระยะเวลาที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.273 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ไม่มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

H_1 : แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment correlation) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. (2-tailed) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังนี้

ตาราง 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิต กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

ด้านความต้องการในการดำรงชีวิต	ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท			
	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ต้องการพัฒนาตนเอง	.117*	.019	ต่ำ	เดียวกัน
ความรู้เฉพาะปริญญาตรีไม่เพียงพอในการทำงาน	.059	.240	ไม่มีความสัมพันธ์	-
คนรอบข้างแนะนำให้เรียน	.051	.306	ไม่มีความสัมพันธ์	-
หน้าที่การงานต้องการความรู้เฉพาะทาง	-.064	.204	ไม่มีความสัมพันธ์	-
หลังจบการศึกษา จะทำให้หน่วยงานเห็นคุณค่าทำให้มีความมั่นคงในอาชีพการทำงาน	.045	.368	ไม่มีความสัมพันธ์	-
สาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ	.126*	.012	ต่ำ	เดียวกัน
เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการงานและการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบ	.081	.104	ไม่มีความสัมพันธ์	-
โดยรวม	.089	.075	ไม่มีความสัมพันธ์	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตโดยรวม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.075 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตโดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตในความต้องการพัฒนาตนเอง กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.019 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตในความต้องการพัฒนาตนเอง มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทาง

สถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.117 แสดงว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตในความต้องการพัฒนาตนเอง กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อความต้องการในการดำรงชีวิตในความต้องการพัฒนาตนเอง เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิต ความรู้เฉพาะปริญญาตรีไม่เพียงพอในการทำงาน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.240 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตความรู้เฉพาะปริญญาตรีไม่เพียงพอในการทำงาน ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิต คนรอบข้างแนะนำให้เรียน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.306 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตคนรอบข้างแนะนำให้เรียน ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตเรื่องหน้าที่การงานต้องการความรู้เฉพาะทางกับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.204 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตเรื่องหน้าที่การงานต้องการความรู้เฉพาะทาง ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตหลังจบการศึกษา จะทำให้หน่วยงานเห็นคุณค่าทำให้มีความมั่นคงในอาชีพการทำงานกับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.368 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตหลังจบการศึกษา จะทำให้หน่วยงานเห็นคุณค่าทำให้มีความมั่นคงในอาชีพการทำงานไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตสาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.012 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตสาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.126 แสดงว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตสาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อสาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ มากขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิต เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการงานและการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.104 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการงานและการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบ ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตาราง 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

ด้านความต้องการความสัมพันธ์	ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท		
	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์
เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	.012	.812	ไม่มีความสัมพันธ์
ต้องการเป็นที่ยอมรับจากบุคคลรอบข้าง	.040	.424	ไม่มีความสัมพันธ์
อยากรู้จักคนเพิ่มเติม	.087	.084	ไม่มีความสัมพันธ์
เพิ่มความมั่นใจในการเข้าสังคม	.055	.276	ไม่มีความสัมพันธ์
ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม	.045	.367	ไม่มีความสัมพันธ์
เพื่อนรุ่นเดียวกันศึกษาต่อ	-.016	.750	ไม่มีความสัมพันธ์
โดยรวม	.054	.285	ไม่มีความสัมพันธ์

จากตาราง 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.285 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.812 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ ต้องการเป็นที่ยอมรับจากบุคคลรอบข้างกับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.424 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ต้องการเป็นที่ยอมรับจากบุคคลรอบข้าง ไม่มี

ความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการ ความสัมพันธ์ อยากรู้จักคนเพิ่มเติม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.084 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ อยากรู้จักคนเพิ่มเติม ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการ ความสัมพันธ์ เพิ่มความมั่นใจในการเข้าสังคม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.276 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ เพิ่มความมั่นใจในการเข้าสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการ ความสัมพันธ์ ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.367 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการ ความสัมพันธ์ เพื่อนรุ่นเดียวกันศึกษาต่อ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.750 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความสัมพันธ์ เพื่อนรุ่นเดียวกันศึกษาต่อ ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตาราง 30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการ
ความเจริญเติบโตก้าวหน้า กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงาน
บริษัทเอกชน

ด้านความต้องการความเจริญเติบโต ก้าวหน้า	ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท			
	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
มีโอกาสดำเนินการปรับวุฒิการศึกษาและ ตำแหน่งให้สูงขึ้น	-.009	.856	ไม่มีความสัมพันธ์	-
ต้องการนำวุฒิมาปรับเงินเดือน	-.091	.071	ไม่มีความสัมพันธ์	-
ต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบ การศึกษา	-.109*	.030	ต่ำ	ตรงกันข้าม
มีโอกาสเสนอขอเงินเดือนจากบริษัทที่ สมัครงานได้สูงขึ้น	-.059	.239	ไม่มีความสัมพันธ์	-
เพื่อเป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จ ในอาชีพ	.046	.354	ไม่มีความสัมพันธ์	-
ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	.053	.293	ไม่มีความสัมพันธ์	-
โดยรวม	-.043	.391	ไม่มีความสัมพันธ์	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้าน
ความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าโดยรวม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญา
โท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.391 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับ
สมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ
ปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าโดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของ
โอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความ
เจริญเติบโตก้าวหน้ามีโอกาสดำเนินการปรับวุฒิการศึกษาและตำแหน่งให้สูงขึ้น กับ ระดับของโอกาส
ที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.856 ซึ่ง
มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า
แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้ามีโอกาสดำเนิน
การปรับวุฒิการศึกษาและตำแหน่งให้สูงขึ้น ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อใน
ระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการนำวุฒิปริญญาโทมาปรับเงินเดือน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.071 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการนำวุฒิปริญญาโทมาปรับเงินเดือน ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.030 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ -0.109 แสดงว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ลดลงในระดับต่ำ มีสาเหตุมาจากปัจจุบันรูปแบบการทำงานในองค์กรเอกชนจะพัฒนาให้บุคคลหนึ่ง ๆ มีความสามารถหลากหลายด้าน เพื่อประสิทธิภาพของบุคคลกรในองค์กร ส่งผลให้โอกาสในการเปลี่ยนอาชีพใหม่ไม่ขึ้นอยู่กับสาขาที่จบการศึกษาในระดับปริญญาโทเพียงอย่างเดียว

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้ามีโอกาสนขอเงินเดือนจากบริษัทที่สมัครงานได้สูงขึ้น กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.239 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้ามีโอกาสนขอเงินเดือนจากบริษัทที่สมัครงานได้สูงขึ้น ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าเพื่อเป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.354 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าเพื่อเป็นบันไดในการก้าว

สู่ความสำเร็จในอาชีพ ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.293 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4. ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : ค่านิยมปลายทาง ไม่มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

H_1 : ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment correlation) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. (2-tailed) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังนี้

ตาราง 31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทาง กับ แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

ค่านิยมปลายทาง	ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท			
	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ท่านมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา	.100*	.046	ต่ำ	เดียวกัน
ท่านต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม	.036	.474	ไม่มีความสัมพันธ์	-
หากท่านศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้ท่านทัดเทียมกับผู้อื่น	.063	.211	ไม่มีความสัมพันธ์	-
เมื่อท่านจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	.125*	.012	ต่ำ	เดียวกัน
การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวท่านได้	.096	.054	ไม่มีความสัมพันธ์	-
จะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท	.164**	.001	ต่ำ	เดียวกัน
ฐานะทางการเงิน/เงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา	.021	.669	ไม่มีความสัมพันธ์	-
โดยรวม	.117*	.019	ต่ำ	เดียวกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางโดยรวม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.019 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางโดยรวม มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.117 แสดงว่า ค่านิยมปลายทาง กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อค่านิยมปลายทางโดยรวมเพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.046 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับระดับ

ของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.100 แสดงว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อค่านิยมปลายทางเรื่องมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.474 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องหากศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้ทัดเทียมกับผู้อื่น กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.211 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องหากศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้ทัดเทียมกับผู้อื่น ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องเมื่อจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.012 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องเมื่อจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.125 แสดงว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องเมื่อจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อค่านิยมปลายทางเรื่องเมื่อจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวท่านได้ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.054 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องการศึกษาต่อในระดับปริญญา

โทจะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวท่านได้ ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องจะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องจะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.164 แสดงว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องจะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อค่านิยมปลายทางเรื่องจะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมปลายทางเรื่องฐานะทางการเงิน/เงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.669 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมปลายทางเรื่องฐานะทางการเงิน/เงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 32 แสดงการสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน	สถิติที่ใช้
สมมติฐานข้อที่ 1. ลักษณะส่วนบุคคล		
1.1 เพศ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐาน	t-test
1.2 อายุ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	t-test
1.3 รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐาน	t-test
1.4 ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐาน	t-test
1.5 ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐาน	Brown Forsythe
1.6 สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	t-test
1.7 สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	t-test
1.8 เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	F-test

ตาราง 32 (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน	สถิติที่ใช้
สมมติฐานข้อที่ 2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน	เป็นไปตามสมมติฐาน	Pearson correlation
สมมติฐานข้อที่ 3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน		
3.1 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ด้านความต้องการในการดำรงชีวิต มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	Pearson correlation
3.2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ด้านความต้องการความสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	Pearson correlation
3.3 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน	Pearson correlation
สมมติฐานข้อที่ 4. ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน	เป็นไปตามสมมติฐาน	Pearson correlation

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สรุปผลวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน
2. เพื่อศึกษาคุณสมบัติสถาบันการศึกษาที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน
3. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในเรื่องแรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิต แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า
4. เพื่อศึกษาค่านิยมปลายทางที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

ความสำคัญของการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับฝ่ายทรัพยากรบุคคลขององค์กรเอกชนในการพิจารณารับสมัครบุคลากรเข้าทำงานในองค์กร สร้างแนวทางการประเมินผลส่วนบุคคลทั้งเรื่องเงินเดือน ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและอื่นๆ ที่สอดคล้องแนวคิดของพนักงานบริษัทเอกชน ในปัจจุบันซึ่งจะก่อเกิดประโยชน์ทั้งต่อบริษัทและตัวพนักงานแต่ละบุคคล อีกทั้งยังนำผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต

สมมติฐานในการวิจัย

1. พนักงานเอกชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน
2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน
3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน
4. ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการจะศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการจะศึกษาต่อในระดับปริญญาโท โดยการวิจัยครั้งนี้ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แท้จริง จึงกำหนดตัวอย่างโดยใช้การคำนวณจากสูตรที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546: 74) และได้กำหนดค่าความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกิน 5% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 385 คน และสำรองไว้ 15 ตัวอย่าง รวมจำนวนแบบสอบถามที่จะเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 400 คน โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีที่มาจากการสุ่มแบบมีขั้นตอน ดังนี้

1. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลากเพื่อสุ่มเลือกเขตปกครองเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10% จากเขตการปกครองในกรุงเทพมหานครทั้งหมด 50 เขต ได้ออกมา 5 เขต ได้แก่ สีสม สาทร ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ
2. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) คำนวณจากขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 400 คน โดยเลือกตัวอย่างจากประชากรในเขตพญาไท สีสม สาทร ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขตละ 80 คน
3. การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) อาคารสำนักงานบริษัทเอกชนในเขตพญาไท สีสม สาทร ปทุมวัน อโศก และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ
4. การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) โดยเลือกเก็บเฉพาะผู้ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ จนครบจำนวน 400 ตัวอย่าง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สร้างแบบสอบถามและนำเสนอต่ออาจารย์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และขอคำแนะนำในการนำมาปรับปรุงแก้ไข
3. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 30 ราย
4. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) จากแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลลัพธ์ค่าแอลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 449)

การคำนวณหาความเชื่อมั่นทดสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยผลการทดสอบความเชื่อมั่น มีดังนี้

ด้านความต้องการในการดำรงชีวิต	=	0.747
ด้านความต้องการความสัมพันธ์	=	0.795
ด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า	=	0.872
ค่านิยมปลายทาง	=	0.764

5. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) และการวิจัยเชิงสำรวจ (Exploratory Research) โดยแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จาก

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ผู้ค้นคว้าได้ทำการศึกษาดังวิธีดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ธุรกิจ วารสารต่างๆ ที่มีบทความเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต
2. หนังสือวิชาการ บทความ และผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. บทความและข้อมูลจากสื่อสารสนเทศ ทางอินเทอร์เน็ต

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ

การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อรวบรวมแบบสอบถามได้ตามความต้องการแล้ว ผู้ค้นคว้าจะทำการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม
2. ทำการลงรหัสแล้วนำข้อมูลมาบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS/PC (Statistical Package for the Social Sciences / Personal Computer Plus)

3. ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา โดยนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างคือ เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มาวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และร้อยละ

4. ส่วนข้อมูลระดับแรงจูงใจของคุณสมบัติสถาบันการศึกษา ระดับความคิดเห็นของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท และระดับความคิดเห็นของค่านิยมปลายทาง จะนำมาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

5. ใช้สถิติเชิงอนุมานมาทำการทดสอบสมมติฐานโดย

5.1 ใช้สถิติ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม

5.2 ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวแปร

สรุปผลการวิจัยค้นคว้า

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 400 คน

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 241 คน มีอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 247 คน มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท จำนวน 284 คน ระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ จำนวน 352 คน มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 197 คน เลือกเรียนต่อระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยรัฐบาล จำนวน 354 คน จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยรัฐบาล จำนวน 283 คน และมีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี 2.50-2.99 จำนวน 213 คน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษาส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับของแรงจูงใจของคุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอนส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และอยู่ในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา ด้านชื่อเสียงของสถาบันด้านสถานที่ตั้ง ด้านอัตราค่าเล่าเรียน ด้านระยะเวลาที่ศึกษา ด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า ด้านชื่อเสียงของผู้สอน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 3.98 3.85 3.79 3.77 3.53 และ 3.48 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

ระดับความคิดเห็นแรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิตส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นแรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิตส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ต้องการพัฒนาตนเอง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41

ระดับความคิดเห็นแรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นแรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์ ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69

ระดับความคิดเห็นแรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นแรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับบัณฑิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เพื่อเป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมปลายทางส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นค่านิยมปลายทางในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ จะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมีโอกาสเรียนต่อในระดับปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68

แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท มีค่าเท่ากับ 69.29 %

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1. พนักงานเอกชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 เพศ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า เพศ แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า เพศชายมีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าเพศหญิง

ผลจากการศึกษา พบว่า เพศ แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า เพศชายมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าเพศหญิง

สมมติฐานที่ 1.2 อายุ แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า อายุ แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ผลจากการศึกษา พบว่า อายุ แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 1.3 รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่า รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท

ผลจากการศึกษา พบว่า รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนมากกว่า

30,000 บาท มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่า รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท

สมมติฐานที่ 1.4 ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า ระดับตำแหน่งผู้บริหาร ต่อดัน/ผู้บริหารระดับกลาง/ผู้บริหารระดับสูง มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ

ผลจากการศึกษา พบว่า ระดับตำแหน่ง แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สรุปได้ว่า ระดับตำแหน่งผู้บริหาร ต่อดัน/ผู้บริหารระดับกลาง/ผู้บริหารระดับสูง มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ

สมมติฐานที่ 1.5 ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สรุปได้ว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท มากกว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 5 ปี และพนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากการศึกษา พบว่า ประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท มากกว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 5 ปี และพนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.6 สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ผลจากการศึกษา พบว่า สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 1.7 สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้ม การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีระดับของ โอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.05

ผลจากการศึกษา พบว่า สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีโอกาสที่ คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 1.8 เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้ม การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน

ผลจากการศึกษา พบว่า เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีระดับ ของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.05 สรุปได้ว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ ระหว่าง 2.00-3.49 มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า พนักงาน บริษัทเอกชนที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากการศึกษา พบว่า เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีโอกาส ที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน ที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สรุปได้ว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับ ปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 2.00-3.49 มีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อย กว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00

ส่วนรายคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับ ปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน

ผลจากการศึกษา พบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน มีความ สัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับ

นัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบันกับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อชื่อเสียงของสถาบัน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ผลจากการศึกษา พบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของผู้สอน มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สรุปได้ว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของผู้สอนกับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อชื่อเสียงของผู้สอน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ผลจากการศึกษา พบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอน มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านหลักสูตรที่เปิดสอน กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อหลักสูตรที่เปิดสอน เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

ผลจากการศึกษา พบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า ด้านอัตราค่าเล่าเรียน ด้านสถานที่ตั้ง ด้านระยะเวลาที่ศึกษา ด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

ผลจากการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิต ด้านความต้องการความสัมพันธ์ ด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4. ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

ผลจากการศึกษา พบว่า ค่านิยมปลายทาง มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สรุปได้ว่า ค่านิยมปลายทาง กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อค่านิยมปลายทาง เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นในระดับต่ำ

อภิปรายผลการศึกษางานวิจัย

จากการวิจัยในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร มีสาระสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

จากการศึกษา พบว่า ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ รายได้ต่อเดือน ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศชายมีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าเพศหญิง รายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่า รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท ระดับตำแหน่งผู้บริหารตอนต้น/ผู้บริหารระดับกลาง/ผู้บริหารระดับสูง มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ พนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 5 ปี และพนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป พนักงานบริษัทเอกชนที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 2.00-3.49 มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท น้อยกว่า พนักงานบริษัทเอกชนที่มีเกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ระหว่าง 3.50-4.00 ซึ่งสอดคล้องกับ ประมะ เสดะเวทิน (2533) กล่าวว่า เพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยมและทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคมกำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน อาชีพ รายได้ และสถานภาพทางสังคมของบุคคล มีอิทธิพล อย่างสำคัญต่อปฏิกิริยาของผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสาร เพราะแต่ละคนมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ทัศนคติ ค่านิยมและเป้าหมายที่ต่างกัน

ส่วนข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ สถาบันการศึกษาที่เลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโท สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอาภรณ์ เชี่ยวชาญเกษตร (2551) ที่ศึกษาเรื่องเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษา ปริญญาโท คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พบว่า นักศึกษาปริญญาโทที่มีอายุต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาปริญญาโทที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาปริญญาโทที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีต่างสาขาวิชาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาปริญญาโทที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. คุณสมบัติสถาบันการศึกษา กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

จากการศึกษา พบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านหลักสูตรที่เปิดสอน และด้านชื่อเสียงของผู้สอน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ ซึ่งจากวิจัยของศิลาลักษณ์ แสงพันธุ์ เจริญจิรา ศิริทรัพย์ สายทิพย์ เดโชวิวัฒน์ เสถียร ญัฐชาติ สร้อยศิริ ศรีนยา แจ่มสุวรรณ นันทวัฒน์ พารณอิสริย์ ภัทรพงศ์ วิจิตสกุลตัน ภาณุมาศ มนัสประเสริฐ วิลาวณิชย์ ดั่งไพโร สุชาติดา สะวะพรอม อาภัสรา จันทานิตย์ และธีรพร นันทิวาวัฒน์ ประสพชัย พสุนนท์ (2552) ในหัวข้อการศึกษาปัจจัยที่ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่พบว่า ปัจจัยด้านสถาบันที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับมาก ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) มหาวิทยาลัยเปิดสาขาที่ตรงกับความต้องการ 2) สถาบันมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ และ 3) ศรัทธาในประวัติความเป็นมาของมหาวิทยาลัย และคณาจารย์มีผลงานวิชาการเป็นที่ประจักษ์และเป็นที่ยอมรับในวงการอยู่ในลำดับที่ 5 และปัจจัยด้านหลักสูตรที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับ

ปริญญาโท สาขาวิชาการประกอบการ อยู่ในระดับมาก ด้วยเหตุผลสำคัญที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) สาขาวิชาที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในการทำงาน 2) สาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของตนเอง และ 3) หลักสูตรมีความน่าเชื่อถือและน่าสนใจ แสดงให้เห็นว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านหลักสูตรที่เปิดสอน และด้านชื่อเสียงของผู้สอน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท จึงทำให้ส่งผลต่อระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทด้วย

จากการศึกษา พบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า ด้านอัตราค่าเล่าเรียน ด้านสถานที่ตั้ง ด้านระยะเวลาที่ศึกษา ด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้นำกลยุทธ์การตลาด มาเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการ จึงส่งผลให้ปัจจัยด้านวิชาที่ต้องใช้สอบเข้า ด้านอัตราค่าเล่าเรียน ด้านสถานที่ตั้ง ด้านระยะเวลาที่ศึกษา ด้านความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี A-PIPE Mu Model (อ้างถึงในสำราญ บุญเจริญ, 2547) ได้กล่าวว่า ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้นำกลยุทธ์การตลาดเรียกว่า A-PIPE Mu Model มาเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการ ทำให้เกิดประสิทธิผลต่อสถาบันอุดมศึกษานั้นๆ ประกอบด้วย (1) กลยุทธ์การเจาะตลาดปัจจุบัน (2) กลยุทธ์การขยายตลาด (3) กลยุทธ์ราคา (4) กลยุทธ์การสร้างภาพพจน์สถาบัน (5) กลยุทธ์พันธมิตร (6) กลยุทธ์หน่วยงานการตลาด และงานวิจัยของนิธิตา จันทรสุต (2547: 144) ได้ทำการศึกษาเรื่องหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการโฆษณากับความต้องการของตลาดแรงงานไทย พบว่า ความคิดเห็นของผู้เรียน (นิสิตเก่าและนิสิตปัจจุบันที่เข้ามาเรียนในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการโฆษณาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี 2538 ถึงปีการศึกษา 2546) ที่มีต่อปัจจัยอื่นๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ได้แก่ สถานที่เรียน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างก่อนปรับหลักสูตรและภายหลังปรับหลักสูตรแล้ว ความแตกต่างดังกล่าวทั้งหมด ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด และงานวิจัยของของรังสรรค์ ฤทธิ์ประเสริฐ (2548: 78) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจในการศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีของนายทหารชั้นประทวนเหล่าทหารราบพบว่า สถานศึกษาที่นายทหารชั้นประทวนเหล่าราบมีความประสงค์เข้ารับการศึกษา (การสมัครเข้ารับศึกษาในสถานศึกษาที่ต้องการทำได้ง่าย การเดินทางไปเข้ารับการศึกษาที่ต้องการมีความสะดวก สถานศึกษาที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงที่พักไม่มีสาขาวิชาที่ต้องการศึกษา สถานศึกษาที่ต้องการศึกษามีการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อเข้ารับการศึกษา สถานศึกษาที่ต้องการศึกษามีความเข้มงวดในการเข้ารับการศึกษาทำให้สำเร็จการศึกษาได้ยาก) ไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี

3. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

จากการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตโดยรวม ด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวม ด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของภูษิต วงษ์เล็ก (2550: 58) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยเซาท์อีสต์ บางกอก ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ปัจจัยอื่นๆ ประกอบด้วย ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (สภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันที่มีอิทธิพลต่อความต้องการของนักเรียน ได้แก่ สภาวะการเงิน ค่าครองชีพในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศ อัตราการว่างงาน) ปัจจัยด้านวัฒนธรรม (ค่านิยมการเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ของนักเรียน) ปัจจัยด้านจิตวิทยา (สิ่งกระตุ้นภายในจิตใจของนักเรียน ซึ่งส่งผลให้เกิดการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี) ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยเซาท์อีสต์ บางกอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลวิจัยของภูษิต วงษ์เล็ก ทำให้เชื่อได้ว่ากลุ่มตัวอย่างคือพนักงานบริษัทเอกชนให้ความสำคัญต่อความก้าวหน้าของชีวิตมากในช่วงการศึกษาระดับปริญญาตรี ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีแล้ว ก็ต้องไปประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัว ก้าวเข้าสู่ในวัยทำงาน จึงต้องให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าของชีวิต (ความต้องการที่จะก้าวไปข้างหน้า เพื่อที่จะสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น โดยการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง ได้รับการกล่าวถึง และการให้รางวัลจากสังคม หรือการเข้าใจชีวิตมากขึ้น) รวมถึงลักษณะงานที่จะเลือกประกอบอาชีพต้องตรงกับสาขาวิชาที่ตนเองถนัดและมีความรู้ เหล่านี้จะเป็นแรงจูงใจด้านความสำเร็จที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่นๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของความสำเร็จมีค่ามากกว่าเงินทอง ค่ายกย่องสรรเสริญ รวมถึงแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนเอง บุคคลประเภทนี้จะเน้นความก้าวหน้าในงาน ส่งผลให้ปัจจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตโดยรวม ด้านความต้องการความสัมพันธ์โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์ต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

จากการศึกษาข้อย่อย พบว่า มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทบางข้อที่มีความสัมพันธ์ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน โดยสามารถอภิปรายรายละเอียดดังนี้

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการในการดำรงชีวิตในความต้องการพัฒนาตนเอง และสาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้าต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา มีความสัมพันธ์

ในทิศทางตรงกันข้ามในระดับต่ำ กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวารภรณ์ ตั้งคลัง (2552: 79) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ณ สถาบันเดิมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนศรีวัฒนาบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีนานาชาติ กรุงเทพมหานครพบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างระดับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ณ สถาบันเดิมของนักศึกษาโรงเรียนศรีวัฒนาบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีนานาชาติ กับปัจจัยทางสังคมด้านความคาดหวังในการประกอบอาชีพในอนาคต (มีสาขาที่ต้องการเข้าศึกษาต่อและเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาชีพ มีสาขาที่ต้องการศึกษาต่อสามารถสร้างรายได้ที่ดีในอนาคต มีสาขาที่ตรงกับความรู้ความสามารถ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และงานวิจัยของชนิดา เพชรทองคำ (2542: 94) ได้ทำการศึกษาการวิเคราะห์องค์ประกอบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของนักศึกษา สถาบันศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,500 คน เมื่อทำการสกัดองค์ประกอบจำนวนองค์ประกอบที่ได้มีค่าไอเกนมากกว่าหนึ่งถึง 8 องค์ประกอบ แสดงว่าในการวิเคราะห์องค์ประกอบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของ นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมมีความแปรปรวนระหว่างตัวแปรที่ใช้อธิบายองค์ประกอบได้เกือบครึ่งของความแปรปรวนทั้งหมด โดยจำนวนองค์ประกอบ เมื่อพิจารณาคัดเลือกหลังจากการหมุนแกนแบบอโรคอนอล โดยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax Method) แล้วพิจารณาคัดเลือกเฉพาะตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.3 ขึ้นไป (ไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) และต้องมีตัวแปรตั้งแต่ 3 ตัวแปรขึ้นไปในแต่ละองค์ประกอบ ผลการวิเคราะห์พบว่า ไม่ว่าจะพิจารณาโดยรวมหรือจำแนกเพศ มีองค์ประกอบแรงจูงใจในการศึกษาต่อปริญญาโท คือ แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเอง แรงจูงใจด้านสังคม แรงจูงใจด้านอาชีพ แรงจูงใจด้านสถาบัน แรงจูงใจด้านความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แรงจูงใจด้านการปรับตัวเข้ากับสังคม และแรงจูงใจด้านคุณภาพของอาจารย์ โดยแรงจูงใจด้านอาชีพ ประกอบด้วยข้อความ ดังนี้ ต้องการพัฒนาด้านอาชีพ เพื่อจะหางานทำได้ง่ายขึ้น เพื่อประกอบอาชีพได้ดีขึ้น เพื่อให้รายได้มากขึ้น เพื่อการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งในอาชีพ เพื่อให้มีโอกาสได้รับเลือกเป็นหัวหน้างาน ต้องการนำวุฒิปริญญาโทมาปรับอัตราเงินเดือน ทำให้มีโอกาสมองหาช่องทางในการสร้างงาน ต้องการมีอาชีพที่มั่นคงก้าวหน้า เป็นการเตรียมแสวงหาอาชีพสำหรับอนาคต เป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพ เป็นการเพิ่มโอกาสในการหางานใหม่ วิชาที่เรียนเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน

4. ค่านิยมปลายทาง กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน

จากการศึกษา พบว่า ค่านิยมปลายทางโดยรวม กับ ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อค่านิยมปลายทาง เพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท เพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่านิยมปลายทาง 3 ข้อ ได้แก่ มีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา เมื่อจบการศึกษาจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน จะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชลลดา สิทธิกรโสมนัส (2548: 104) ที่ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจและพฤติกรรมในการเลือกศึกษาต่อจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 พบว่า จุดมุ่งหมายในการเลือกศึกษาต่อเพื่อเพิ่มเติมความรู้ให้กับตนเอง และเพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพฤติกรรมส่วนมากของบุคคลที่แสดงออกมานั้น เกิดจากความตั้งใจภายในของตัวบุคคล

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนระดับปริญญาโทควรเปิดหลักสูตรที่หลากหลาย น่าสนใจ สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ซึ่งจะส่งผลให้พนักงานบริษัทเอกชนมีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเพิ่มมากขึ้น

2. มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนระดับปริญญาโทควรส่งเสริมรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มแรงจูงใจที่อยู่ในระดับมากที่สุดในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา ได้แก่ ความต้องการพัฒนาตนเอง รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม และเพื่อเป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ และค่านิยมปลายทาง หรือเป้าหมายสูงสุดในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา คือ การเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ใหม่ ดังนี้

2.1 ควรจัดระบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นทำให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง เพื่อนำความรู้ และทักษะเหล่านั้นไปพัฒนาตนเองและประยุกต์ใช้ในการทำงานได้

2.2 ควรปรับเนื้อหาที่อิงสถานการณ์จริง และเป็นปัจจุบันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม เพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ใหม่ ๆ

2.3 ควรมุ่งเน้นทั้งการวิเคราะห์ภาพรวมและเชิงลึก การวิเคราะห์ปัญหา และเสนอทางออกใหม่ ๆ อย่างสร้างสรรค์ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนในการพัฒนาไปสู่ความก้าวหน้าในงานและความสำเร็จในอาชีพ

3. มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนระดับปริญญาโทควรพิจารณาหลักสูตรเนื้อหาให้สอดคล้องกับระดับตำแหน่งผู้บริหาร ค่าใช้จ่ายการศึกษาสอดคล้องกับรายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท เกณฑ์การคัดเลือกผู้สมัครควรมีข้อกำหนดประสบการณ์การทำงานต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี และไม่ควรมีหลักสูตรที่กำหนดประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า

พนักงานเอกชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนแตกต่างกัน โดยเพศชายมีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท และมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าเพศหญิง ผู้ที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าผู้ที่รายได้ต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท ผู้ที่มีระดับตำแหน่งผู้บริหารตอนต้น / ผู้บริหารระดับกลาง / ผู้บริหารระดับสูง มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าระดับตำแหน่งผู้ปฏิบัติการ ผู้ที่มีประสบการณ์ทำงาน 5 -10 ปี มีระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและมีโอกาสที่คิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 5 ปี และพนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

4. มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนระดับปริญญาโทควรจะพัฒนาส่งเสริมชื่อเสียงของสถาบัน ด้านหลักสูตรที่เปิดสอน และด้านชื่อเสียงของผู้สอน โดยสร้างภาพลักษณ์ของสถาบันให้เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่วไป มีหลักสูตรที่เปิดสอนน่าสนใจตอบสนองความต้องการของตลาด มีการสนับสนุนผู้สอนให้พัฒนาชื่อเสียงของตนและ/หรือคัดเลือกผู้สอนที่มีชื่อเสียงในแต่ละด้านเป็นผู้สอนตามความชำนาญ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า คุณสมบัติสถาบันการศึกษาด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านหลักสูตรที่เปิดสอน และด้านชื่อเสียงของผู้สอน มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ

5. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน เพื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

5.1 มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนระดับปริญญาโทควรสร้างแรงจูงใจ โดยมีการทำวิจัยสำรวจความถนัดและความสนใจของพนักงานบริษัทเอกชนและจัดหลักสูตรเปิดสอนให้สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของพนักงานบริษัทเอกชน ซึ่งจะส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีนิสิตที่สนใจจะเข้าศึกษาต่อเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจที่ต้องการพัฒนาตนเอง และสาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจมีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับต่ำ

5.2 ฝ่ายทรัพยากรบุคคลของบริษัทควรเปิดโอกาสให้กับพนักงานที่ศึกษาต่อในสาขาที่ไม่ตรงกับงานในปัจจุบันสามารถนำวุฒิใหม่ที่ได้รับมาเสนอขอเปลี่ยนสายอาชีพได้ รวมถึงลดแรงจูงใจดังกล่าวด้วยสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้พนักงานมีความรักและความภักดีต่อองค์กรเพื่อลดการลาออกจากบริษัทหลังจากพนักงานจบการศึกษา เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจที่ต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามในระดับต่ำ

6. มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนระดับปริญญาโทควรจะตอบสนองค่านิยมปลาย โดยจัดการเรียนการสอนให้มีการเพิ่มพูนความรู้ที่เท่าทันต่อสถานการณ์ให้แก่บัณฑิต เปิดประสบการณ์ใหม่ในการเรียน มีการแสดงศักยภาพของโอกาสความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของนิสิตที่ผ่านหลักสูตร เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ค่านิยมปลายทางโดยรวมมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน โดยค่านิยมปลายทางในข้อที่เชื่อว่า การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา มีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน และจะได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ มีความสัมพันธ์กับระดับของโอกาสที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับต่ำ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาและวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับแรงผลักดันที่ส่งผลให้พนักงานบริษัทเอกชนเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
2. ควรมีการศึกษาในมุมมองของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อให้คนในองค์กรมีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

บรรณานุกรม

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2546). *การใช้ SPSS for Windows. ในการวิเคราะห์ข้อมูล*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์. (2521). *ประชากรศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ดาราทวี ปะปาล. (2542). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- ทัศนีย์ ทองสว่าง. (2537). *สังคมไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2540). *พฤติกรรมผู้บริโภคทางการตลาด*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ. (2550). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: ธนรัชการพิมพ์.
- นิพนธ์ เทพวัลย์. (2523). 1-3 *ประชากรศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2514. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บริษัท นาโน เซิร์ช จำกัด. (2550). *เมื่อระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีไม่เพียงพอแล้วสำหรับการทำงาน*. ฉบับที่ 857. ประจำวันที่ 26 ธันวาคม 2550 - 28 ธันวาคม 2550. สืบค้นเมื่อ 16 เมษายน 2552, จาก <http://www.siamturakij.com>
- บริษัท นาโน เซิร์ช จำกัด. (2551). *การศึกษาระดับปริญญาโท ความจำเป็นของสังคมไทย*. ฉบับที่ 859. ประจำวันที่ 5 มกราคม 2551 - 8 มกราคม 2551. สืบค้นเมื่อ 16 เมษายน 2552, จาก <http://www.siamturakij.com>
- ประมะ เสดะเวทิน. (2533). *การสื่อสารมวลชน: กระบวนการและทฤษฎี*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย. *จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2552, จาก <http://www.grad.chula.ac.th/history.php>
- ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย. *มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2552, จาก <http://www.grad.ku.ac.th/academics/index.php>
- ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย. *มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2552, จาก <http://www.bsru.ac.th/~pundit/history.html>
- ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย. *มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2552, จาก <http://grad.swu.ac.th/history.asp>
- ประวัติบัณฑิตวิทยาลัย. *สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2552, จาก <http://www.graduate.kmitl.ac.th/www/index.php>

- ปริญญา ลักษณ์านนท์. (2536). *การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เอดิสัน โปรดักส์.
- ปิยนุช ชันสาครกิตติ. (2548). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญแข ประจณปัจจนิก; และ อ้อมเดือน สดมณี. (2529). *รายงานการวิจัยค่านิยมของชาวชนบทไทย: เปรียบเทียบค่านิยมทางวัตถุกับค่านิยมทางระเบียบประเพณี*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มัลลิกา บุณนาถ. (2537). *สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2543). *คู่มือการวิจัย การวิจัยเชิงปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิไลพร สุตันไชยนนท์. (2547). *ประชากรโลก:ประชากรไทย 2547*. สืบค้นเมื่อ 22 มิถุนายน 2552, จาก <http://www.dentistry.kku.ac.th>
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์; (2541). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: ซีระฟิล์ม และไซเท็กซ์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคนอื่นๆ. (2541). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: ซีระฟิล์ม และไซเท็กซ์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. (2546). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. ฉบับปรับปรุงปี 2546 กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- ศุภกร เสรีรัตน์. (2540). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- สุนทรี โคมิน; และสนธิ สมัครการ. (2522). *ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- โสภณัท นุชนาถ. (2547, ธันวาคม - 2548, มิถุนายน). *ค่านิยม(Value)*. *ลานปัญญา*. 5(2): 85-84
- หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันที่ 10 - 13 พ.ค. 2550. *เศรษฐกิจขาลง... การกลับมาของยุคนิยมปริญญาโท-เอก*. สืบค้นเมื่อ 16 เมษายน 2552, จาก <http://news.utcc.ac.th/>
- หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันที่ 5 มิถุนายน 2551. *วิกฤตน้ำมัน-ค่าครองชีพแพงพ่นพิษหลักสูตร ป.ตรี-โท "สะท้อน"*. สืบค้นเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2552, จาก <http://news.utcc.ac.th/>
- อดุลย์ จาตุรงค์กุล. (2539). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. ปรับปรุงครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อัสมา บุญชัยยะ. (2551). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญาณีพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อานนท์ อภาภิรม. (2527, มกราคม - กุมภาพันธ์). *"ระบบค่านิยม" จันท์เกษม*. 176: 10.

อาภรณ์ เขียวชาญเกษตร. (2551). เหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ปรินทวนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Berelson, B; & Steiner, G.A. (1964). *Human Behavior*. New York: Harcourt Brace & World. p. 240.

Blackwell, Roger D.; Paul W. Miniardand; & James F. Engle. (2001). *Consumer Behavior*. 9th ed. New York: Harcourt.

Etzel, Michael J.; Bruce J. Walker.; & William J. Stanton. (2001). *Marketing*. 12th ed. Boston: McGraw-Hill.

Hartung, Joachim. (2001). *Testing for Homogeneity in Combining of two-armed trials with normally distributed responses*. Sankhya Volume 63: The Indian Journal of Statistics. pp. 293-310.

Kotler, Phillip; & Gary Armstrong. (2003). *Marketing Management*. 11th ed. New Jersey: Prentice Hall (Pearson Education)

Maslow, A.H. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York: Harper and Rows Publisher.

McClelland, D.C. Business Drive; and National Achievement. *Harvard Business Review*. 14, 7 (July-August 1962): 99-122.

Schiffman, Leon G.; & Lazar Kanuk. (1994). *Consumer behavior*. 5th ed. Englewood cliffs, New Jersey: Prentice-Hall International.

_____. (2000). *Consumer behavior*. 7th ed. New Jersey: Prentice-Hall International.

Solomon, Michael R. (2002). *Consumer Behavior: Buying, Having, and Being*. 5th ed. New-Jersey: Prentice Hall.

Steers, R.M.; and Porter, L.W. (1983). *Motivation and Work Behavior*. New York: McGraw-Hill Book.

Vroom, V. (1964). *Work and Motivation*. New York: Wiley.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 30 ปี ตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป

3. รายได้ต่อเดือน

น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท
 10,001 – 30,000 บาท
 มากกว่า 30,000 บาท

4. ระดับตำแหน่ง

ผู้ปฏิบัติการ
 ผู้บริหารตอนต้น
 ผู้บริหารระดับกลาง
 ผู้บริหารระดับสูง

5. ประสบการณ์การทำงาน

ต่ำกว่า 5 ปี
 5 – 10 ปี
 ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

6. สถาบันการศึกษาที่ท่านต้องการเลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโทมากที่สุด

มหาวิทยาลัยรัฐบาล โปรดระบุ _____
 มหาวิทยาลัยเอกชน โปรดระบุ _____

7. สถาบันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยรัฐบาล โปรดระบุ _____
 มหาวิทยาลัยเอกชน โปรดระบุ _____

8. สาขาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

โปรดระบุ _____

9. เกรดเฉลี่ยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

2.00 – 2.49 2.50 – 2.99
 3.00 – 3.49 3.50 – 4.00

ตอนที่ 2 คุณสมบัติสถาบันการศึกษา

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับระดับแรงจูงใจเกี่ยวกับคุณสมบัติสถาบันการศึกษาที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาของท่าน

คุณสมบัติสถาบันการศึกษา	ระดับของแรงจูงใจ				
	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)
1. ชื่อเสียงของสถาบัน					
2. ชื่อเสียงของผู้สอน					
3. วิชาที่ต้องใช้สอบเข้า					
4. อัตราค่าเล่าเรียน					
5. สถานที่ตั้ง					
6. หลักสูตรที่เปิดสอน					
7. ระยะเวลาที่ศึกษา					
8. ความสะดวกในการเดินทางมาศึกษา					

ตอนที่ 3 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาของท่าน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	ไม่เห็นด้วย (2)	ไม่แน่ใจ (3)	เห็นด้วย (4)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)
แรงจูงใจด้านความต้องการในการดำรงชีวิต					
1. ต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ					
2. ความรู้เฉพาะปริญญาดังกล่าวไม่เพียงพอในการทำงาน					
3. คนรอบข้างแนะนำให้เรียน					
4. หน้าที่การงานต้องการความรู้เฉพาะทาง					
5. หลังจบการศึกษา จะทำให้หน่วยงานเห็นคุณค่าทำให้มีความมั่นคงในอาชีพการทำงาน					
6. สาขาวิชาที่เลือกเรียนตรงกับความถนัดและความสนใจ					
7. เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการงานและการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบ					
แรงจูงใจด้านความต้องการความสัมพันธ์					
8. เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์					
9. ต้องการเป็นที่ยอมรับจากบุคคลรอบข้าง					
10. อยากรู้จักคนเพิ่มเติม					
11. เพิ่มความมั่นใจในการเข้าสังคม					
12. ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม					
13. เพื่อนรุ่นเดียวกันศึกษาต่อ					
แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตก้าวหน้า					
14. มีโอกาสได้รับการปรับวุฒิการศึกษาและตำแหน่งให้สูงขึ้น					
15. ต้องการนำวุฒิมาปรับเงินเดือน					
16. ต้องการเปลี่ยนอาชีพใหม่เมื่อจบการศึกษา					
17. มีโอกาสเสนอขอเงินเดือนจากบริษัทที่สมัครงานได้สูงขึ้น					
18. เป็นบันไดในการก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ					
19. ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					

ตอนที่ 4 คำนิยามปลายทาง

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

คำนิยามปลายทาง	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	ไม่เห็นด้วย (2)	ไม่แน่ใจ (3)	เห็นด้วย (4)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)
1. ท่านคิดว่า ท่านมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา					
2. ท่านคิดว่า ท่านต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม					
3. ท่านคิดว่า หากท่านศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะทำให้ท่านทัดเทียมกับผู้อื่น					
4. ท่านคิดว่า เมื่อท่านจบการศึกษาท่านจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน					
5. ท่านคิดว่า การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวท่านได้					
6. ท่านคิดว่า ท่านจะได้ประสบการณ์ใหม่จากการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท					
7. ท่านคิดว่า ฐานะทางการเงินเดือนจะสูงขึ้นเมื่อจบการศึกษา					

ตอนที่ 5 แนวโน้มการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

1. ท่านคิดว่าโอกาสที่ท่านจะเรียนต่อในระดับปริญญาโท อยู่ในระดับใด

ไม่เรียนแน่นอน _____ : _____ : _____ : _____ : _____ เรียนแน่นอน

1 : 2 : 3 : 4 : 5

2. โอกาสที่ท่านคิดว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท คิดเป็น _____ %

ภาคผนวก ข
หนังสือเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญจากบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/1528

วันที่ 3 มีนาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวประภา สนิวรพันธุ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาคู่ในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ฉัทธ์ กุลิษฐ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์สุพาศา สิริกุดตา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจระบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการศึกษาคู่ในระดับปริญญาโท ของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวประภา สนิวรพันธุ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ถันศิริวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/15๖๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 มีนาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์ศิริวรรณ เสรีรัตน์

เนื่องด้วย นางสาวประภา สนิวรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อแนวโน้มการศึกษาคือในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ฉวี กุณิศร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อแนวโน้มการศึกษาคือในระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวประภา สนิวรัตน์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067, 0-2649-5070 กด 110

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-2303-334

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวประภา สนิวรพันธุ์
วันเดือนปีเกิด	27 กันยายน 2524
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	230 ถนนเจริญนคร แขวงบางลำภูล่าง เขตคลองสาน กทม.10600
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท ไมโมเทค จำกัด เลขที่ 1291/1 อาคารชินวัตร 2 ชั้น 15 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม. 10400
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	Engineer Specialist
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2546	ปริญญาตรี (วิทยาศาสตร์บัณฑิต) สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2554	ปริญญาโท (บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ